Jack London * Ben Taggart

Bret Harte * Leroy Jorgensen

LA CAPATUL CANIONULUI

COLECTIA WESTERN

Jack London * Ben Taggart
Bret Harte * Leroy Jorgensen

LA CAPĂTUL CANIONULUI

V.1.0

Traducere de DAN STARCU

După volumul apărut la
Editura FORUM
Bucureşti - 1998

Cuprins.

Traduceri din volumele:
Jack London – Son of the Wolf, Grosset and Dunlap, New York, 1908.
Bret Harte – A Waif of the Plain, Tauschnitz, Leipzig, 1882.
Bret Harte – A Phillys în Sierra, Tauschnitz, Leipzig, 1882.
Ben Taggart – No Fame-for Fools, Cleveland Publishing Co., 1914.
Leroy Jorgensen – Breed of Gun Smoke, Nelson, Glasgow, 1914.

Cuvânt înainte.

Cine nu a tresărit fascinat în faţa marii aventuri a colonizării vastului spaţiu din vestul sălbatic al Americii? Goana după aur, către California sau Klondyke, luptele neîncetate cu îndrăzneţele triburi indiene, înfruntările necruţătoare între pistolari, drumul cirezilor de vite mânate de neobosiţii cowboys, bătăile de stradă dintre şerifi şi bandiţi, duelurile pe viaţă şi pe moarte în care o fracţiune de secundă stabilea învingătorul, iată câteva dintre temele abordate de scrierile unor autori celebri de peste ocean şi din Europa, cum ar fi: Bret Harte, Fenimore Cooper, Karimay, Mark Twain, Jack London etc.

Selecţia de faţă nu încearcă decât să readucă în prim plan această perioadă spectaculoasă şi dură, în care conflictele dintre marii bogătaşi, patronii localurilor ori stăpânii cirezilor uriaşe şi simplii cowboys se rezolvau prin câteva apăsări pe trăgaci, când locuitorii oraşelor găseau pe străzi, în fiecare dimineaţă, cadavre ciuruite de gloanţe ori străpunse de săgeţi, când bandele vestiţilor desperados mexicani, pistolarii de profesie din Texas, Nevada şi Wyoming, vânătorii de recompense şi celebrii şerifi se înfruntau fără zăbavă, când diligentele şi trenurile riscau mereu să fie prădate ori devastate. Winnetou, Joe Indianul, mohicanii, apaşii, Old Shatterhand, Billy the Kid, Vânătorul de cerbi, Cat Ballou, Calamity Jane şi mulţi alţii au entuziasmat generaţii întregi de cititori prin curaj, îndemânare şi inteligenţă.

Desigur, volumul acesta nu poate să răspundă în întregime complexităţii fenomenului western. Dar am încercat să cuprindem aici o gamă cât mai variată din aspectele sale, menite a satisface cât mai multe dintre cerinţele cititorilor, prin alegerea unor povestiri şi a unor nuvele incitante, dinamice, ale câtorva dintre autorii celebri ai genului.

Sperăm să continuăm prezenta antologie printr-un nou volum, cât mai curând.

DAN STARCU
Bucureşti, ianuarie 1998.

Jack London.

MONTANA KID.

I.

Din două motive temeinice, Montana Kid îşi pusese deoparte pintenii mexicani şi acei *chaperajos*[1], scuturându-şi praful de pe încălţări cu cât se îndepărta de munţii Idaho. Unul era că o natură aspră impune anumite reguli de convieţuire şi modelează firea păstorilor din Munţii de Vest. Ca atare, lumea civilizată îi privea, pe el şi pe alţii ca el, cu destulă răceală, ba chiar dispreţ. Al doilea motiv era că neamul său se retrăseseră multe mii de leghe faţă de hotarele sale vechi. Fără îndoială, noile pământuri, destul de sărace, nu-i îmbogăţeau, dar, cel puţin pe o suprafaţă de multe sute de mile pătrate, puteau trăi liber toţi cei care altfel s-ar fi sufocat.

Iată de ce se bucura Montana Kid. Fugise din ţinutul său natal cu o grabă pe care numai şerifii din regiune şi-o explicau, deşi adevărul era că tânărul avea mai mult energie decât bani. Reuşise să se îmbarce într-un mic port din apropiere de Puget şi să reziste atât suferinţelor produse de răul de mare, cât şi celor cauzate de hrana proastă, trăind în condiţiile groaznice ale oricărui emigrant.

Slăbise mult şi era tare palid la chip atunci când debarcase într-o zi de primăvară, în golful Dyea. Hotărârea lui era însă de neclintit. Preţul ridicat al proviziilor şi echipamentului, drepturile băneşti cerute de două guverne rivale îl făcuseră însă pe Montana Kid să înţeleagă foarte repede că ţinutul Northland putea fi fatal pentru un om sărac.

---

[1] Chaperajos – apărători pentru protecţia pantalonilor (n.r.).

De aceea începuse ca să caute căi rapide spre a face bani. Între golf şi trecătoarea din munţi umblau zilnic sute de emigranţi. Tânărul încercase ca să câştige de pe urma lor. Mai întâi îşi ridicase o baracă unde se jucau cărţi pe bani grei. Din nefericire, fusese obligat să-l împuşte pe unul dintre clienţii săi şi se văzuse silit să o ia din loc spre nord, cât mai departe, pe drumul străbătut de atâţia alţi călători.

Se apucase apoi să vândă cuie pentru potcovit caii. Le cumpăra, apoi le revindea cu un câştig de sută la sută, dându-le câte patru la un dolar.

Totul mersese bine, legea nu avea nimic cu el, dar, într-o zi, altul scosese la vânzare o cantitate uriaşă de cuie cu un preţ mult mai mic decât al lui, aşa că se grăbise ca să-şi lichideze stocul şi încă în pierdere!

După eşecul acela, se stabilise la Sheep Camp şi îşi făcuse un atelier de ambalaje. Preţul acestora crescuse brusc şi afacerea devenise foarte prosperă. Spre a-şi arăta recunoştinţa, lucrătorii din atelier jucară cărţi cu el, pierzând o grămadă de bani şi, fiindcă el câştiga mereu, iar ei nu, într-o zi se năpustiră asupra lui, îl bătură, îi arseră cabana, îşi împărţiră banii lui şi-l lăsară în drum, cu buzunarele goale.

Ghinionul îl urmărea deci peste tot. Se apucă de contrabandă cu whisky împreună cu nişte oameni care aveau ceva bani. Drumurile din ţinut erau ascunse şi cunoscute doar de călăuzele indiene. Din păcate, într-o zi se rătăci de călăuze şi transportul lui căzu în mâinile poliţiei.

O mulţime de alte ghinioane îi umplură sufletul de supărare. Se răcori terorizând tabăra de lângă lacul Bennett vreme de o zi întreagă. Căutătorii de aur fură obligaţi să se adune şi să-i hotărască soarta. Îl siliră să părăsească imediat ţinutul acela şi, fiindcă Montana Kid avea destul respect pentru astfel de adunări, plecă imediat cu un atelaj de câini care nu-i aparţinea. Fapta lui echivala cu furtul de cai dintr-un ţinut sudic, ceea ce îl condamna la spânzurătoare.

De aceea Montana Kid avu grijă ca să nu se oprească

prea repede din cursă şi o făcu doar pe înălţimile dintre Bennett şi Tagish, unde îşi instala noua tabără.

Primăvara se apropia şi un mare număr de locuitori din Dawson se grăbeau să profite de gheaţa care încă nu se topise ca să călătorească în sud. Montana Kid se întâlni cu ei, le vorbi, le ţinu minte numele şi proprietăţile şi îşi continuă drumul. Era dotat cu o memorie foarte bună şi cu o mare fantezie, iar sinceritatea îi lipsea cu totul.

II.

Oraşul Dawson, mereu la pândă după noutăţi, văzu într-o dimineaţă cum cobora sania lui Montana Kid de-a lungul fluviului Yukon. Un mare număr de locuitori se duseră pe gheaţă să îl întâmpine şi să-i pună multe întrebări. Nu aducea ziare. Nu era la curent cu noutăţile din lume. Nu aflase dacă se declanşase războiul între Spania şi Statele Unite.

În schimb îi cunoştea pe cei care plecaseră din oraş cu puţin timp în urmă. O'Brien? Nu aflaseră trista veste? Se înecase în The White Horse şi doar Sitka Charley, din toată gaşca lor, scăpase cu viaţă.

Joe Laduc? Îi îngheţaseră amândouă picioarele şi îi fuseseră amputate la Five Fingers. Jack Dalton? Dispărut cu tot echipajul pe Sea Lion. Bettles? Nava lui naufragiase printre stâncile din trecătoarea Seymour. N-au putut fi salvaţi decât douăzeci şi patru de oameni din toţi cei trei sute care se aflaseră la bord.

Swiftwater Bill? Înecat cu toate cele şase dansatoare şi cântăreţe din trupa lui, pe când traversau lacul Lebarge. Gheaţa se rupsese sub picioarele lor…

Guvernatorul Walsh? Mort împreună cu toţi cei care-l însoţiseră şi cele opt sănii pierdute pe drumul către Thirty Mile. Devereaux? Cine era Devereaux? Ah, da, curierul. Fusese împuşcat de indieni pe când traversa lacul Marsh.

Iată ce le zise Montana… Veştile se răspândiră imediat. Oamenii veneau alergând să se intereseze de prietenii şi de

partenerii lor de afaceri. Când Montana Kid ajunse la mal, era înconjurat de sute de mineri îmbrăcaţi în blănuri.

Când ajunse în centrul oraşului, convoiul care-l însoţea se transformase într-o mulţime ce lupta din răsputeri să afle noutăţi despre fiecare dintre cei absenţi. Toţi îl invitau pe Montana să bea ceva. Niciodată în ţinutul Klondyke nu mai fusese primit cineva cu atâta căldură.

Murmurele nu mai încetau în oraş. De când exista Dawson, nu se întâmplase o asemenea serie de nenorociri. Se părea că fiecare om mai important, plecat primăvara către sud, dispăruse pentru totdeauna.

Locuitorii ieşeau grăbiţi din adăposturile lor. Oamenii veneau din văi şi munţi ca să-l întâmpine pe cel care povestea despre dezastrele nemaiîntâlnite.

Soţia lui Bettles, o metisă rusă, se aşezase, lipsită de orice consolare, lângă vatra unde nu mai ardea focul şi se legăna înainte şi înapoi, punându-şi cenuşă în cap. Doliul apăruse peste tot în Dawson, iar oraşul îşi plângea morţii.

De ce făcea Montana Kid aşa ceva? Cine ar putea spune? Nu există nici o explicaţie plauzibilă, decât faptul că aşa era el, mincinos din fire. Timp de cinci zile oraşul şi ţinutul se cufundară în lacrimi şi durere. Timp de cinci zile Montana Kid fu singurul de care vorbeau toţi. I se dădea ce era mai bun de mâncare, cel mai bun pat în care să doarmă. Tot ce bea era pe gratis. Funcţionarii de vază îl salutau şi-i cereau amănunte. A fost sărbătorit la cazarmă de către comandatul Constantin şi ofiţerii săi.

Dar iată că, într-o zi, Devereaux, curierul, îşi opri câinii obosiţi în faţa biroului comisariatului. Toţi îl credeau mort. Cine le spusese aşa ceva? Putea să le arate că era viu şi nevătămat. Guvernatorul Walsh? Se afla în tabăra de la Little Salmon. O'Brien? Avea să sosească de îndată ce se va termina dezgheţul. Mort? Cum mort? Nu aveau decât să-i dea lui ceva de băut şi le va demonstra că era viu.

Veştile se răspândiră ca fulgerul prin oraş. Se scoase drapelul regimentului şi fu înălţat pe catarg. Soţia lui Bettles îşi reveni şi îşi puse haine curate pe ea.

Începură să-i insinueze subtil lui Montana Kid că toţi cei

din ţinut doreau să scape de el pentru totdeauna. Şi el o întinse. Potrivit obiceiului său, îşi luă o sanie şi câini care nu-i aparţineau. Oraşul se bucură să-l vadă plecând.

Doar proprietarul câinilor nu. Se duse şi se plânse la comandantul Constantin, care-i dădu un ofiţer pentru a-l urmări pe hoţ.

III.

Gheaţa începea să plesnească sub greutatea săniei şi Montana Kid, care voia să ajungă la Cercle City, se grăbi să profite de faptul că ziua se mărea pentru a-i forţa pe câini să meargă până seara târziu, iar dimineaţa să pornească foarte devreme.

În plus, nu se îndoia de faptul că proprietarul atelajului se afla pe urmele lui şi dorea să ajungă cât mai repede pe teritoriul Statelor Unite.

Dar, în după-amiaza celei de-a treia zile, îşi dădu seama că nu avea să câştige întrecerea lui cu primăvara. Yukonul încerca să se debaraseze de gheaţa care-l acoperea şi mugea cu furie. Fugarul se văzu obligat să ocolească destul de mult, căci drumul pe fluviu dispărea uneori sub apele învolburate care izbutiseră să iasă deasupra. Când Montana Kid se îndreptă către o cabană din buşteni, ridicată pe o insuliţă, bieţii câini mai mult înotau decât mergeau.

Cei doi locuitori ai cabanei nu-l întâmpinară cu prea mare bucurie. Noul venit nu-şi deshămă câinii, ci se apucă să pregătească ceva de mâncare.

Davy şi Donald erau doi dintre acei oameni incapabili pe care îi găseşti deseori în ţinuturile de la graniţă. Născuţi în Canada din părinţi scoţieni şi educaţi de ei, îşi părăsiseră, într-un moment de nebunie, locurile natale, îşi scoseseră toţi banii din banca şi plecaseră spre Klondyke cu gândul să se îmbogăţească.

Acum trăiau din plin greutăţile vieţii din acel ţinut îndepărtat. Fără provizii, descurajaţi, regretând locul din care plecaseră, conveniseră cu firma P.C. Să taie o anumită

cantitate de lemne pentru vasele acesteia, ca preţ al drumului înapoi spre casă. Fără să se gândească la efectele pe care le are dezgheţul pe fluviu, s-au dovedit clar lipsiţi de minte, alegând insuliţa pentru ei şi pentru stocul de buşteni.

Deşi Montana Kid avea doar noţiuni destul de vagi despre dezgheţul unui fluviu uriaş, se uita cu teamă în jurul lui şi cu invidie către ţărmul îndepărtat unde colinele înalte promiteau un adăpost sigur împotriva sloiurilor din ţinutul Northland.

După ce dădu de mâncare câinilor, îşi aprinse pipa şi ieşi să se plimbe, să-şi facă o imagine mai clară asupra situaţiei.

Insula, asemeni tuturor celor împrăştiate de-a lungul marilor cursuri de apă, avea în amonte o ridicătură şi tocmai acolo Davy şi Donald îşi ridicaseră cabana şi stivuiseră mulţi buşteni, pe care-i legaseră cu frânghii. Malul cel mai îndepărtat al fluviului era la cel puţin o milă distanţă, în vreme ce între ţărmul cel mai apropiat şi insulă se găsea un canal cu o lăţime de numai o sută de metri.

Imediat Montana Kid se gândi să-şi lege câinii la sanie şi să încerce să ajungă pe mal cât mai repede cu putinţă. O examinare mai atentă a situaţiei îi arătă însă că rapidul curent care-l separa de uscat învinsese deja gheaţa. Mai jos de ei, fluviul făcea o cotitură bruscă înspre apus şi acolo erau presărate o mulţime de insuliţe.

„Acolo gheaţa va sfărâma tot”, îşi zise Montana Kid.

Vreo şase sănii, care mergeau spre Dawson, avansau cu greu spre insula lor, prin gheaţa care ceda. Să călătoreşti pe fluviu devenea aproape imposibil şi oamenii aceia abia reuşiseră să ajungă pe mal şi să se refugieze pe insuliţă. Porniră apoi pe drumul care ducea la cabana tăietorilor de lemne.

Unul dintre ei, orbit din pricina zăpezii, se ţinea în urma săniei care îi călăuzea paşii nesiguri. Erau, cu toţii, oameni tineri, rezistenţi, îmbrăcaţi în straie grosolane şi rupţi de oboseală datorită drumului făcut prin zăpadă. Montana Kid întâlnise deseori astfel de oameni şi înţelese imediat că nu

aveau nimic în comun cu el.

— Noroc! Cum mai e drumul către Dawson? îl întrebă cel din fruntea convoiului.

Se uită la Davy, apoi la Donald şi în cele din urmă la Montana Kid.

Când te întâlneşti cu cineva necunoscut în mijlocul unui pustiu de gheaţă nu ai vreme de prea multe formalităţi. Începură să discute cu toţii şi să schimbe veşti despre ţinuturile din jurul fluviului.

Noii veniţi îşi epuizară repede stocul de noutăţi. Iernaseră la Minook, aflat la patru sute de mile de locul unde se găseau şi nu se întâmplase nimic deosebit. Montana Kid afirmă că venea de la Salt Lake. Începuseră deci să vorbească numai cu el şi să-l întrebe cele mai diverse lucruri.

Un zgomot formidabil, care acoperi timp de câteva clipe murmurul fluviului, îi atrase de îndată afară din cabană. Apa creştea, presa gheaţa, iar aceasta, împinsă de jos şi de sus de lichid, încerca să se elibereze din strânsoare. Sub ochii spectatorilor se formau fisuri în fiecare moment, iar zgomotul nu mai înceta.

Doi oameni urcau pe fluviu în sus cu toată viteza alergând pe lângă un atelaj cu câini, venind pe o bucată uriaşă de gheaţă pe care apa încă nu o zdrobise. Dar, chiar în clipa în care cei de pe insuliţă credeau că vor ajunge cu bine pe mal, câinii dispărură în apă. În spatele lor gheaţa se sfărâmase instantaneu.

Prin găurile care se lărgeau, lichidul furios se revărsa peste sanie şi animale. Luptându-se cu apa, oamenii încercau să le vină în ajutor animalelor şi le tăiară repede curelele care-i ţineau legaţi de sanie. Apoi se deplasară cu greu, printre vârtejuri şi sloiuri, către insuliţă, unde Kid le sări primul în ajutor printre gheţurile care se sfărâmau izbindu-se unele de altele.

— Să mă ierte Dumnezeu dacă ăsta nu e chiar Montana Kid! strigă unul dintre cei salvaţi de îndată ce puse piciorul pe mal.

Purta uniforma roşie a ofiţerilor de poliţie şi glumi

salutându-l milităreşte pe salvatorul său.

— Am adus un mandat de arestare împotriva dumitale, continuă el, scoţând o hârtie murdară dintr-un buzunar interior al tunicii. Sper să mă urmezi fără gălăgie.

Montana Kid se uită la dezastrul de pe fluviu şi ridică, nepăsător, din umeri. Ofiţerul îi urmărise privirea şi zâmbi.

— Unde sunt câinii? întrebă însoţitorul său.

— Domnilor! zise ofiţerul fără să-i răspundă la întrebare, dânsul este tovarăşul meu, Jack Sutherland, proprietarul acelei comori de pe lotul 22.

Toţi se repeziră la Jack Sutherland, îl duseră înăuntru, îi dădură haine uscate şi ceai negru.

Davy şi Donald, cărora nimeni nu le dăduse nici o atenţie, începură să joace cărţi, aşa cum făceau în fiecare seară. Montana Kid intră în cabană, urmat de ofiţer.

— Poftim, îmbracă astea, zise el, scoţând din sacul său haine uscate pentru noul venit. Cred că vom fi obligaţi să dormim în acelaşi pat.

— Eşti un om adevărat, îi zise ofiţerul în timp ce îşi punea ciorapii uscaţi, îmi pare rău că va trebui să te duc înapoi la Dawson. Sper că nu se vor purta prea urât cu dumneata cei de acolo.

— Nu te grăbi prea tare!

Kid îi zâmbi cam ciudat.

— Încă n-am plecat de aici. Dacă ar fi să plec, aş face-o în sens opus faţă de Dawson. Şi ar fi bine ca şi dumneata să faci la fel.

— Bine, dar…

— Să ieşim puţin şi o să-ţi arăt de ce. Proştii ăştia, pe care-i vezi aici, spuse el indicând, peste umăr, pe cei doi scoţieni care-şi continuau jocul, au arătat că nu-i duce prea mult capul când s-au instalat, pe insulă. Umple-ţi pipa cu tutun şi fumeaz-o bucuros, cât încă poţi!

Surprins de vorbele sale, ofiţerul îl urmă afară. Davy şi Donald se opriră din joc şi ieşiră după ei. Oamenii care veniseră de la Minook îl văzură pe Montana Kid gesticulând şi arătând spre apele fluviului, în amonte şi în aval. Se apropiară şi ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sutherland.
— Nimic important, îi răspunse Kid.
— Atunci?
— Vine prăpădul. Vedeţi cotul acela? continuă Montana Kid. Ei bine, pe acolo gheaţa va veni ca o avalanşă furioasă de mii şi mii de tone. Sărbătoarea va începe acolo, sus, în munţi. Presiunea apei va creşte, gheaţa, va rezista, până când… bum!
Făcu un gest care sugera că gheaţa va rade tot în drumul ei.
— Da… Milioane de tone, adăugă el.
— Şi atunci? Ce se va întâmpla cu grămezile mele de buşteni stivuiţi? făcu Davy.
Montana Kid îşi repetă gestul. Totul avea să fie ras.
— Nu se poate!
Davy începu să geamă, neajutorat.
— Nu se poate întâmpla asta! Nu glumeşti, omule? Hai, spune-mi că glumeşti!
Ca răspuns, Montana îi zâmbi şi se întoarse cu spatele la el. Văzând asta, Davy se repezi asupra stivelor de buşteni şi începu să lupte cu ele spre a le muta cât mai departe de mal.
— Ajută-mă, Donald! strigă el. N-auzi ce se va întâmpla? E munca noastră de peste iarnă. E preţul plecării noastre de aici!
Donald îl prinse de braţ şi îl scutură, dar celălalt se smulse din strâmtoare.
— N-ai auzit? făcu Donald. E vorba de milioane de tone de gheaţă, care vor veni peste insula noastră şi vor distruge totul. Calmează-te! Hai să privim lucrurile în faţă. Ai cam luat-o razna!
Davy se prăbuşi peste un buştean. Donald se duse la cabană, îşi puse puţinii bani pe care-i avea la centură şi se îndreptă apoi spre locul cel mai înalt de pe insulă, unde un pin imens domina toţi ceilalţi copaci.
Oamenii, strânşi în faţa cabanei, începură să râdă când loviturile lui de topor se auziră foarte distinct. Greenwich reveni din drumeţia pe care o făcuse de-a latul insulei

spunându-le că nu aveau nici o şansă să ajungă pe malul fluviului, fiindcă era imposibil să traverseze canalul. Orbul din Minook începu să îngâne un cântec cunoscut, iar ceilalţi îl acompaniară.

— E un mare păcat, izbucni Davy privindu-i pe ceilalţi cum dansau în razele soarelui muribund, să pierd toţi buştenii ăştia! Atâta muncă degeaba!

— O fi adevărat ceea ce ni s-a îndrugat aici? întrebară câţiva dintre cei care dansau.

Brusc, zgomotul apelor încetă şi se făcu o linişte absolută. Gheţurile se desprinseră de ţărmuri şi începură să plutească. Nivelul apelor începu să crească rapid. În câteva clipe se ridică la mai mult de douăzeci de picioare. Liniştea aceea adâncă era întreruptă doar de izbiturile blocurilor enorme, care se ciocneau cu uscatul în drumul lor spre vărsare.

Extremitatea mai joasă a insuliţei fu acoperită de ape. Zgomotul reîncepu brusc. Blocuri enorme de gheaţă veneau pe fluviu către ei. Insula se zguduia datorită şocurilor pe care le provocau ciocnirile dintre gheţuri.

Presiunea lor asupra peticului de pământ pe care se găseau oamenii deveni uriaşă. Blocuri de sute de tone erau aruncate în văzduh precum nişte gloanţe. Dezordinea creştea odată cu pericolul şi zgomotul. Oamenii trebuiau să ţipe unul la altul pentru a se mai auzi.

Deodată, insula se cutremură. Un bloc de gheaţă uriaş se izbise de aceasta. Un timp, el rămase blocat în încleştarea pe care o dădea cu pământul. Apoi, sub presiunea uriaşă a fluviului, se ridică pe uscat doborând copacii, izbind cabana şi stivele cu buşteni. Toate se prăbuşiră ca nişte chibrituri şi fură luate de ape.

— Munca noastră pe şase luni! gemu Davy. Preţul plătit pentru a pleca acasă!

Montana Kid şi ofiţerul îl traseră cât mai departe de locul acela.

— Veţi mai avea ocazii să plecaţi acasă, le zise ofiţerul. Dacă veţi avea noroc…

Abia reuşiseră să-l ducă până într-un loc mai ferit.

Din vârful pinului unde era căţărat, Donald văzuse blocul de gheaţă devastând totul. Satisfăcut parcă de răul provocat, curentul plin de sloiuri reveni la vechiul nivel şi începu să se mai potolească. Zgomotul se reduse, iar cei de faţă putură să-l audă pe Donald strigând să privească pe fluviu în jos.

Aşa cum prevăzuseră, gheţurile sfărâmate se deplasaseră către insuliţele de la cotul fluviului, unde se acumulaseră, formând o uimitoare barieră care se întindea de la un mal la celălalt. Apa, care nu mai avea pe unde să treacă, începu să se ridice. În câteva minute ar fi acoperit insula. Ajungea deja până la genunchi şi câinii înotau printre resturile cabanei sfărâmate.

Deodată, înceţii să mai crească şi păru ca rămâne la acelaşi nivel.

Montana Kid clătină din cap.

— Asta înseamnă că s-a format o altă barieră, la fel de mare, în amonte, zise el.

— Care dintre ele va ceda prima? întrebă Sutherland.

— Într-adevăr, acesta este lucrul cel mai important, făcu Kid. Dacă va ceda cea din amonte nu vom mai avea nici o şansă ca să scăpăm… Nimic nu va putea rezista unei asemenea forţe devastatoare…

Cei din Minook se îndepărtară de ei şi curând, în liniştea care domina zona, răsună un alt cântec. Cercul lor se lărgi puţin mai târziu, când Montana Kid şi ofiţerul li se alăturară. Prinseseră gust şi ei pentru melodia aceea, participând la intonarea refrenului.

— Nu mă ajuţi, Donald? striga Davy, care se zbătea la baza pinului unde se refugiase tovarăşul lui. Hei, Donald, Donald, nu-mi vii în ajutor?

Avea mâinile însângerate datorită eforturilor continue şi fără sorţi de izbândă pe care le făcea ca să urce pe scoarţa aspră a copacului.

Dar Donald, privind ţintă spre fluviu, în amonte, nu avea timp de el. Deodată strigă cu glasul tremurând de spaimă:

— Dumnezeule Atotputernic! Vine!

În picioare, cu apa până la genunchi, Montana Kid şi

ofiţerul, împreună cu oamenii din Minook, se prinseră de mâini şi începură să cânte un marş ostăşesc. Glasurile lor fură însă acoperite de mugetul fluviului care-şi repezea apele către ei.

Lui Donald îi fu dat să contemple un spectacol măreţ şi tragic, în urma căruia nu rămase nici un supravieţuitor.

Un perete uriaş, alb, se îndreptă către insulă. După câteva clipe, se prăbuşi asupra acelui mic petic de pământ pe care se aflau bieţii nefericiţi.

Copacii, oamenii, câinii dispărură într-o clipă, ca şi cum mâna lui Dumnezeu ar fi vrut să facă să nu mai existe nimic pe pământ... După ce surprinse acea viziune apocaliptică din vârful pinului său, Donald simţi o puternică zguduitură, apoi fu aruncat, la rândul său, în imensa fierbere de apă şi gheaţă care cuprinsese totul.

Ben Taggart.

PREOTUL PISTOLAR.

CAPITOLUL I – Ucigaş plătit.

Duane Masterson ieşise din munţi ca un şoim în căutarea prăzii. Călărea singur, ţinându-se drept în şa, în ciuda soarelui care ardea necruţător şi a prafului din jur. Călărea grăbit. Avea o treabă de îndeplinit.

Drumul se arcuia printre uriaşele stânci de gresie şi se îndrepta spre sud, prin câmpie. Pistolarul urma calea diligentelor şi urmele roţilor lăsate pe platoul pustiu. Curând, ajunse la o răscruce. Călăreţul, un om înalt, îşi domoli armăsarul, urmărind cu privirea sa rece firul drumului ce cotea spre vest. Potrivit scrisorii, pe acolo trebuia să o apuce. Soarele îi ardea faţa, la fel cum potopea cu fierbinţeala lui văile îndepărtate, ale căror contururi erau ascunse de vălul aerului încins. Armăsarul era ud leoarcă. Ţinutul acela nu avea arbori şi se dovedise uscat ca un deşert.

Trecu pe lângă oasele albite ale unor vite, pe jumătate acoperite de praf. Apoi pe lângă locul unde se aflase odată un izvor şi unde nu mai era decât o gaură uscată. Continuă să călărească sub soarele nemilos, până când apăru o stâncă ascuţită ca un ac de piatră. Acolo drumul cobora printr-un defileu scurt şi apoi o lua prin canion.

Acum mergea mai repede, căci pereţii înalţi aruncau umbra lor binefăcătoare peste drum. Se porni vântul, fierbinte la început, dar mereu mai răcoros pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit. Ieşi din canion şi-şi urmă calea până ajunse la marginea unei văi adânci. Cercetă cu atenţie

zona, privind stâncile şi ridicăturile de pământ, până zări un fir subţire de fum care venea de la un horn din tablă. Căsuţa se afla în văgăuna aceea, fiind ascunsă privirii de un şir de copaci. Acolo trebuia s-o găsească pe Faith Downey. Traversă valea pe când apunea soarele.

Duane Masterson se apropie de căsuţă. Fumul se ridica spre vârful muntelui asemeni unei frânghii ce se răsucea pe fondul întunecat al cerului. Auzi un topor lovind copacii din pădure. Văzu apoi un tânăr asudat lângă un morman de lemne. Chiar în clipa aceea îşi aminti de fratele său mai mic. Len rămăsese la *ranch*-ul familiei şi muncea probabil ca şi acest flăcău, câştigându-şi existenţa. Tânărul semăna foarte mult cu Len, dacă îl priveai de la distanţa aceea. Pe măsură ce se apropia de el, lui Duane i se păru însă că asemănarea scădea.

Tânărul se uită la el şi-şi puse toporul pe umăr.

Duane îşi continuă drumul în timp ce flăcăul îl cântărea din ochi, îndreptându-se către poarta din spate a unei curţi. O femeie deschise poarta şi se apropie de tânăr. Nu împlinise patruzeci de ani, era încă frumoasă, iar părul, strălucitor, i se revărsa pe umeri. Sânii mici se iţeau bine pe sub haine. Ştia ca era Faith Downey, al cărei soţ fusese ucis de curând, o femeie care trăia în amărăciune şi ură.

Ura ei îl adusese de la o distanţă de două mii de mile.

Îşi opri calul.

Ea-l privi foarte atent, din cap până-n picioare. Ochii i se opriră o clipă asupra pistolului care se odihnea în tocul de piele lustruit. Nu era nevoie să-l întrebe cum îl chema ori de ce venise.

— Vă aşteptam, domnule Masterson.

— A fost un drum lung, doamnă.

— Vă pot da câte ceva de mâncare şi-o cafea.

Duane o privi mai atent. Era slăbuţă, iar hainele îi ascundeau picioarele lungi. Nu observă nici un zâmbet, nici o urmă de bucurie pe chipul ei.

— Am venit aici cu o treabă, doamnă Downey, îi zise el repede. Mă grăbesc s-o termin.

— Bine.

— În scrisoare mi-aţi spus că vreţi să ucid un bărbat.

— Se numeşte Valdez.

— În scrisoare ziceaţi că Valdez v-a omorât soţul cu sânge rece.

— Valdez a pretins că Solomon i-a încălcat ogorul. S-au certat şi Valdez a scos pistolul. Soţul meu a fost doborât pe loc. Domnule Masterson, soţul meu nu purta armă!

— Şi acum vreţi să moară Valdez?

— Vreau să ajungă în iad, unde îi este locul! strigă ea cu mânie.

— Va ajunge.

Ochii i se plimbară de la femeie la băiat.

— Unde îl pot găsi?

— Unde se află de obicei, îi zise băiatul. La Salonul Franţuzesc din oraş.

— Oraş?

— Sundown Wells, îi zise Faith Downey.

— E chiar după culme, adăugă băiatul.

Pistolarul se uită spre nord, unde se ridica o stâncă întunecoasă ce despica în două cerul.

— Să vorbim şi despre tariful meu, aborda subiectul Duane.

— Da.

— Două sute cincizeci de dolari, doamnă, îi zise el. E tariful obişnuit.

— Ah! făcu ea.

Duane se uită spre căsuţă. Era mică, dar îngrijită. Lângă aceasta se găseau trei boi şi o vacă de lapte, care se odihneau pe iarbă. Mai zări o capră priponită lângă un hambar prăbuşit.

— Asta e tot ce avem, domnule Masterson, îi zise tânărul.
Duane se gândi o clipă.

— Spuneţi că Valdez e un ticălos?

— Cel mai mare ticălos!

— Atunci trebuie să consider că am de îndeplinit o datorie publică. Doamnă, mă mulţumesc şi cu cincizeci de dolari. Mâncarea şi cafeaua după.

Pentru prima oară Faith Downey zâmbi.

— Vă mulţumim, domnule Masterson.

— Păstraţi cald ibricul de cafea, doamnă, îi zise el şi-şi întoarse calul. Porni spre stânca din zare. După o jumătate de oră, Duane Masterson observă luminile din Sundown Wells şi, ceva mai târziu, călărea pe strada principală. Salonul Franţuzesc era luminat bine când ajunse acolo. Putu să audă muzica unui pian, acoperită, din când în când, de râsul sănătos al unuia dintre clienţi. Câteva clipe, pistolarul rămase în şa. Pistolul i se odihnea la centură. Pe armă îşi însemnase duşmanii doborâţi. Pentru fiecare câte o crestătură. Urma să mai facă una.

Fără grabă, Duane Masterson coborî din şa. Privi la uşa batantă care nu se clintea. Apoi cişmele lui tropăiră pe caldarâmul de lemn în vreme ce-o luă spre intrare şi izbi uşa, deschizând-o larg. Salonul Franţuzesc era înecat în fum, iar sala unde se bea bere era arhiplină. Duane îşi urmă drumul printre cei de acolo, aşezaţi la mesele de joc şi se îndreptă spre bar. O fată parfumată, cu părul răsfirat pe umerii goi, îi zâmbi invitându-l s-o ia în primire, dar nu-i dădu nici o atenţie. Ajunse la tejghea şi aşteptă până ce barmanul veni la el.

— Ce doriţi, domnule?

— Brandy. Şi o informaţie.

— Informaţie? întrebă barmanul, ridicând din sprâncene în vreme ce aducea sticla.

— Îl caut pe Valdez.

— Mda!… De ce?

— Am o problemă personală cu el.

— Joacă poker colo, în colţ. E cel care poartă bluză de mătase. Duane dădu peste cap păhărelul de brandy şi aruncă o monedă pe tejghea. Îşi făcu loc printre clienţi, cu ochii aţintiţi pe faţa palidă a omului pe care urma să-l ucidă. Avea o cicatrice lângă buzele subţiri. Îl văzu pe Valdez rânjind şi strângând o grămadă de bani.

Brusc, umbra lui Duane acoperi masa.

— Valdez?

— Eu sunt.

Omul cu cicatrice se uită la el.

— Cine naiba eşti? Nu vezi că joc?

— Mă numesc Masterson, îi zise repede. Ai auzit de mine?

— Da.

Valdez păli brusc. Degetele i se prinseră de marginea mesei. Îngheţă în poziţia aceea.

— Sigur că ai auzit de mine. Şi cred că ştii de ce am venit aici, îi zise Duane.

Din ce în ce mai mulţi bărbaţi îşi întoarseră privirile către omul cel înalt care domina masa de joc. Zgomotul din salon încetă brusc şi nu se mai auzi decât un clinchet de pahare.

— Vrei să-mi spui de ce mă aflu aici, Valdez? îl întrebă batjocoritor.

— Lasă-mă-n pace!

— Sunt aici fiindcă ai ucis cu sânge rece pe cineva, Valdez.

— Ea te-a trimis, nu? Ea…

— Ai lăsat-o văduvă, Valdez, continuă Duane. Deci tu eşti păduchele care i-ai omorât bărbatul.

— Mi-a încălcat… Mi-a încălcat hotarul, murmură Valdez.

— Nu mă interesează motivul. Ai ucis un om neînarmat. Am venit aici să fac dreptate.

Duane se dădu înapoi câţiva paşi.

— Ai un pistol, Valdez. Foloseşte-l!

— Nu, blestematule, strigă celălalt, răguşit. Nu-s nebun să fiu ţintă pentru un pistolar de meserie! O să ies din local şi nimeni nu va încerca să mă oprească, decât dacă îmi va trage un glonţ în spate. Nu cred s-o faci de faţă cu atâţia oameni.

Valdez se ridică rânjind dispreţuitor.

— Ştii ceva, Valdez? N-o să ieşi de aici decât târându-te. Am să-ţi trag câte un glonţ în fiecare picior şi nu vei mai putea merge.

Rânjetul i se topi de pe chip.

— Ticălosule!

— Eşti gata, Valdez?

Acesta se uită furios în jur, aşteptând să-i sară cineva în ajutor, dar nimeni nu se grăbea. Nu văzu decât chipuri

îngheţate. Înţelese crudul adevăr. Nici unul dintre ei nu-i era prieten. Stăteau toţi ca nişte vulturi în jurul lui, aşteptând să fie ucis…

— Du-te dracului! murmură Valdez.

În vreme ce se întorcea cu spatele, îşi scoase pistolul. Duane Masterson îl lăsă s-o facă. Aşteptă până ce Valdez îndreptă ţeava către el, ca să vadă toată lumea. Îi văzu sclipirea de bucurie din ochi în timp ce arma se îndrepta către el. Fata de la bar ţipă în liniştea aceea cumplită. Pistolarul se mişcă apoi cu iuţeala fulgerului. Îşi scoase Colt-ul din tocul de piele şi trase direct de la şold. Glonţul îi străpunse pieptul lui Valdez şi ecoul răsună în tot salonul. Cu arma încă rece în mână, Valdez căzu în genunchi, iar sângele ţâşni imediat. Masterson aşteptă până ce-l văzu prăbuşit la pământ şi pistolul zăcând pe podea. Nimeni nu îndrăzni să se mişte în afară de Duane, care-şi puse arma înapoi în toc.

Ieşi apoi din salon. Oameni îl urmară grăbiţi. Privi spre stânca înaltă şi spre oraşul adormit. Se gândi apoi la mâncare, la cafea şi la cei cincizeci de dolari. Femeia avea să-i folosească mai bine decât el. Apoi se gândi la Wassuk. O mâncare bună îl aştepta şi acolo. Trebuia să ucidă încă doi oameni şi în oraşul acela. Nu avea să mai reducă din tarif pentru serviciul lui.

CAPITOLUL II – Pământul lui Cooper.

Soarele apunea când Len Masterson apăru călare.

Spre vest, vârfurile îndepărtate ale munţilor Toquina se zăreau cu greu prin pâcla serii. Spre est, platourile pustii erau deja acoperite de întuneric. Vântul fierbinte, ce bătea de obicei dinspre Nevada, care adusese atâta praf ceva mai devreme pe strada principală din Smoke Rim, nu mai era decât o şoaptă.

Smoke Rim era cufundat în tăcere. Îngrijitorii de vite de la fermele din jur nu veniseră încă. Cei de la *ranch*-ul Radier stăteau încă la masă. Chiar şi orăşenii care se duceau să

bea la Ace High Saloon nu plecaseră încă de acasă. Aşteptau să se facă noapte bine, căci distracţia începea pe la opt seara şi se termina dimineaţa în zori.

Vânzătorul Jim Carthew tocmai îşi încuia magazinul când îl zări pe călăreţ trecând prin dreptul ferestrei sale. Masterson era un tip înalt, arogant, care se mândrea cu pistolul din tocul său lustruit. Carthew fu străbătut de un fior de spaimă. Poate că îşi amintise de vizita pe care Masterson i-o făcuse cu două luni în urmă. Carthew nu-şi plătise la timp datoriile şi Bruno Crouch i-l trimisese pe tânărul pistolar ca să-i dea o lecţie. Cicatricea de pe obrazul lui Carthew era o amintire a acelei vizite...

Masterson trecu mai departe. Se apropie de casa parohială. Ajunse în faţa unei ferestre. Reverendul Joshua Tranter îşi împacheta cărţile în vreme ce pistolarul trecea încet prin dreptul casei sale. Simţind ochii pastorului aţintiţi asupra lui, Len Masterson îşi întoarse capul şi-l privi cu răceală pe Tranter, dar nu se opri. Mâine, Tranter avea să fie în diligentă, îndreptându-se către est pentru a lua în primire o biserică liniştită dintr-un oraş respectabil. Cel puţin aşa afirma pastorul. Masterson ridică din umeri şi trecu mai departe. Curând avea să vină un alt pastor în Smoke Rim, dar n-avea să stea nici el prea mult. De altfel, nici unul nu zăcea prea mult pe acolo.

Vizavi de biserica austeră se afla biroul şerifului. Acum un an se mai găsea cineva care să facă pe şeriful, dar Toby Garrod fusese îngropat imediat ce în oraş venise Crouch. De-atunci nimeni nu se mai oferise pentru slujba de şerif. Toby Garrod îşi încheiase cariera pe o străduţă lăturalnică, cu faţa în noroi şi cu spatele plin de plumbi. Biroul şerifului era pustiu, cu ferestrele prăfuite şi uşa bălăngănindu-se într-o singură balama.

Masterson călări mai departe, îndreptându-se către luminile de la Ace High. Un curent tăios se făcu simţit în vreme ce trecea pe lângă locul gol de lângă biroul şerifului. Acolo era un acru[2] de iarbă verde şi bălării. Se gândi că

---

[2] Acru – unitate de măsură agrară, în ţările anglo-saxone valorând

acela era totuşi locul ideal pentru ceea ce avea în cap Bruno Crouch.

Se apropie de salon.

— Bună seara, domnule Masterson, îi zise John McDonald, un funcţionar de la bancă, în timp ce se îndrepta către casă împreună cu nevasta şi o mulţime de copii.

Len nu-i întoarse salutul şi funcţionarul se îndepărtă grăbit. Salutul funcţionarului fusese plin de respect. „Domnule Masterson” îi spuse. Probabil acest lucru era cel mai plăcut de când lucra pentru Crouch. Îl făcuse om, în acel oraş. Nimeni nu se juca atunci când era vorba de un angajat al lui Bruno Crouch.

Masterson urcă treptele şi împinse uşa batantă.

Lumina de la douăzeci de lămpi abia penetra prin fumul gros de ţigară. Masterson o luă printre mese. Două jocuri de poker se desfăşurau şi îl văzu pe unul, Miles Hill, trăgând cu ochiul la ceilalţi. Vreo douăzeci de oameni sprijineau tejgheaua unde Slim O’Sullivan potrivea whisky-ul în pahare.

Băutura era diluată şi aducea un mare profit localului. Orăşenii se plângeau mereu de preţurile exorbitante impuse de Crouch, dar de când Ace High rămăsese singurul local din Smoke Rim, n-aveau de ales şi trebuiau să bea în el. Înainte ca Bruno Crouch să vină la oraş, mai existaseră trei saloane, dar Bruno le închisese pe rând. Unul dintre proprietari fusese împuşcat în mod misterios, iar două localuri arseseră până la temelii.

— Ai venit devreme azi, Len.

Masterson se întoarse către locul de undi; se auzise glasul plăcut al fetei. Mabella stătea în dreptul scării. Era o fată înaltă, cu părul lăsat pe umeri. Sânii plini i se vedeau bine datorită rochiei cu decolteu exagerat.

— Domnul Crouch vrea să mă vadă, îi explică el, sorbind-o din ochi.

— E în biroul lui, îi zise Mabella zâmbindu-i. Apoi:

— Bei o cafea cu mine mai târziu, Len?

---

aproximativ 4.000 m^2 (n. tr.).

— O s-avem timp destul să stăm în camera ta, îi zise el.

— Zău că da. Trecu pe lângă ea.

Chiar în acea noapte, trupul fierbinte al Mabellei avea să-i ţină de cald în pat. Era cu zece ani mai în vârstă ca el, dar lucrul acesta nu-l deranja pe Len Masterson. Zâmbi. Era unul dintre numeroasele avantaje pe care le avea de când îl slujea pe Bruno Crouch.

Ciocăni la uşă şi Gorski, pistolarul. Cu faţă de maimuţă, recent recrutat, îi deschise.

Bruno stătea în spatele biroului său ca un păianjen gras. Îmbrăcat în costumul albastru la patru ace, cu cămaşă de satin şi cravată albă, proprietarul salonului umplea fotoliul. Chipul lui băieţesc, capul acela prea mic pentru asemenea trup nu-i erau noi lui Len. Ochii căprui ai patronului se fixară asupră-i.

— Voiai să mă vezi, şefule?

Proprietarul salonului îşi alese o ţigară şi-o strânse între buzele-i uscate.

— Ai aflat ultimele ştiri?

— Ce ştiri?

— Pesemne citeşti ziarul „*Clarion*”, îi zise Crouch, plimbându-şi degetele peste ziarul oraşului, aflat pe biroul său.

— Jones tipăreşte multe prostii, îi răspunse Masterson. Eu nu citesc ziarul niciodată.

— Ar fi trebuit s-o faci, îi zise Crouch, aprinzându-şi ţigara. Există un articol interesant pe ultima pagină. E vorba despre noul pastor care vine la Smoke Rim.

— De când te interesează noutăţile de felul ăsta? îl întrebă rânjind Masterson.

Dar Crouch se încruntă:

— E vorba despre ceva care-ar trebui să vă intereseze pe toţi. Tranter pleacă şi noul pastor vine peste două săptămâni.

— Şi ce-i cu asta?

Crouch făcu o pauză scurtă şi-l privi drept în ochi pe pistolar.

— Îl cheamă Masterson, Len.

Pistolarul se holbă la el, apoi îi smulse ziarul din mână. Crouch subliniase deja articolul respectiv cu creionul negru. Ochii lui Len descoperiseră imediat rândurile care-l interesau. UN PREOT NOU LA ZION. Paragraful anunţa că venea reverendul Duane Masterson.

— Drace! mormăi Len.

— El e, nu? izbucni Bruno. Fratele tău!

— Da, îi răspunse pistolarul, strângând pumnii. Sigur că e nebunul de frate-miu. Ţi-am povestit mai demult despre el. A fost pistolar, dar apoi s-a dedicat religiei. Şi-a agăţat arma în cui şi a luat în mână Biblia.

Gorski izbucni în râs, dar lui Crouch nu-i ardea de-aşa ceva.

— Am vorbit deja cu Daly despre el, îi mărturisi Bruno. Se pare că Daly se afla prin Snake River Territory când fratele tău a trecut pe acolo. Daly spune că Duane este o adevărată legendă pentru cei de-acolo.

— Poate că-l facem pe pastor să treacă de partea noastră, zise Gorski.

— Aiurea, replică îndoit Len. Frate-miu n-o să mai ia pistolul în mână. Are un motiv foarte serios.

— Poate, zise Crouch.

— Blestemat să fie, nu se putu stăpâni Len. Oare n-a găsit el alt loc pe faţa pământului unde să-şi ţină predicile?

— Hai să vorbim despre reverendul Masterson mai târziu, zise Bruno. Deocamdată vreau să-ţi spun de ce te-am chemat.

— De ce?

— Preotul poate să mai aştepte. Altul nu.

— Ce vrei să spui?

— M-am întâlnit cu Jason Cooper chiar azi după-amiază, spuse Crouch. Totul s-a petrecut aşa cum mă aşteptam.

— Cooper e încăpăţânat ca un catâr, ghici Masterson.

— Mi-a spus că locul gol nu-l va vinde nici în ruptul capului, îi zise Crouch pe un ton ameninţător. I-am făcut o ofertă foarte avantajoasă, dar nu vrea să renunţe la ideea că i-a promis tatălui său să nu vândă pământul.

— E hotărât să construiască un orfelinat pe strada

principală, adăugă, glumeţ, Gorski.

— Chiar acolo unde eu plănuisem să ridic Salonul Persan, zise Crouch.

— Vreţi să mă duc la el şi să-l conving? zâmbi Len.

— Nu, clătină Bruno din cap.

Îşi scoase ţigara din gură şi o frământă între degete.

— M-am hotărât ce fac cu Jason Cooper.

— Ce?

— Vreau să moară. Vreau să moară chiar în seara asta!

— Aşa vei căpăta locul dorit, domnule Crouch? întrebă Masterson. Dacă Jason moare, averea i-o moşteneşte soră-sa, nu?

— Pollyanna, zise Gorski.

— Sunt sigur c-o să mă înţeleg cu ea, făcu Crouch. Sunt convins c-o să fie fericită să vândă după ce băieţii noştri vor sta de vorbă cu ea, zâmbi el către Gorski.

Masterson puse mâna pe mânerul pistolului.

— Acum? întrebă.

— Şi fără greşeli, Len? îl vreau pe Jason Cooper mâncat de muşte!

— Nu greşesc niciodată, domnule Crouch. Ştii bine asta.

Pistolarul ieşi din salon. Se opri o clipă în stradă. Se uită către vest. Casa lui Jason Cooper se afla la distanţă de o milă în afara oraşului, cuibărindu-se lângă un drum de ţară care cobora într-o vale îndepărtată. Masterson îşi verifică pistolul şi se îndreptă către calul său.

*

Cu zece ani în urmă, Keir Cooper, soţia lui şi cei doi copii ai lor sosiseră în Smoke Rim într-o căruţă cu coviltir şi cumpăraseră o bucăţică de pământ la o distanţă de o milă de, oraş. Keir construise apoi o căsuţă cu patru camere şi cumpărase câteva sute de vite. Primii ani fuseseră foarte grei. Urmase moartea Marinei Cooper, produsă de o boală necunoscută. Dar preţul vitelor crescuse brusc şi ei şi-au vândut cireada cu un profit uriaş. Keir a învestit suma în lotul de pământ din oraş.

În prezent nu mai trăiau decât doi dintre membrii familiei

Cooper. Inima lui Keir nu mai rezistase şi el îşi dăduse sufletul de câteva săptămâni. Fusese îngropat de către reverendul Tranter în curtea bisericii.

Pollyanna stătea lângă soba fierbinte, de culoare închisă. Se gândea la tatăl ei. Şocul pierderii lui trecuse, dar cicatricea rămăsese. Fusese un părinte bun, care îi protejase mereu, un om voinic ce muncea de dimineaţă până seara şi care reuşea totuşi să aibă un suflet cald. Keir Cooper fusese un om stimat şi iubit.

— Cafeaua e gata, anunţă Pollyanna.

Şi Jason era gânditor. Îi venea în minte discuţia pe care-o avusese cu. Crouch încă de dimineaţă. O privi pe sora lui care presăra o aromă specială peste băutură.

— Un bordel! murmură el. De-asta vrea Bruno Crouch locul din oraş, ca să facă un blestemat de bordel!

— Şi ce nume o să-i pună?

— Salonul Persan. Spunea că va fi un rai pentru clienţii obosiţi. Ştim ce înseamnă asta. Oricum, chiar dacă Bruno Crouch ar dori să construiască un rai pentru îngeri, tot bordel ar ieşi. Dorinţa tatălui nostru a fost clară, întotdeauna a visat să ridice un orfelinat acolo, de aceea şi-a dorit pământul din oraş.

— Şi ne-a lăsat bani pentru construcţie, adăugă Pollyanna, gândindu-se la testamentul citit de avocatul lor din oraş, Mannering.

Lucrul acela nu constituise o surpriză pentru ei. Keir Cooper fusese orfan de la vârsta de trei ani. Un raid al comanşilor se abătuse asupra vagonului de tren în care se aflau părinţii lui şi călătorii fuseseră ucişi de indieni. După ce atacatorii au fost în cele din urmă, respinşi, copilul de trei ani a fost încredinţat unui vânător şi soţiei lui. Curând, a devenit o povară pentru ei. După alţi câţiva ani, a fost părăsit. De-atunci, Keir Cooper a dorit mereu să facă ceva pentru copiii orfani.

— Ţi-am zis ce ofertă mi-a făcut, nu? murmură Jason în vreme ce-şi sorbea cafeaua.

— Mi-ai spus că Bruno ne-a oferit cinci sute pentru pământ.

— Şi i-am răspuns că nu-l vând, indiferent de preţ.

Pollyanna zâmbi. Jason era ia fel de încăpăţânat pe cât fusese tatăl lor. Odată ce lua o hotărâre, nimeni nu-l mai clintea. Jason sorbi din cafea.

— Ţi-am povestit cum a fost cu Crouch azi. Tu ce ai făcut? Pollyanna avea un chip tare drăguţ. Era o fată subţire şi înaltă, ca toţi cei din neamul lor. Chipul îi era parcă sculptat în marmură. Părul, castaniu, i se revărsa pe umeri. Ochii de smarald aruncau săgeţi aurii. Abia împlinise douăzeci de ani şi mulţi bărbaţi din ţinut şi-ar fi dorit-o de nevastă. Pollyanna nu lăsase nici unuia nici o şansă de prietenie…

— M-am dus la întrunirea femeilor de la biserică, îi zise ea. A fost ultima slujbă a reverendului Tranter.

— Da. Ne-a părăsit.

— Jason, se încruntă ea, multe dintre femei vorbeau despre noul pastor care vine să-l înlocuiască.

— Probabil alt iepure ca Tranter.

Ea îl privi atentă.

— Jason! îi zise ca o dojana.

— E adevărat ce-am zis, întări el. Erau multe subiecte pe care Tranter le-ar fi putut predica în acest oraş. N-a amintit niciodată de terorismul care stăpâneşte oraşul ziua-n amiaza mare când angajaţii lui Crouch se plimbă pe strada principală. N-a amintit niciodată nimic despre fărădelegile lor, despre crimele…

— Aşa cum ai zis, e un iepure, admise, tristă, Pollyanna. Ca mulţi dintre oamenii de-aici…

— Oricum, pleacă…

— Jason, un om pe nume Masterson vine în locul lui. El îşi aprinse ţigara, încercând să pară interesat.

— Cum?

— Îl cheamă Duane Masterson.

— Sper că nu este unul dintre pastorii fercheşi care ies azi din colegiile din est.

— Toate femeile vorbeau despre el.

— De ce?

— Mai este un Masterson în oraş.

Jason se încruntă.

— Mâna dreaptă a lui Crouch!

— O coincidenţă! întrebă ea.

— Sigur că e o coincidenţă, îi zise el zâmbind. Un şarpe ca Len Masterson nu poate avea un pastor în familie. Ascultă, Pollyanna, sunt sute de Mastersoni în Nevada. E un nume obişnuit.

În clipa aceea auziră un zgomot surd de copite, apoi nechezatul ascuţit al unui cal în faţa casei lor. Jason se ridică şi strivi ţigara în scrumieră. Uneori, noaptea, mai treceau călători întârziaţi către Smoke Rim.

— Jason! Jason Cooper! strigă un bărbat de afară. Ieşi din casă!

— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, şopti el. A venit şarpele!

— Eşti sigur, Jason?

— Îi recunosc vocea oricând.

— Cooper! Se auzi iar.

Jason îşi luă puşca.

— Nu, Jason! îl rugă ea.

— Şarpele vrea să stăm de vorbă. Pollyanna se duse la fereastră.

Pistolarul stătea drept în şa, întunecat ca moartea, nemişcat ca un copac.

— Fii atent, Jason! îl preveni ea.

Dar impetuosul ei frate ieşise deja. Încet, Len Masterson îşi întoarse chipul arogant către omul nebărbierit care-şi adusese puşca: în ochii pistolarului se citi un dispreţ total.

— Ce naiba vrei, Masterson? îl întrebă Jason.

— Să vorbim.

— Ia-ţi calul de pe flori!

— Flori?

Masterson îşi împinse calul peste o tufă de nemţişor.

— Nu m-ai auzit? urlă Jason.

— Ba te-am auzit. Tu eşti cel care nu vrea să-i audă pe alţii, cel puţin aşa mi-a spus domnul Crouch, care ţi-a făcut o ofertă foarte frumoasă pentru pământul din oraş.

— Nu e de vânzare. Şi-acum pleacă de-aici cu armăsar cu tot! îi răspunse Jason.

În mod deliberat, Masterson îşi îndemnă calul să calce florile pe care Pollyanna abia le plantase.

— Masterson! urlă Jason.

— Du-te dracului, Cooper! îi zise scurt călăreţul.

Jason îşi ridică puşca.

Fusese o mişcare impulsivă, dar era ceea ce aşteptase Len. Ochii pistolarului ardeau ca nişte cărbuni aprinşi. Coltul tună în timp ce Pollyanna ţipă îngrozită. Cuprinsă de spaimă, îl văzu pe fratele ei prăbuşindu-se lângă zid. Îi văzu faţa plină de sânge, în vreme ce pistolul lui Len răpăi iar, împuşcându-l în burtă.

Jason Cooper muri pe loc.

Pollyanna ieşi îndată afară şi fugi spre trupul însângerat: Izbucni în lacrimi peste cadavrul fratelui ei. Apoi se sculă, cu lacrimi în ochi, să-l privească pe ucigaş. Dar Len Masterson dispăruse, înghiţit de noapte. Auzi cum tropăitul se stingea în întunericul deplin.

Singurul zgomot din împrejurimi era cel produs de vânt…

CAPITOLUL III – Reverendul.

Zorile înfrigurate şi cenuşii se ridicau peste munţii Toquina când Duane Masterson se aşeză lângă focul micuţ pe care-l făcuse. Ouăle sfârâiau în tigaie şi cafeaua fierbea în cenuşă. În jurul său totul era tăcut. Nici măcar o adiere de vânt nu clintea fumul produs de foc, care se înălţa către cer asemeni unei sfori fără sfârşit.

Bărbatul cel înalt se trezise înainte de venirea zorilor. Îşi puse cafeaua în cana de tablă şi o duse la buze. Cu câteva clipe în urmă se terminase de bărbierit, lucru pe care-l făcuse prima dată de o săptămână. Până atunci nu prea contase felul în care arăta, dar se apropia Smoke Rim şi dorea să se prezinte acolo ca un pastor adevărat, nu ca un călăreţ oarecare.

Îşi sorbi cafeaua şi-şi îndreptă privirea spre răsărit unde primele raze roşiatice ale soarelui se arătau peste stânci. Urma o altă zi fierbinte, ca toate cele trecute de când

părăsise Bunker Hill.

Duane Masterson îşi termină masa şi aruncă resturile cafelei peste flăcările muribunde.

Se ridică. Dacă te-ai fi uitat la el, nu i-ai fi ghicit niciodată vocaţia. Părea o călăuză ori un vânător. Trupul lui dădea senzaţia de putere. Era un om vânjos. Înalt, dar bine făcut. Avea pielea aspră, iar ochii adânciţi în orbite îi erau cenuşii ca oţelul. Nasul îi era proeminent, iar bărbia îi trăda voinţa. În curând avea să se tundă, căci părul lung şi negru începuse să i se onduleze peste guler. Oricum, nu arăta deloc a pastor.

După câteva minute reverendul călărea spre oraş.

Nu purta pistoale, dar o carabină se odihnea în tocul de la şa. Soarele începu să-l bată din spate în vreme ce el ajunse la pista pentru diligente şi porni spre Smoke Rim. Nu ştia prea multe despre oraşul către care se îndrepta. Cunoştea doar faptul că pastorul dinainte, Joshua Tranter, acceptase să plece la Toana, lăsând vacant locul de la Zion Tabernacle. Creştinii din Smoke Rim apelaseră la cei din ierarhia bisericească a ţinutului, care îi scriseseră lui Duane, rugându-l să se ocupe de problemă. Cum contractul lui cu Bunker Hill expira, se oferi să plece acolo.

Zion Tabernacle era deci cea de-a două biserică a lui.

Soarele se ridica în vreme ce el străbătea ţinutul, urmând pista des folosită de cei din regiune.

Trecu astfel pe lângă o mină. Câţiva lucrători, care se odihneau, se uitară după călăreţul cel înalt îmbrăcat în negru. Apoi Duane Masterson pătrunse într-un canion. Ieşi din acesta şi îşi urmă drumul, care urca pe o pantă abruptă. De pe acea înălţime se zărea Smoke Rim, oraşul unde avea să fie pastor.

Oraşul părea o comunitate liniştită, toropită de căldura Nevadei, aşa cum fusese şi la Bunker Hill. Ochii lui Duane se fixară asupra bisericii cu scară albă, lângă care se afla casa parohială.

Îşi aprinse o ţigară. Gânduri fugare îi invadară mintea. Până nu demult n-ar fi conceput să plece la drum fără pistol la centură.

Îşi aminti cele câteva clipe care-i schimbaseră soarta. Se afla acolo, pe strada principală din Wassuk, ascultând tânguirea unei proaspete văduve şi deodată surprinse sunetul ascuţit al unui trăgaci ce venea chiar de pe o alee din spatele lui. Se întorsese foarte rapid şi trăsese în direcţia aceea, într-o umbră care se zărea prin praf. Umbra se prăbuşise la pământ şi el se îndreptase cu grijă spre cadavru. Încă mai avea coşmaruri când se gândea la descoperirea lui de-atunci! Cadavrul era al unui băiat de şcoală, împuşcase un băiat!

Şeriful, care îi ştia faima de pistolar, îi luă partea. Băiatul, a cărui siluetă, prin praf, se putea uşor confunda cu cea a unui bărbat, fusese ucis în legitimă apărare. Reacţia pistolarului fusese firească.

Judecătorul ţinuse cont de faptul că puştiul era un Morant al cărui tată fusese ucis de Duane. Băiatul avusese de gând să se răzbune şi să-l împuşte din spate pe Masterson. Pistolarul nu putea uita însă nenorocirea aceea.

Din Wassuk plecase un om sfârşit.

De atunci lăsase deoparte armele şi devenise un om al bisericii. Urmase timp de doi ani colegiul de teologie. Nu se mai gândea la trecut, începuse să privească doar în viitor. Desigur, incidentul îl urmărea peste tot, dar ca pastor avea să-şi aducă o certă contribuţie la viaţa comunităţii.

Ajunse în Smoke Rim. Văzu câţiva cai înşiraţi pe o alee. Acolo trebuia să fie salonul, care avea clienţi chiar şi la ora aceea. Tocmai trecea pe lângă Ace High, când uşa batantă se deschise şi un tip cu faţă de şobolan ieşi în drum. Duane nu-l băgă în seamă şi trecu mai departe către biserică, dar apăru un altul. Cei doi îl studiară pe pastor cu un viu interes, rânjind ca nişte maimuţe.

— Plecăciune, domnule pastor!

Duane îşi opri calul. Glasul îi părea cunoscut. Se răsuci în şa, privind apoi către cei doi zâmbăreţi.

— Bună, Daly, îi răspunse celui cu faţă de şoarece.

— Deci îţi aminteşti de mine, domnule pastor? îi zise pe un ton dispreţuitor Reb Daly.

— Da. De la Snake River, parcă.

— Snake River, da... Ştii, când ziarul din oraş a anunţat că vine reverendul Duane Masterson, am înţeles că dumneata eşti acela.

Multe capete începură să se arate pe la uşi şi ferestre. Se părea că oraşul adormit se trezeşte la viaţă.

— După ce-ai plecat de la Snake River, continuă Daly, au început să circule zvonuri ciudate despre dumneata. Se spunea că ţi-ai agăţat pistoalele în cui datorită unui incident petrecut la Wassuk. Era ceva care pe mine nu m-ar fi îngrijorat, dar care te-a speriat pe dumneata, Masterson. Ai plecat de-acolo şi ai devenit pastor!

— Aşa e, îi răspunse Duane.

— Predicator, care va să zică, făcu Daly.

Din ce în ce mai mulţi oameni se strângeau în jurul lor. Trei femei, cu rochii subţiri şi pălării ieşiseră dintr-un magazin ca s-asculte. Cei din salon se îngrămădeau în jurul vorbitorilor.

— Ţi-ai spus poezia, Daly, îi zise Duane. Acum lasă-mă să vorbesc şi eu.

— Supune-ţi predica, îl invită Daly râzând.

— O spun pe şleau, ca să mă audă toată lumea, începu Duane, privind mulţimea din jur. În Bunker Hill oamenii au aflat trecutul meu şi m-au acceptat aşa cum sunt. M-am hotărât deci să spun adevărul de îndată ce ajung în Smoke Rim. Nu m-am aşteptat s-o fac aşa de repede, dar fiindcă Daly a adus vorba despre asta în faţa oamenilor, vă mărturisesc totul aici şi acum.

Daly schimbă o privire cu Gorski.

— Odinioară am fost pistolar, dar după ce-am ucis pe cineva din greşeală mi-am atârnat Coltul, în cui, le zise Masterson arătând spre cele două lădiţe în care îşi ţinea hainele şi cărţile. Mai păstrez pistoalele ca o amintire a trecutului.

— Deci încă mai ai pistoalele? Întrebă Daly.

— Nu-ţi fie teamă, Daly, îi zise zâmbind Duane, am jurat să nu le mai folosesc niciodată. Acum sunt pastor. Am venit să iau în primire biserica din Zion Tabernacle şi, fiindcă tot te-ai străduit să aduni oamenii, profit de moment să-i invit

pe toţi la biserică. Inclusiv pe tine.

Omul lui Crouch căzu în capcană. Încercă să se scuze:

— Mă cunoşti doar, Masterson. Mai este cineva în oraş pe care îl cunoşti…

— Da?

— Poţi zice chiar că e prieten cu mine. El şi cu mine lucrăm pentru domnul Crouch. Ştii, domnul Crouch e un om important în acest oraş.

— Şi cum îl cheamă pe prietenul tău?

Daly făcu o pauză scurtă, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale:

— Masterson. Fratele tău. Duane se holbă la el.

— Len?

— Chiar el.

Simţi ostilitatea care-i cuprinsese pe cei din jur la auzul acelui nume. Văzu o femeie cuprinsă de indignare care se întoarse şi plecă. Ceilalţi orăşeni vorbeau în şoaptă.

— A trecut mult de când nu l-am mai văzut pe Len. Să încerc să vorbesc cu el.

Noul pastor porni către biserică. Nu privi în urmă, dar auzi murmurele care se ridicau în spatele său. Daly încercase să-l pună într-o postură proastă, Dumnezeu ştie de ce, dar el profitase de întâmplare ca să le spună tuturor trecutul său. Depăşise un obstacol dificil.

Începu să se gândească la fratele său. Nu-l mai văzuse de mult. De fapt, de la înmormântarea părinţilor lor. Niciodată nu fuseseră prea apropiaţi. De fapt, Duane părăsise casa părintească pe vremea când Len era doar un puşti. Rareori mai trecuse pe-acasă. Fiul pistolar nu era binevenit. Amândoi părinţii muriseră în cursul marelui incendiu din câmpiile Kansasului, din 1854. Len, care avea doar treisprezece ani, plecase să locuiască la un unchi. Deşi nu-l mai văzuse pe Len de-atunci, ştia că acesta plecase să muncească la un *ranch* din Long Well Valley.

Nu-i plăcea deloc compania în care-l găsise. Reb Daly era un tip periculos.

Ajunse la biserică. Lângă aceasta se afla clopotniţa, dar şi casa parohială. Coborî de pe cal şi enoriaşii îl înconjurară,

cu zâmbetul pe faţă.

— Domnul reverend Masterson?

Era un om dolofan, care îi strânse mâna cu putere.

— Sunt primarul Harrow, preşedintele Comitetului de primire. Bine aţi venit la Smoke Rim!

*

— Trebuie să fim cinstiţi, domnule reverend, îi zise primarul Lex Harrow în timp ce beau cafeaua în biroul lui. Vedeţi, dacă mergeţi prin oraş la ora aceasta, nu vă luaţi după aparenţe. Să nu credeţi că este un oraş liniştit şi tihnit.

Duane îi privi pe cei din Comitetul de primire. Primarul avea în jur de cincizeci de ani. Lângă acesta se afla doctorul Dave Jackson. El cânta la orgă în timpul slujbelor. Casierul bisericii era un om cu părul sur, domnul Rimmer. Comitetul femeilor era reprezentat de doamna Amelia Porter, care-şi servea cafeaua. Era o femeie înaltă şi energică, cu trăsături dure. Gustarea pe care o serveau fusese pregătită de cea mai tânără enoriaşă, domnişoara Pollyanna Cooper.

— Îmi place oraşul, le zise pastorul.

— În realitate e un iad, vorbi doctorul.

Amelia Porter fu puţin şocată de o asemenea descriere, dar trebui să recunoască adevărul acelor cuvinte.

— Spuneţi-mi tot, îi invită Duane.

— Domnule reverend, parohia dumneavoastră este condusă de un singur om, îi zise Rimmer.

— Crouch, adăugă doctorul.

— Poate că nu e bine să-l speriem pe domnul pastor cu necazurile din oraş, interveni Amelia Porter.

— Poate. Îmi pare rău, domnule reverend, zise doctorul. Aveţi, desigur, altele de…

— Ca pastor fac parte din acest oraş, le zise Duane. Soarta lui nu-mi e indiferentă. Cine e Crouch?

— Smoke Rim a fost un oraş decent, începu să povestească primarul Lex Harrow. Femeile şi copiii se puteau plimba şi noaptea în siguranţă pe străzile lui. Dar a venit Bruno Crouch. A venit însuşi diavolul! A venit cu bani

şi a angajat pistolari în slujba sa. Şeriful Toby Garrod a fost ucis, iar bandiţii au pus stăpânire pe oraş. Prin ameninţări, Crouch a pus mâna pe localul Ace High. Oakley a fost gonit.

— Cine e Oakley?

Fostul proprietar al celei mai mari părţi din strada principală. Negustorii îi plăteau lui dobândă pentru magazinele în care-şi vindeau marfa. Acum oraşul e al lui Crouch şi chiriile au crescut de cinci ori într-un an.

— Nimeni n-a încercat să-l oprească.

— Îi poţi condamna pe oameni? făcu doctorul. Dacă ridică glasul cineva, imediat după aceea e vizitat de pistolari. Nu sunt nişte băieţi prea prietenoşi…

— Amintiţi-vă ce-a păţit Clem McCrae şi familia lui, le zise primarul. Clem avea brutăria şi a refuzat să-i plătească chiria mărită lui Crouch. Au venit imediat pistolarii. I-au violat nevasta şi fetei lui i-au tăiat faţa cu un cuţit. Biata fată a rămas desfigurată pe viaţă!

— Îmi pare rău că v-am zugrăvit oraşul în culori sumbre, se scuză Rimmer către Duane, dar e bine să ştiţi adevărul.

— E bine că mi-aţi spus.

— Oraşul e păcătos, zise cu fermitate Amelia Porter.

— Atunci are nevoie de predicile mele.

— Ştiţi… Fostul pastor nu se băga în lucrurile astea, vorbi primarul.

— Probabil aşa era el, îi răspunse Duane Masterson. Eu sunt alt fel de om.

Schimbară câteva priviri între ei în vreme ce Duane îşi aprindea o ţigară. Amelia Porter deschise gura, dar nu îndrăzni să vorbească. Încurajat de acţiunea pastorului, Rimmer îşi scoase şi el punga cu tutun.

— Domnule Masterson, începu ezitant Lex Harrow, mai este doar o problemă pe care Comitetul ar dori s-o discute.

Făcu o pauză şi se întoarse către doctor, aşteptând ca acesta să-l ajute. Dar Jackson îşi frecă bărbia şi tăcu. În cele din urmă, Rimmer vorbi pentru ei:

— O să v-o spun direct. Când vi s-a tipărit numele în ziarul Clarion, au început să circule zvonuri prin Smoke Rim, zvonuri nefondate…

— Au pornit de la Daly? întrebă Duane.

— Da.

— Le-a spus oamenilor că am fost pistolar de meserie?

— Nimeni nu l-a crezut, îi răspunse primarul.

— A spus adevărul, zise Duane. Rămaseră toţi cu ochii holbaţi la el.

— Am fost pistolar, dar am devenit un om al lui Dumnezeu. Şi ce mi s-a întâmplat mie li se poate întâmpla şi celorlalţi. Oamenii se pot schimba. Aşa spune şi *Biblia*.

— Recunosc faptul că aceasta este prima dumneavoastră slujbă, zise primarul, zâmbind cam forţat.

— Dacă doriţi mai multe amănunte despre trecutul meu, întrebaţi-mă, îi îndemnă pastorul.

— Mai e ceva, zise doctorul.

— Da?

— E vorba despre un pistolar care lucrează pentru Crouch şi care vă poartă numele…

— Len Masterson?

— Da.

— Len e fratele meu.

Auzi un zgomot în spatele său. Duane se întoarse şi o văzu pe Pollyanna în dreptul uşii, cu o tavă în mână. Faţă fetei era albă ca o cretă, buzele îi tremurau, iar privirea îi era aţintită asupra pastorului.

— Aţi păţit ceva, domnişoară? o întrebă el.

— Domnule reverend, îi zise repede primarul, Len l-a ucis pe fratele ei.

— A fost o crimă, domnule reverend, îi zise fata. O crimă făcută cu sânge rece.

— Îmi pare rău, spuse Duane cu tristeţe.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Se întoarse şi fugi pe coridor.

— Ştiţi ceva? făcu Rimmer. Pollyannei îi va veni greu de-acum încolo să mai vină la biserică…

CAPITOLUL IV – Fraţii Masterson.

Soarele asfinţea când Frank Jones se hotărî să plece. Redactorul şef al ziarului *Clarion* stătea de o jumătate de oră lângă pastor şi lua notiţe.

— Vă mulţumesc, domnule Masterson, îi zise. Ziarul nostru scrie mereu despre cei mai importanţi oameni din oraş.

— Vă mulţumesc pentru vizită, îi spuse Duane, conducându-l către uşa din faţă.

Deodată se auzi un zgomot puternic, ca un tunet îndepărtat şi ziaristul se încruntă.

— Încep devreme azi, mormăi el.

— Cine?

— Oamenii de la Radier. O duzină de nesăbuiţi vin în oraş. Se duc direct la Ace High şi îşi toarnă pe gât băuturile cele mai ieftine ale lui Crouch.

Apoi îngrozesc oraşul, cam pe la miezul nopţii.

— Cât de des fac asta?

— O dată la câteva nopţi. Cei de la Radier sunt necioplіţi, dar au devenit mult mai răi de când a murit şeriful. Nimeni nu mai aplică legea şi îşi fac de cap cum vor. Oamenii de treabă din oraş n-au decât să se baricadeze în casele lor…

— Frank, e datoria ta să ajuţi oraşul.

— Cum?

— Conduci ziarul şi-ar trebui să le spui oamenilor de ce ar fi bine ca legea şi ordinea să revină aici.

— Aş putea, dar nu vreau s-o fac, îi răspunse ziaristul. Vreau să rămân în viaţă. Crouch nu s-ar purta prea blând cu mine dacă aş face aşa ceva. Nu vrea să existe în oraş lege sau ordine. Îi place Smoke Rim aşa cum e, adică sub controlul lui. Astfel îi terorizează pe negustori şi obţine câştiguri uriaşe cu Ace High. Desigur, asta nu-mi place deloc, domnule reverend, dar ce să fac? Am nevastă şi copii…

— Te-nţeleg, Frank.

Călăreţii pătrunseră pe strada principală într-un nor de praf. Porniră printre magazine şi începură să tragă în aer, în timp ce, din pragul casei parohiale, pastorul şi ziaristul se uitau la ei. Dintr-o privire rapidă, Duane înţelesese ce fel de

oameni erau: nişte călăreţi sălbăticiţi, înarmaţi până-n dinţi, dornici de distracţie cu orice preţ.

— Nu par să facă parte din turna lui Dumnezeu, spuse Jones.

— Biserica e deschisă pentru toţi, îi răspunse Duane.

— Aş vrea să vă avertizez, zise Jones. Sunteţi prea interesat de Crouch şi de situaţia din oraş. Mai bine aveţi grijă de dumneavoastră. Fostul pastor aşa a făcut şi a plecat întreg de aici.

— Mulţumesc pentru sfat.

Pastorul îi privi pe cei de la Radier cum descăleca şi intră în local. Porni către Ace High. Pe stradă se făcuse întuneric, dar în salon ardeau luminile.

Deschise larg uşa batantă. Nimeni nu-i acordă nici o atenţie când trecu prin mulţimea de bărbaţi şi femei care vorbeau zgomotos, fumau şi râdeau. Mesele de poker gemeau de jucători. În jurul pianului era un mic ring de dans, unde nişte bărbaţi ameţiţi de băutură fugăreau femeile.

Trei chelneri mergeau de la client la client ducând pahare şi sticle şi strângând banii. Unul dintre aceştia se opri în faţa lui Duane.

— Spuneţi, domnule.

— Hei, Walt, nu aşa se vorbeşte cu un pastor!

Glasul acela era al lui Daly, care stătea la tejghea.

— Unui pastor nu-i spui „domnule”, ci domnule reverend. Pentru că asta el.

Cei din jur se întoarseră să-l privească mai bine pe bărbatul înalt cu păr negru. Walt, chelnerul, rânji către Duane:

— Ce doriţi, domnule reverend? Lapte?

— N-am venit aici ca să beau, îi răspunse Masterson.

— Nu? Credeam că vrei să serveşti ceva cu doi prieteni buni ca Gorski şi ca mine, făcu Daly.

— Îl caut pe Len Masterson.

Se făcu o linişte adâncă.

— Fratele dumitale este în biroul domnului Crouch, zise Daly.

— Şi nu pot fi deranjaţi, adăugă Walt.

— Unde este biroul? întrebă Duane.

— Sub scară, îi zise Gorski. Dar nu poţi intra neinvitat în biroul domnului Crouch.

Duane porni drept către acea încăpere.

— Hei! Strigă Daly. Nu poţi intra acolo neinvitat!

Duane deschise uşa fără să bată înainte. N-avea nevoie de invitaţie ca să intre la Bruno Crouch. Marele patron, despre care auzise atâtea, stătea cufundat în fotoliul său, în spatele biroului lustruit. Avea un pahar de vin roşu în mâna dreaptă şi o ţigară pe jumătate fumată în cealaltă. Celălalt bărbat din cameră se sprijinea de perete, lângă fereastră.

— Noroc, Len! zise Duane şi închise uşa.

Len şi Crouch se holbară la pastor. Apoi Bruno zâmbi şi sorbi din pahar. Tânărul pistolar nu zâmbi. Era nervos şi derutat.

— Ce-i asta, Duane? De ce dai buzna aici?

— Ai crescut, Len, îi zise pastorul şi îi întinse mâna. Len se întoarse cu spatele la el.

— Ia te uită! zise repede Bruno Crouch privind peste marginea de sticlă a paharului, sunteţi reverendul Duane Masterson, fratele lui Len. Bine-aţi venit în Smoke Rim. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Ar fi fost mai bine să te abţii să dai buzna aşa aici! îi zise Len furios.

— Nu fi nepoliticos, Len, îi zise Bruno zâmbind. Fratele tău era nerăbdător să te vadă, aşa că a uitat de bunele maniere. De altfel şi tu ai cam uitat de fratele tău, pastorul…

— Nu ne-am văzut de mult timp, Len, îi zise Duane. Îşi scoase o ţigară.

— Ultima dată când ne-am văzut a fost la înmormântare…

— Am impresia că asist la o emoţionantă reuniune familiară, zâmbi Crouch, ridicându-se de pe scaun. Cred că mă duc în salon să beau ceva cu băieţii…

— Domnule Crouch, mormăi Len roşu la faţă.

— Continuaţi-vă reuniunea, îi răspunse Bruno.

— Înainte de a pleca, îl opri Duane.

— Da?

— Trebuie să vă spun câteva vorbe. Crouch îl privi foarte atent.

— Ce fel de vorbe?

— Am înţeles că afacerile dumitale prosperă promovând păcatul. Datoria mea e să predic împotriva acestui lucru. Se pare că ne aflăm astfel în tabere adverse.

— Poate, Masterson, poate, făcu zâmbind Bruno. Dar, dacă te vei limita doar la predici, nu va exista nici o neînţelegere între noi.

Patronul ieşi din încăpere.

— Ar fi trebuit să păstrăm legătura între noi, începu Duane.

— De ce? făcu Len. Întotdeauna ai mers pe drumul tău, iar eu pe al meu. Am plecat de la unchiul George când aveam şaisprezece ani, ca să muncesc în Long Well Valley. Apoi mi-am dat seama că era mai uşor să fac ceea ce făceai şi tu. Am început să mă angajez pistolar, ca şi tine.

— Dar eu m-am schimbat, Len.

— Da, am auzit.

— Am avut anumite motive.

— Ei, bine, eu nu renunţ la pistol. O să-l port şi o să mă servesc de el în slujba domnului Crouch.

— Din câte am auzit, Crouch este un pericol în oraşul ăsta.

— E un om care plăteşte bine.

— Omul trebuie să doarmă noaptea, Len.

— Păstrează-ţi predicile pentru biserică.

— Sper să vii la biserică.

— Să te ia naiba!

Duane îşi scutură scrumul de la ţigară.

— Am auzit anumite lucruri despre tine, Len.

— Ce vrei să spui?

— Că l-ai ucis pe Jason Cooper cu sânge rece.

O vână se umflă pe fruntea lui Len. Pumnii i se încleştară şi pentru o clipă Duane crezu că fratele lui avea să sară la bătaie.

— O minciună neruşinată! şuieră el.
— Spune-mi ce s-a întâmplat.
— Cooper a ridicat puşca şi eu am tras mai repede.
— Ştii ceva, Len? Nu minţi prea bine. Acest lucru ţi se citeşte pe chip.
— Ia ascultă-mă, Duane, îi zise el, tremurând de furie şi aruncând fulgere din priviri. N-am vrut să vii aici, la Smoke Rim, dar, dacă tot eşti aici, trebuie să-ţi intre bine ceva la cap: nu te amesteca în viaţa mea! Trăiesc cum vreau eu! Ce s-a întâmplat între Cooper şi mine e treaba mea. Aşa că du-te la biserică, ţine-ţi predica şi cântă alături de cor. Lasă-mă-n pace!
— Suntem rude, Len.
— Rude sau nu, aşa să faci, cum ţi-am zis.
— Nu pot să-ţi făgăduiesc aşa ceva.
— Înainte de a lua *Biblia* în mână şi tu erai un ucigaş plătit!
— Adevărat. Lucram pentru anumiţi oameni; dar niciodată pentru o năpârcă precum Crouch. Alegeam pe cine să servesc.
— Te-am ascultat destul. Ieşi naibii afară!
Duane merse către uşă, apoi se întoarse spre fratele lui.
— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti, îi zise.
— N-o să am nevoie de tine nici peste o mie de ani, îi răspunse Len.
— Rămas bun, frate.
Duane trecu prin salon, apoi se îndreptă direct spre ieşire şi ajunse în stradă..

CAPITOLUL V – Pollyanna.

— Bună dimineaţa, domnule reverend, îi zise Jake Wendon când Duane se îndreptă către tejghea.
Era sâmbătă dimineaţa şi pastorul se hotărâse să se aprovizioneze cu alimente.
— Am o listă întreagă la mine, îi spuse el patronului.
— Bucuros întotdeauna să vă servesc. Deşi nu sunt un

om care crede în biserică…

— Vom începe cu ouăle.

Apoi citi lista, pe măsură ce negustorul îi dădea mărfurile.

— Să încheiem cu tutunul.

— Tutunul? făcu Wendon surprins.

— Mda.

Când vânzătorul se aplecă după tutun, o fată subţirică intră în magazin. Pastorul o recunoscu pe Pollyanna, care admira noile rochii.

— Bună dimineaţa, domnişoară Cooper.

Ea se întoarse încet. Zâmbetul îi era forţat. Era foarte drăguţă. Chipul ei emana o frumuseţe clasică. Duane Masterson era pastor, dar şi bărbat.

— Bună dimineaţa, îi răspunse ea.

— Domnişoară Cooper, n-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru cafeaua şi prăjiturile cu care ne-ai servit ieri.

— Mi-am făcut datoria, domnule reverend.

— Plănuisem să-ţi fac o vizită la domiciliu, în curând.

— Nu vă deranjaţi, domnule reverend, sunt sigură că sunt mulţi alţii din turma dumneavoastră care au mai multă nevoie decât mine.

— Poate, îi răspunse Masterson. Dar îmi doresc să te văd.

— Stau rareori acasă.

— Înţeleg.

— Poftiţi tutunul, îi zise Wendon.

Duane îi plăti negustorului. Când se întoarse, Pollyanna dispăruse. Păstorul îşi luă sacoşa, apoi ieşi în stradă. Pollyanna plecase grăbită din magazin, dar doi tipi care rânjeau îi ţineau calea. Unul era Reb Daly, celălalt Gorski. Orăşenii observaseră întâmplarea, dar nici unul nu-i sărea în ajutor. Patru bărbaţi se uitau de pe trotuar, păstrând distanţa de siguranţă.

— Vino cu noi, domnişoară, zicea Daly, în vreme ce zâmbetul i se stingea pe chip. Domnul Crouch vrea să aibă o discuţie prietenească cu dumneata.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nici acum, nici altă dată.

— Hai, nu mai face nazuri. N-auzi că ne aşteaptă în biroul

lui?

— Discuţia nu durează mult, adăugă Gorski. Vrea să vorbiţi despre…

— Despre lotul de pământ din oraş? Crouch ştie care e poziţia mea. Nu vând. Va trebui să mă ucideţi, aşa cum l-au ucis şi pe fratele meu!

— Ai grijă ce spui, o avertiză Daly.

— Lăsaţi-mă să trec, ceru ea.

— Vei putea merge unde vrei după ce-o să te întâlneşti cu domnul Crouch.

— Nu merg nicăieri cu tine, Reb Daly, îi zise ea. În schimb, îi poţi duce lui Crouch acest mesaj. Tatăl meu a lăsat prin testament ca pe acel pământ să se ridice un orfelinat şi aşa se va face!

Gorski o apucă de braţ.

— Haide! ordonă Daly.

— Daţi-mi drumul, strigă ea.

— Aţi auzit ce spune domnişoara, răsună un glas puternic din spatele lui Gorski.

Pistolarii se întoarseră miraţi către cel care îndrăznea să se amestece.

— Ia-ţi labele de pe mâna domnişoarei!

Cei doi bivoli întărâtaţi îl priviră pe Masterson şi sacoşa lui cu alimente. Reb remarcă faptul că mulţi orăşeni căscau gura la ce se întâmpla. Pastorul îşi lăsase jos pachetele. Privitorii voiau să vadă cum aveau să se descurce oamenii lui Crouch.

— Uite ce e, Masterson, începu Daly. Nu te amesteca.

— Vezi-ţi de predicile tale, adăugă Gorski.

Pastorul nu mai aşteptă. În vreme ce ouăle, făina şi fasolea se împrăştiau pe jos, îi dădu un pumn în nas lui Gorski. Maimuţoiul, proiectat de lovitură, îi dădu drumul fetei şi se izbi cu spatele de peretele magazinului lui Wendon. Sângele îi ţâşni din gură şi din bărbie.

Cu un urlet furios, Daly se aruncă asupra lui Masterson. Îl izbi pe pastor cu pumnul, aruncându-l în perete. Duane reuşi să evite pumnul pe care Daly i-l pregătea şi în acest timp Gorski îşi reveni. Cei doi pistolari porniră împreună

către pastor, care înţelese că trebuie să schimbe poziţia, altminteri l-ar fi prins la înghesuială, lângă perete.

Se repezi deci în ei şi începu să dea în dreapta şi-n stânga. Mulţimea adunată văzu că lovitura lui Duane îl izbise pe Gorski în bărbie. Acesta, zdruncinat încă dinainte, se prăbuşi la pământ. Capul i se izbi de ceva şi nu mai mişcă.

Văzând. Soarta lui Gorski, Daly ezită o clipă. Apoi mâna i se îndreptă către pistol.

Ţipătul Pollyannei îl preveni pe Duane. Se aruncă asupra celuilalt. Cei doi oameni se rostogoliră la pământ, iar pistolul sări din mâna lui Reb până la picioarele Pollyannei.

Duane se ridică primul de jos. Ameţit, Daly reuşi să se ridice şi el, dar pastorul îl aştepta deja. Îi trase un pumn în gură. Se auzi un zgomot puternic şi câţiva dinţi plesniră.

Cei de faţă îl văzură pe Duane lovindu-l încă o dată, cu pumnii uniţi, pe Reb. Daly gemu, dar nu căzu. Pastorul îl izbi iar. Pistolarul lui Crouch se prăbuşi pe spate şi rămase în mijlocul drumului. Sângele care i se scurgea din gură i se amesteca în praful drumului.

— Slavă Domnului! strigă unul dintre orăşeni.

— Nu credeam să apuc clipa când pistolarii lui Crouch or să zacă în mijlocul străzii, spuse vesel un altul.

— I-a snopit în bătaie pastorul nostru! strigă Craddock, minerul, râzând, în timp ce Duane se scutura de praf, simţi că orăşenii din jurul lui sufereau o mare transformare. Ceea ce se întâmplase se putea compara cu primul semn al primăverii. Mulţi zâmbeau veseli, iar alţii se strânseră de pe la magazine ca să vadă minunea.

— Am nevoie de o căruţă, făcu pastorul.

— Pastorul nostru are nevoie de o căruţă! strigă Rimmer către mulţime.

— S-o ia pe-a mea, zise repede Leif O'Brien.

Şi bărbosul prospector se duse repede să aducă trăsura.

Duane îl apucă de umeri pe Gorski, îl ridică în picioare şi îi făcu vânt în căruţă de parcă era un sac de cartofi. Apoi se duse la Daly, îl prinse de picioare şi-l târî prin praf. După ce-l zvârli şi pe acesta în căruţă, Masterson urcă şi el şi dădu

bice cailor.

Porniră pe strada principală, îndreptându-se către Ace High. Duane opri în faţa localului şi mulţimea se strânse acolo imediat, ca să vadă ce-avea de gând, Îl luă pe Daly de picioare, îl urcă pe umăr, apoi urcă pe trotuarul de lemn şi intră prin uşa batantă cu el.

În Ace High nu erau decât vreo douăzeci de clienţi. Câţiva jucau poker. Erau nebărbieriţi, obosiţi, căci jucaseră toată noaptea, dar se uitară curioşi la pastor. Walt nu fu în stare să scoată un sunet când văzu scena aceea incredibilă. Părea un iepure hipnotizat. Doi beţivi izbucniră în râs. În salon se mai afla şi Bruno Crouch, care tocmai ieşise din biroul său.

Duane se îndreptă către o masă şi îl aruncă pe Daly pe aceasta. Fără să scoată o vorbă, se întoarse la căruţă şi îl aduse şi pe Gorski.

Încruntat, Crouch văzu cum masa de poker începu să pârâie sub greutatea celor doi pistolari, apoi se rupse în două şi trupurile uriaşilor se prăbuşiră pe podea.

Nici măcar atunci Crouch nu clipi. Era palid la faţă şi-l fixa din priviri pe păstor.

— Din moment ce oamenii ăştia sunt proprietarii dumitale, m-am gândit că-i vrei înapoi, îi zise Duane. Eu nu las gunoaiele pe stradă!

— Vei plăti pentru asta, Masterson! îi strigă furios Crouch. Vei plăti scump!

— Am făcut doar ceea ce-ar trebui să facă fiecare cetăţean de treabă din oraş. Sconcşii ăştia doi molestau o femeie pe stradă, zise Duane către cei din salon.

Crouch îşi ieşi din pepeni.

— Ştii ce, Masterson? făcu el. Daly avea dreptate în privinţa ta. Când a auzit că vii în oraş, ca pastor, a spus că n-o să te ţii doar de imnuri şi de slujbe. Pe când erai pistolar obişnuiai să te bagi în tot felul de încurcături. Ca pastor faci acelaşi lucru. Daly a zis că haina bisericească şi *Biblia* nu-l vor schimba cu nimic pe Duane Masterson.

— Uite cum stau lucrurile, Crouch, îi zise Duane. Eu cred că un pastor adevărat trebuie să se implice în viaţa

comunităţii. Exact asta intenţionez să fac în Smoke Rim.

— Fereşte-te din calea mea! gemu Crouch.

— Îmi este imposibil.

Bruno îl privi câteva clipe.

— Atunci va trebui să-ţi iei pistolul, domnule reverend.

— Nici asta n-o s-o fac.

— Cine pune pariu că pastorul nostru are nevoie de pistol, râse unul dintre beţivi.

— Gura, Johnny, făcu Bruno.

— Scuzaţi-mă, domnule Crouch.

— Mai e ceva, Masterson, reluă patronul.

— Ce anume?

— Localul ăsta e proprietatea mea. Nu eşti binevenit aici. Dar vom face un târg. Nu vei mai veni aici, iar eu nu voi intra în biserica dumitale.

— Nu vom face nici un târg.

— Ce vrei să spui?

— Ce-am spus. Biserica mea e deschisă oricui. Chiar şi celor păcătoşi ca tine, Crouch.

O clipă Bruno rămase fără replică.

— Ieşi naibii de aici, mormăi apoi.

— Ne vedem la biserică, le zise Duane patronului şi celor din local în timp ce ieşea.

Bruno îi cercetă apoi pe cei doi pistolari.

— Walt! strigă el.

— Da, domnule Crouch.

— Adu o găleată cu apă. Barmanul o aduse imediat.

— Scoală-i!

— Adică… Să-i ud?

— Hai, mai repede! Nişte proşti…

Walt îi udă şi cei doi începură să se scuture de apă ca două pisici plouate. Daly înghiţi sânge şi apă, apoi se ridică în picioare. Îl urmă Gorski.

— Veniţi în birou, le zise întunecat Crouch.

Abia închiseră uşa după ei, că patronul se repezi la ei.

— Ce-aţi făcut, nenorociţilor?

— Am făcut ce-am putut, mormăi Daly.

— Ce-aţi putut? Doi oameni înarmaţi contra unui pastor?

Unui pastor nebun?

— Dă tare cu pumnul…

— Neisprăviţilor! Vă daţi seama ce consecinţe au cele întâmplate asupra celor din oraş? Masterson v-a făcut de râs în faţa lor! Acum orăşenii râd de noi cu gura până la urechi. În curând o să fie şi mai rău. Îşi vor pierde orice respect faţă de noi. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Da, mormăi Daly. Că nu vom mai fi stăpânii oraşului.

— Mă bucur că pricepi, Reb.

— Atunci ce-aveţi de gând, domnule Crouch? întrebă Gorski.

Crouch se aşeză în fotoliu şi-şi aprinse ţigara.

— Trebuie să le arătăm tuturor că tot noi suntem stăpânii. Reb, pune şaua pe cal!

— Cum?

— O să faci o mică plimbare.

— Unde?

— La Storm Creek.

— Asta înseamnă două zile călare.

— Nu contează, îi răspunse patronul. O să întrebi acolo de un cuplu de pistolari: McDonald şi Savetta. Spune-le de Bruno Crouch. Am pentru ei o treabă de trei sute de dolari în aur. Să-i aduci aici.

— Am auzit de ei, făcu Gorski. Sunt nişte bestii.

— Exact ce trebuie în Smoke Rim, îi răspunse Crouch.

*

Duane Masterson stătea la masa din bucătărie, iar Pollyanna lângă sobă. Nu vorbiseră prea mult de când el o însoţise acasă. Doar că ea îl invitase la o cafea. Poate că nu ştia ce să spună. Asta nu-l deranja pe Duane. În ceea ce-l privea, Pollyanna nu avea decât să stea lângă el şi să nu zică nimic. Arăta încântător.

— Am… am fost răutăcioasă cu dumneata dimineaţă, în magazin, îi spuse ea. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie, domnişoară Cooper.

— Îţi datorez foarte mult, continuă fata. Dacă n-ai fi fost dumneata acolo, m-ar fi dus în biroul lui Crouch, unde ar fi

fost posibil orice…

— Te-am auzit spunând ceva despre un orfelinat. Pollyanna îi povesti despre testamentul tatălui ei.

— De aceea Crouch l-a ucis pe fratele meu, încheie ea.

— Cu ajutorul lui Len…

Ea înghiţi cu greu o linguriţă de cafea.

— Domnule reverend, am să-ţi fac o confesiune. Când ai spus că Len e fratele dumitale, atunci… te-am urât!

— Înţeleg…

— Mă hotărâsem chiar să nu mai trec pe la biserică atâta vreme cât dumneata ai să fii pastor.

— Şi-acum?

— Deoarece m-ai ajutat aşa de mult, privesc altfel lucrurile. Am înţeles adevărul… Nu eşti dumneata responsabil pentru ceea ce a făcut Len Masterson.

— Când începe construcţia orfelinatului?

— I-am angajat deja pe Brad Baker şi Chet Sinclair, îi răspunse ea, doi tâmplari care au ridicat majoritatea caselor din tabăra minieră. Astăzi ni se aduce cheresteaua pentru orfelinat. Construcţia începe de săptămâna viitoare.

Duane îşi termină cafeaua.

— Trebuie să mă întorc la biserică, făcu el.

— Nu uita prăjiturile pe care ţi le-am împachetat.

— Dar nu era nevoie…

— Ba da, insistă ea. Când m-ai ajutat ţi-ai pierdut proviziile. Măcar atât pot face pentru dumneata. De altfel, nici nu te plătim prea mult ca pastor. Te rog, ia-le.

— Mulţumesc, domnişoară.

— Spune-mi Pollyanna.

— N-o să uit. Ne vedem la biserică?

— Sigur că da. Făcu o pauză.

— Ţinând cont că nu ai o soţie care să-ţi pregătească o mâncare caldă, aşa cum au majoritatea pastorilor, oare nu doreşti să serveşti aici din când în când o masă bună?

— Bineînţeles că aş vrea, Pollyanna.

— Atunci te invit duminică, după slujbă.

— O să vin, zâmbi el.

*

La miezul nopţii, în camera Mabellei stătea Len Masterson, întins pe patul cel mare, îmbrăcat, cu o ţigară aprinsă în gură.

Mabella îi umplu un pahar cu vin roşu. Era cel de-al patrulea pe care îl bea de când veniseră de la local.

Len jucase poker şi pierduse şaizeci de dolari. Apoi aflase, de la un client, ce se întâmplase în ziua aceea în oraş. Gorski tăcea chitic. La început, Len se înfuriase cumplit pe fratele său, apoi simţise că-l cuprinde o admiraţie neobişnuită.

Acum o privea pe Mabella, care se mişca pe lângă el ca o felină.

— Vinul tău, îi zise ea.

Luă paharul, iar ea se strecură alături în pat.

— Ce-i cu tine? făcu ea. Ce te supără?

— Nu-ţi bate capul tău frumos cu asta, îi zise Len, mângâind-o pe părul negru.

— Pastorul e de vină, nu?

— Poate.

— Faptul că e în oraş te necăjeşte.

— Cine l-o fi pus să vină tocmai aici? explodă Len.

— Nu-l băga în seamă, îi zise ea.

Se auzi un zgomot afară. Len dădu peste cap paharul cu vin şi se ridică în picioare. Auzi apoi o cheie răsucindu-se în broască. Se încruntă. Întotdeauna fusese deranjat de faptul că Bruno Crouch avea cheia de la camera Mabellei.

Aşteptă până ce uşa se deschise larg şi în prag apăru patronul, îmbrăcat în costum negru, purtând un *Stetson*[3] elegant.

— Sper că n-am întrerupt ceva, glumi Crouch.

— Serveam puţin vin, domnule Crouch, îi răspunse Mabella. Bei cu noi?

— Nu în noaptea asta.

Zâmbetul pieri de pe chipul patronului şi ochii i se aţintiră

---

[3] Stetson – tip de pălărie bărbătească purtând numele inventatorului ei (n.tr.).

asupra pistolarului.

— Ai trecut pe lângă locul gol din oraş?

— Da.

— Ai băgat de seamă ce era acolo?

— Nu.

— Lemnărie! izbucni Crouch. Au adus tot ce trebuie pentru construcţia orfelinatului. Până şi rame de ferestre!

— Pollyanna e hotărâtă, murmură Mabella.

— E nebună, îi zise Bruno. Dar important e că pastorul a provocat asta.

— Nu-l condamna pe Len, interveni femeia.

— Nu, făcu patronul. N-am venit aici să vorbesc despre Duane Masterson. Mă preocupă doar lemnăria.

— Vrei s-o mut? întrebă Len.

— Vreau s-o arzi, îi răspunse el.

— În noaptea asta?

— Mâine, în plină zi.

— În plină zi?

— De ce nu? Să ştie toată lumea cine a ars cheresteaua. Aşa vor înţelege cine conduce oraşul. Ai înţeles?

— Dacă aşa vrei…

— Dă-i foc mâine pe la ora unsprezece şi jumătate.

— În timpul slujbei de la biserică? întrebă femeia.

— Chiar aşa. Acum vă părăsesc, copii, continuă Bruno. Len, să treci pe la mine după ce-ai făcut scrum lemnăria aia.

Patronul ieşi.

Len îşi turnă singur un alt pahar din sticla de pe dulapul de lângă pat.

— Vino aici, iubitule, îl invită femeia lângă ea. Lăsă jos paharul şi se apropie.

— Ştiu că e ceva în neregulă, îi zise ea. Îl urăşti pe Duane pentru că a venit aici, pentru că a încurcat treburile. Dar e fratele tău, e familia ta…

— Ştii ce, Mabella? Duane nu ştie, dar mereu i-am urmat exemplul. Nu era binevenit la ferma părinţilor de când devenise pistolar. Totuşi l-am admirat, am vrut să ajung ca el. Ceea ce am şi făcut. Apoi el a devenit pastor şi m-am

simţit depăşit cu totul...

Femeia se strecură lângă el şi-l sărută pe gât. Trebuia să-l facă să uite. Degetele ei delicate îi descheiară nasturii de la cămaşă. Gura ei fierbinte i se lipi de buze. Îl mângâie pe piept.

— Stinge lumina, Len!

CAPITOLUL VI – Noul şerif.

În biserica plină, Duane îi asculta pe enoriaşi cum cântau din toată inima.

Era o zi înăbuşitoare şi câteva femei îşi făceau vânt cu evantaie din hârtie.

— Slujba mea de azi este despre...

Brusc, Rimmer se ridică în picioare. Stătea în spate, lângă uşă şi, mirosind aerul, se alarmă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Duane.

— Arde ceva afară, domnule reverend!

Rimmer şi alţi câţiva ieşiră imediat afară. Pastorul simţi cum mirosul de fum intră în biserică şi auzi strigătele lui Rimmer, aflat în stradă. Ieşi, la rândul lui şi văzu un fum gros care se ridica deasupra oraşului.

— Vine dinspre lotul gol, strigă unul.

Duane, împreună cu primarul Harrow şi Rimmer se îndreptară imediat într-acolo. Lemnele ardeau, provocând o căldură insuportabilă, ca a unui cuptor uriaş. Se simţea şi miros de kerosen.

Oamenii aduseră repede găleţi cu apă şi le goliră deasupra lemnelor.

— Domnule reverend, strigă unul din mulţime, e cineva care spune că a văzut cine a dat foc.

— Să vină aici, îi zise pastorul.

Un om slab, îmbrăcat într-o piele de capră, ieşi din mulţime. Purta o mustaţă lungă şi părea un om de treabă.

— Mă cheamă Miller, zise el.

— Ce-ai văzut, Miller? îl întrebă Duane.

— Nu e vorba de ce-am văzut eu, făcu el, ci de ce-au

văzut toţi.

— Toţi?

— Eram vreo şase. Ne puteţi face păcătoşi fiindcă nu am venit la biserică să cântăm imnul de sărbătoare…

— Nu e vorba de asta, îi răspunse pastorul.

— Oricum, treaba e că noi am văzut cine a dat foc lemnelor. Incendiul a izbucnit chiar în faţa noastră, dar nu l-am putut opri. Când ceilalţi au văzut cine era, s-au dat înapoi speriaţi.

— Zău? Ai stat şi te-ai uitat cum arde?

— Pe mine nu m-a speriat omul acela, îi răspunse Miller. Numai că nu puteam opri focul de unul singur.

— Cine i-a dat foc? întrebă Duane.

— Fratele dumneavoastră, domnule reverend, îi zise repede Miller. A venit cu îndrăzneală, ziua-n amiaza mare, s-a dus la grămada de lemne şi i-a dat foc.

— Dumnezeule! gemu Pollyanna.

Pastorul se uită la ea. Ochii îi erau roşii de plâns, iar rochia cea nouă murdară de funingine.

— Oameni buni, strigă Duane, slujba nu s-a terminat încă. Aţi stins incendiul, acum reveniţi la biserică.

Toţi îl priviră miraţi.

— Dar trebuie să ne schimbăm, îi zise unul.

— Ba chiar să ne spălăm, adăugă altul.

— Vreau să mergeţi toţi la biserică, imediat, le spuse Duane.

Îl priviră miraţi, dar se supuseră. Reveniră în biserică. Duane stătea în amvon.

— Am pregătit un text pentru slujbă, începu el, dar m-am hotărât să vă vorbesc despre altceva. De când am venit în oraş am auzit împuşcături şi strigăte noaptea. Am întâlnit un om numit Bruno Crouch, care conduce oraşul prin teroare. Am văzut o femeie atacată pe stradă ziua-n amiaza mare. Acum am ajutat la stingerea unui incendiu produs chiar de fratele meu. Toate astea îmi amintesc de o poveste biblică. Copiii Israelului erau sclavi în Egipt şi erau chinuiţi de stăpânii lor, aşa cum sunteţi şi voi acum. Dar Dumnezeu le-a trimis un conducător care să-i facă liberi şi

să-i înveţe legile. E vorba de Moise. Toţi cunoaşteţi povestea asta. Aici, în Smoke Rim, e nevoie de un om care să impună legea şi să-i interzică lui Crouch să mai stăpânească oraşul!

— N-aş vrea să întrerup slujba, îi zise un bărbat plin şi bine făcut, dar noi am avut un şerif în Smoke Rim.

— Ştim toţi ce-a păţit, adăugă Doc Jackson de la armonică.

— A fost ucis, domnule reverend, vorbi Amalia Porter. Nu s-a găsit nici o urmă care să ne ducă la ucigaş…

— Cu alte cuvinte, cel care vrea să fie şerif aici are nevoie de mult curaj, încheie Duane.

— Ori să vrea să se sinucidă, zise doctorul.

— Treaba e că noi toţi trebuie să-l ajutăm pe cel care ne va fi şerif, zise Duane. Nu e suficient să-i punem o stea în piept şi să-i dăm un birou. Crouch trebuie să priceapă că şeriful ales de noi are în spate tot oraşul.

Primarul se ridică în picioare.

— Tot ce-am vorbit pare foarte frumos. Sunt convins că acela care va purta insigna va fi şi foarte bine plătit de către comitetul oraşului. Problema e, cine va fi acela?

— Poate că se află chiar în mijlocul nostru, îi răspunse pastorul.

Se făcu linişte. Oamenii se uitau în jos, evitând privirea căutătoare a pastorului.

— Ce zici, Rimmer? întrebă Harrow.

— Nu pot primi, răspunse acesta. Ştiţi doar, am nevastă şi copii…

— Dar dumneata, domnule reverend? îndrăzni doctorul. Am înţeles că te descurcai foarte bine cu armele.

— Dar le-am agăţat în cui pentru un motiv personal. Acum port sutană, sunt pastorul vostru. Nu voi mai folosi pistoalele. Îl voi sprijini însă întotdeauna pe cel ales.

— Îmi pare rău, domnule reverend, că v-am propus, se scuză doctorul.

— Vrea cineva de bună voie să devină şerif? întrebă Duane.

Un om micuţ se ridică în picioare. Nu era prea tânăr.

Părul îi devenise argintiu. Nu era impunător. Duane nu-l mai văzuse şi crezu că se alăturase turmei lui după stingerea incendiului.

— N-am avut plăcerea să vă cunosc, îi spuse Masterson.

— Mă numesc Clay Perkins.

— Vă oferiţi voluntar, domnule Perkins?

— Oamenii de aici mă cunosc. Am fost un om al legii, răspunse el. Am purtat insigna în Tequila City. Am avut chiar şi două ajutoare.

— V-aţi retras din funcţie?

— Nu chiar.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost dat afară, îi răspunse el răspicat. Cei de faţă ştiu de ce. Nu puteam să mă las de băutura. Apoi am venit aici şi am cumpărat ceva pământ lângă *ranch*-ul lui Cooper.

— Şi acum vrei să fii iar şerif?

— Da. Numai că e o problemă.

— Care?

— Nu ştiu dacă oamenii sunt de acord să port eu insigna.

— Toţi avem probleme. Să uităm de-ale dumitale. Ai curaj să fii şerif în Smoke Rim?

— Sigur. E o cinste pentru mine.

— Foarte bine. N-a mai rămas decât ca primarul şi comitetul oraşului să te numească oficial.

— Clay Perkins este noul nostru şerif, îi anunţă primarul. Când vă luaţi în primire noul post?

— Chiar în după-amiaza asta, dacă se poate.

— Perfect!

Duane se uită la Pollyanna. Ochii ei străluceau iar. Era bucuroasă.

După câteva minute, pastorul îl binecuvânta pe noul şerif. După o şedinţă fulger a comitetului orăşenesc, primarul Lex Harrow ceru să se facă linişte. Cu toţii fură martori la jurământul depus de noul şerif din Smoke Rim.

CAPITOLUL VII – Pe viaţă şi pe moarte.

Cu un ceas înainte de apusul soarelui, şeriful Clay Perkins aprindea focul în soba din biroul său, apoi punea cafeaua la fiert. După ce plecaseră de la biserică, oamenii veniseră, cu mic, cu mare şi puseseră la punct biroul nefolosit de-atâta timp. Până şi fierarul Jan de Laney îşi oferise serviciile, punând broaşte noi la uşile celulelor.

Lui Clay Perkins îi era frică de un singur lucru. Nu de pistolarii lui Crouch. Mai înfruntase el asemenea tipi. Îi era frică de clopotul care-i bătea în cap şi de nodul care i se punea în gât. Cu alte cuvinte de neputinţa lui de a se abţine de la băutură. Înainte intra în Ace High să servească vreo câteva pahare. Acum nu mai putea, era şeriful oraşului.

Pe când era om al legii la Tequila City auzise despre Duane Masterson. Fusese un pistolar renumit în tot Vestul. Se spunea că nimeni nu avea ochi atât de ager încât să poată urmări mişcarea mâinii lui Duane atunci când acesta îşi scotea pistolul din toc.

După ce-şi termină cafeaua, şeriful Clay Perkins se hotărî să încuie şi să plece acasă. Ieşi, apoi închise uşa în urma lui. Doar Ace High era luminat din belşug, celelalte clădiri rămâneau în întuneric. Se urcă pe cal şi porni spre casă.

Deodată se auzi o împuşcătură. Glonţul trecu prin umărul calului. Animalul se prăbuşi, iar Clay auzi şuierul celui de-al doilea glonţ, care-i trecuse pe deasupra capului.

Îşi scoase imediat arma. Calul muribund îi oferi pavăza de care avea nevoie. Auzi peste tot cum se zăvorau uşile. Şeriful Clay Perkins devenise un om izolat în propriul lui oraş.

Profită de întuneric şi privi către bancă, apoi pe acoperişul acesteia. Zări silueta unui om cu o puşcă în mână. Trase de două ori. A treia oară puşca se prăbuşi în drum, apoi căzu, cu zgomot şi cel de pe acoperiş.

Atent, Perkins rămase un timp la adăpost, în spatele calului mort.

Supraveghind din priviri acoperişurile, se îndreptă către cel căzut. Se apropie de el. Îl întoarse cu faţa în sus.

În clipa aceea o umbră se ivi lângă el.

— E fratele dumneavoastră, domnule reverend. Duane

privi trupul plin de sânge.

Trei gloanţe îl străpunseseră pe Len şi îi făcuseră nişte răni îngrozitoare. Pastorul îngenunche lângă el. Len avea două găuri în umăr şi una în cutia toracică.

— Îmi pare rău c-a fost el, zise Perkins. A încercat să mă ucidă trăgând de pe acoperişul băncii.

— Trăieşte încă, făcu Duane. Fugi repede la doctor. Spune-i că vin cu fratele meu. E vorba de-o urgenţă.

Orăşenii ieşiră să-l vadă pe pastor ducându-l în spate pe Len. Ace High se cufundă în linişte. Plecat înaintea lui Duane, şeriful îl luă pe doctor de la masa de seară, pe care tocmai o servea.

Jackson îl conduse pe pastor într-o încăpere unde se găsea un pat curat, cu cearşaf alb. Acolo fu aşezat Len.

— Daţi-vă la o parte, domnilor, le zise doctorul, ca să poată respira bolnavul. O să încerc să-l salvez, deşi, după mine, nu face multe parale.

— Sunt şanse să scape cu viaţă?

— Roagă-te pentru el, domnule reverend, îi răspunse Jackson.

Pastorul şi Clay se retraseră.

— Vom avea mult de aşteptat, spuse şeriful.

— Până atunci să facem ceva folositor.

— Adică?

— Crouch l-a trimis pe Len să ardă lemnăria pentru orfelinat. Să-i cerem bani ca s-o înlocuim.

— N-ar accepta în ruptul capului să ne dea!

— N-o să aibă de ales, zise Duane.

Porniră către local şi intrară acolo, spre mirarea clienţilor. Se lăsă o tăcere adâncă.

Crouch simţi că se întâmplă ceva şi ieşi din birou, însoţit de Gorski. Acesta îşi duse mâna la pistol.

Văzându-i pe cei doi, patronul păli.

— Credeam că ai înţeles ce simt când te văd în localul meu, Masterson. N-ai ce căuta aici!

— Am venit din două motive, îi spuse, foarte calm, Duane. În primul rând, dacă cineva nu ştie ce s-a întâmplat azi în Smoke Rim, poate să afle că avem un nou şerif. Este

Clay Perkins, care are nevoie de sprijinul vostru!

— Ţi-ai zis replica, Masterson, îi spuse Gorski furios. Acum du-te naibii la biserica ta!

— Cu doar puţin timp în urmă, fratele meu a încercat să-l ucidă pe şeriful Perkins, continuă Duane. Clay l-a împuşcat în legitimă apărare. Len nu avea nici un motiv personal întemeiat ca să-l doboare pe şerif, de aceea cred că a fost plătit s-o facă.

— Masterson, mârâi Gorski, ducându-şi mâna la armă.

— Vreau să-l avertizez pe cel care l-a plătit pe fratele meu, spuse Duane, privindu-l pe Bruno Crouch în ochi. Dacă se vor găsi dovezi împotriva lui, va putrezi în puşcărie!

— Ai vorbit destul, Masterson, zise patronul.

— Încă nu, făcu pastorul.

Se uită la oamenii de la bar şi de la mese:

— Vreau să vă spun ceva tuturor. Astăzi am avut un incendiu în Smoke Rim. Poate că unii dintre voi ştiu ce-a ars. E vorba despre lemnăria viitorului orfelinat. Nebunul de frate-miu i-a dat foc…

— Lasă-mă să-l dau afară, îi zise Gorski patronului.

— Nu încă, îi răspunse Bruno. Nu e momentul.

— Domnişoara Cooper a plătit lemnăria cu banii lăsaţi de tatăl ei, continuă pastorul. Banii erau pentru copiii orfani. Ştiu că nu doriţi ca bieţi copii să sufere, de aceea voi face o propunere care îi va place şi domnului Crouch. Nu mai beţi două pahare şi daţi banii aceia pentru orfani.

Duane îşi scoase pălăria de pe cap.

— O să trec pe la fiecare dintre voi ca să-mi daţi ce vă lasă inima. Primul va fi domnul Crouch.

Pastorul se duse la patron cu pălăria în mână. Gorski turba de furie! Crouch era alb la faţă ca marmura.

— Ce ne daţi, domnule Crouch? întrebă zâmbind Duane. Fiţi generos!

— Ticălosule, gemu Gorski.

Bruno îşi roti privirile în jur. Pastorul atrăsese lumea de partea lui. Îl avea şi pe şerif cu el. Să înoţi împotriva curentului ar fi însemnat un adevărat dezastru în clipele

acelea, chiar dacă Gorski era în spatele său.

— Bineînţeles că voi face o donaţie, murmură el. Câţiva aplaudară.

— Zece dolari, rosti patronul cu jumătate de glas.

— Sunt convins că puteţi fi mai generos, îi replică pastorul. Domnul Crouch oferă cincizeci de dolari!

— Blestematule, murmură patronul în timp ce lumea aplauda. Într-o zi o să-mi plăteşti asta, Masterson!

— Nu ne rămâne decât să urmăm cu toţii exemplul domnului Crouch, le zise Duane.

Îi băgă pălăria sub nas lui Gorski.

— E rândul dumitale.

— Pune ceva în pălărie, îi ordonă patronul.

Gorski aruncă un dolar.

— Mulţumesc, frate, îi zise Duane.

Pălăria trecu apoi prin dreptul fiecăruia dintre cei aflaţi acolo.

— Vă mulţumesc pentru generozitate, le zise Duane apoi. Se adunaseră destule bancnote şi monede.

— Cu aceşti bani vom cumpăra iar lemnăria, continuă el. Sunt sigur că acum puteţi servi tot ce vă doriţi de la bar, domnul Crouch face cinste!

Toţi se repeziră la tejghea, iar Mabella rămase faţă în faţă cu Duane.

— Cum se simte? întrebă ea.

— Len?

— Da. Sunt iubita lui.

Duane o cercetă atent. Părea sinceră, iar ochii îi erau trişti.

— Mă rog ca să scape cu viaţă, îi răspunse el.

— O femeie ca mine nu se roagă, domnule reverend.

— Fiecare trebuie să înceapă odată şi odată, îi zâmbi.

— Când o să vorbesc cu Len o să-i spun că ai întrebat de el.

— Mulţumesc.

Între timp, şeriful servea ceva cu orăşenii. Duane îl lăsă ca să-şi termine paharul, dar când Perkins vru să ia toată sticla, îl scoase din local.

— Am nevoie de escortă ca să duc banii, îi zise el.
— Ai ţinut o predică tare frumoasă la Ace High, îi spuse Clay. Cred că niciodată n-ai făcut o colectă atât de substanţială de când eşti pastor.
— Pollyanna are noroc şi-şi va face orfelinatul. Ajunseră la biroul şerifului şi intrară acolo.
— Ştii ceva, Masterson? Am fost împreună în local, dar numai dumneata ai vorbit. Eu am stat şi m-am uitat. Puteai foarte bine să fii dumneata şeriful.
Duane ridică din umeri.
— Am avut ceva de spus şi am spus.
Duane numără banii în timp ce Perkins punea de cafea.
— Două sute şaptezeci de dolari, anunţă el. Ai avut dreptate, e cea mai mare colectă pe care am făcut-o vreodată.
După ce-şi bău cafeaua, hotărî să pornească spre casa parohială. Tocmai atunci ciocăni cineva la uşă.
— Cine e? întrebă şeriful.
— Doc Jackson.
Duane deschise uşa, iar medicul intră şi se aşeză pe un scaun.
— Cum se simte? îl întrebă imediat pastorul.
— L-am operat, iar soţia mea l-a bandajat. Respiră, dar jumătate din umăr i-a zburat. A pierdut mult sânge.
— Ce şanse are? întrebă Masterson.
— Nu prea mari, oftă doctorul. Dacă va trăi până dimineaţă, va scăpa. Va fi o noapte tare lungă, domnule reverend…

CAPITOLUL VIII – Mercenarii

Trei oameni călăreau către nord sub razele lunii, urmând o veche cărare indiană care şerpuia prin canion înainte de a ajunge într-o zonă de câmpie.
Pentru Savetta şi McDonald, Reb Daly, pistolarul lui Crouch, nu valora mare lucru. Cei trei tăceau şi-şi vedeau de drum..
Savetta, pe jumătate mexican, era slab, purta păr negru

tuns scurt şi avea o faţă respingătoare. Vorbea rar, iar glasul îi era incredibil de subţire. Se îmbrăca asemenea unui dandy – cămaşă albă din mătase, cravată neagră, pantaloni eleganţi, cizme negre, lustruite, cu pinteni din argint. Două pistoale cu mânerele împodobite cu perle se odihneau în tocuri.

McDonald era înalt şi bine făcut. Purta un singur pistol, al cărui mâner era marcat cu mai multe tăieturi.

Se îndreptau către Smoke Rim. După ce intrară în oraş, porniră către locuinţa Mabellei. Acolo îi aştepta Crouch.

— Noroc, Crouch! zise McDonald de îndată ce intra acolo.

— Nu ne-am văzut de mult, Crouch, făcu Savetta. Parcă în Coyote Wells ne-am despărţit ultima oară, nu?

— M-aţi ajutat mult acolo, le spuse patronul.

Fata stătea în dreptul ferestrei. Purta o bluză şi blugi care îi puneau formele în evidenţă, aţâţând poftele. Savetta n-o slăbi din ochi până ce se aşeză la masă şi-şi turnă un păhărel.

— Aşa e, făcu McDonald. Te-am ajutat în Coyote Wells. Au îngropat şase oameni după ce-am plecat noi de acolo.

— De ce ai plecat din Coyote Wells din moment ce erai stăpânul oraşului? întrebă Savetta.

— Mă săturasem de oraşul ăla, îi răspunse Bruno.

— Şi-acum ai dat de bucluc pe-aici?

— Da. Nu v-a zis Daly?

— Voiam să auzim direct de la tine. Mesagerul tău a fost bun doar ca să ne aducă pân-aici.

Daly se încruntă.

— Mabella, zise Crouch, adu-ne vin!

Savetta o privi cu lăcomie în timp ce punea în pahare. Şoldurile ei pline, sânii frumoşi îl scoteau din minţi. Mabella se simţi privită şi tresări.

— Am dat într-adevăr de bucluc, reluă discuţia Crouch. Totul a început când a venit un preot în oraşul ăsta.

— Cine? întrebă Savetta.

— Un preot.

— Un predicator?

— Adevărat. Îl cheamă Duane Masterson. Savetta se uită

la Crouch prin paharul său de sticlă.

— Ăsta e într-adevăr bucluc, făcu el.

— Aţi auzit de el?

— Bineînţeles. L-am văzut odată în acţiune, spuse Savetta. În Carrotto. A înfruntat doi bărbaţi. I-a împuşcat mai înainte ca ei să apuce să tragă vreun glonţ. Era foarte rapid pe-atunci. Apoi am auzit că s-a făcut pastor. Dacă Masterson e aici, treaba e foarte serioasă.

— De Masterson mă ocup eu, le zise Crouch.

— Atunci de ce ne-ai chemat?

— Masterson a sculat oraşul împotriva mea. De când a plecat Daly după voi au ales un şerif, iar unul dintre oamenii mei, Len Masterson, a fost împuşcat.

— Len Masterson? se încruntă McDonald.

— Fratele pastorului. E în slujba mea. Savetta izbucni în râs:

— Asta e prea de tot!

— Deci oamenii din oraş şi şeriful sunt împotriva mea, continuă patronul. Lucrurile s-au schimbat peste noapte în Smoke Rim. În curând negustorii n-au să mai vrea să îşi plătească chiriile şi poate altul o să-şi deschidă un local la concurenţă cu al meu.

— Aşa stau lucrurile? întrebă Savetta, zâmbind cu răceală.

— Oraşul trebuie pus la punct, continuă patronul. McDonald sorbi din pahar:

— Păi să facem treaba asta pentru tine.

— Vreau s-o faceţi până mâine seară. Au să vă ajute Daly şi Gorski. Savetta se uită cu dispreţ la Daly.

— Pot să vină şi ei, dacă insişti, făcu. Poate mai învaţă câte ceva.

— Cine e şeriful? întrebă McDonald.

— Clay Perkins.

— Beţivanul ăla nebun? întrebă surprins Daly.

— Masterson nu-l lasă să mai bea, îi zise Crouch.

— Eşti sigur că Masterson n-o să se amestece? întrebă Savetta. Crouch făcu semn din cap că nu.

— Nu vă faceţi probleme.

— N-am tras niciodată într-un pastor, zâmbi Savetta. Mi-ar plăcea s-o fac.

— Uită de el, îl sfătui Crouch. Fă numai ce-ţi spun eu. Până mâine la miezul nopţii vreau ca oraşul acesta să stea în genunchi în faţa mea. O să vă dau o listă cu oamenii care trebuie puşi la punct.

— Şi până începem treaba ce facem?

— Staţi aici.

Savetta rânji către Mabella.

— E o adevărată plăcere.

Ei nu i se spusese despre înţelegere. Deschise gura ca să protesteze.

— O să mă mut de-aici pe timpul nopţii, făcu ea.

— Pe naiba, făcu Savetta. O să stai cu noi, scumpo. Poate Crouch ne mai trimite o fată dulce.

— Rezolv eu asta, îi zise Crouch, ridicându-se.

— Nu, domnule Crouch, strigă Mabella. Mă mut în noaptea asta.

— Ba o să stai aici şi-o să ai grijă de domnul Savetta, îi ordonă patronul.

— Dar… dar eu sunt femeia lui Len…

— Len Masterson o să fie neputincios tot restul vieţii dac-o să trăiască, îi zise Crouch.

Apoi zâmbi:

— N-o să-i fie de mare folos o fată cu sânge fierbinte cum eşti tu!

— Domnule Crouch! Len e bărbatul meu!

— În noaptea asta o să fie domnul Savetta.

Crouch ieşi, însoţit de Daly. Mabella rămase cu spatele la perete şi ochii măriţi de teamă. Cei doi pistolari îşi puneau de băut. Peste câteva clipe urma să mai vină o fată cu care să se distreze. Probabil Rita, blonda aceea îndrăcită pe care o recrutase Crouch după moartea bărbatului ei.

Cu câtva timp în urmă n-ar fi simţit nici un fel de repulsie pentru vreun bărbat. Dar se îndrăgostise de Len… De-atunci totul se schimbase pentru ea. Oftă. Trebuia să-l asculte pe Crouch!

Ieşi din încăpere şi închise uşa. Îi auzi pe cei doi vorbind

în urma ei. Crouch îi alesese bine. Erau spaima Vestului. Fără îndoială că vor da o lecţie oraşului pe care oamenii n-o vor uita cât vor trăi.

Uşa dormitorului se deschise brusc şi în prag apăru Savetta. Simţi mirosul de transpiraţie pe care-l emana trupul lui.

— Mai spune-mi o dată cum te cheamă, făcu el.

— Mabella.

— Mabella, îţi dai jos hainele sau o fac eu?

— Mă dezbrac singură.

El îi puse mâinile pe şolduri şi o privi în lumina slabă cum îşi descheie nasturii de la bluză. Ea îi auzi respiraţia grea şi brusc simţi o scârbă adâncă pentru ceea ce făcea, dar continuă să se descheie la bluză până când sânii ei mari şi pietroşi atraseră ochii lacomi ai bărbatului. Apoi începu să-şi tragă centura de la blugi. După câteva clipe se întinse pe pat, cu faţa către cearşaf, ca să nu-l vadă.

— A durat cam mult, îi zise bărbatul. Ea se întoarse şi-l privi.

— Ai făcut vreodată dragoste cu o piatră? îl întrebă.

Savetta se holbă la ea, apoi ridică pumnul.

— Să-ţi dai silinţa să faci din noaptea asta cea mai frumoasă pe care am petrecut-o până acum, o ameninţă el. Altfel o să te desfigurez şi schilodul de bărbatu-tău n-o să te mai recunoască.

Pumnul lui o izbi cu furie în burtă. Ea simţi doar durere şi silă atunci când trebui să-i cedeze.

CAPITOLUL IX – Răzbunarea.

Dis-de-dimineaţă cerul era cenuşiu, iar frigul pătrunzător. Era abia ora şase, dar Duane se trezise demult, aşa cum obişnuia pe vremea când meseria de pistolar constituia ocupaţia cotidiană.

Pusese de cafea şi aştepta să fiarbă, când auzi deodată nechezatul unui cal. Apoi cineva îi bătu la uşă. Era un bărbat pe care nu-l mai văzuse.

— Domnule reverend…

— Da. Ce s-a întâmplat?

Zâmbi şi încercă să-l liniştească pe noul venit, care părea destul de tulburat.

— Vrei puţină cafea, întrebă.

— N-am timp de asta.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Sunt Simon Hardy. Înghiţi în sec cu nervozitate.

— Nu fac parte din turma dumneavoastră…

— Şi?

— Şi probabil că mi-am pierdut timpul venind până aici. Vreau să spun că fostul pastor, Tranter, nu dorea să aibă de a face cu cei din familia mea.

— Eu nu sunt Tranter.

— Tranter avea grijă doar de cei care contribuiau cu fonduri pentru biserică.

— Cum am mai spus, domnul Hardy, eu nu sunt Tranter.

— Poate…

— Ce te-a adus aici?

— Tatăl meu e pe moarte, domnule reverend.

— Trebuia să vorbeşti cu doctorul Jackson.

— Jackson a făcut tot ce a putut. A fost bun cu tata. Nu ne-a pus să plătim pentru munca lui fiindcă ştia că nu avem cum să-i dăm banii. Dar ultima dată când l-am chemat m-a tras afară din casă şi mi-a spus că nu mai sunt speranţe.

— Îmi pare rău de asta.

— Tata mai are de trăit doar o lună, iar doctorul nu-i mai e de folos. Vrea să fie văzut de pastor şi să se împace cu Dumnezeu.

— Bine. Să mergem la tine acasă. Doar să-mi pun şaua pe cal, îi spuse Duane.

— O să ieşim din oraş. Casa mea e la un ceas de mers călare. Din nou Hardy înghiţi în sec.

Ieşiră din oraş în vreme ce vântul răcoros ridica praful în jurul cailor. Smoke Rim era încă adormit.

Porniră pe o cărare care se îngusta pe măsură ce şerpuia prin ţinutul sterp al unui canion adânc, cu pereţi din nisip sedimentat.

Curând, în faţa lor apăru o vale împărţită în două de un râu sclipitor.

— Trebuie să ajungem în valea aceea, îi zise Hardy. Acolo trăieşte neamul meu.

— Să mergem, îi zise Duane.

Se apropiară de râu. Iarba, arsă de soare în deşert, devenea verde şi grasă lângă apă.

Brusc, Hardy îi zise:

— Trebuie să recunosc, Masterson, că acesta este cel mai bun loc pentru ceea ce am eu de făcut.

Duane se întoarse şi uită la el. Hardy îşi scosese pistolul.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă pastorul.

— Am spus că ăsta e cel mai bun loc, repetă celălalt.

Ridică zâmbind cocoşul pistolului.

— Vezi, Masterson, te-am păcălit. Nu există nici un Alan Hardy. Tatăl meu a murit de cel puţin douăzeci de ani. Îmi trebuia însă un motiv ca să te scot din oraş. Nu puteam să te ucid chiar în Smoke Rim.

— Crouch te-a plătit s-o faci, nu? Nu ştiu cât ţi-a dat, dar…

— Ţie pot să-ţi spun, fiindcă oricum vei fi mâncat de muşte peste câteva minute. O sută de dolari.

— O sută de dolari ca să-ţi încarci conştiinţa pentru toată viaţa cu o crimă? Merită, Hardy?

— Tocmai tu te-ai găsit să vorbeşti despre crime şi conştiinţă? îi zise Hardy. Ia gândeşte-te câţi ai omorât tu până acum.

— Ascultă-mă, Hardy…

— Mai bine spune-ţi rugăciunea, pastore, îi zise celălalt, punându-i pistolul la frunte.

Masterson se aruncă din şa, dar în acelaşi timp bubui şi arma, al cărei zgomot fu acoperit în parte de cel al râului lângă care se aflau. Sângele ţâşni pe faţa pastorului. În clipa următoare trupul i se prăbuşi pe pământ.

Duane rămase acolo, cu mâna dreaptă cufundată în apă, cu sângele ţâşnindu-i din cap. Hardy se uită la el cu pistolul fumegând. Apoi coborî de pe cal.

Îl întoarse cu cizma.

Simon Hardy se uită către pereţii înalţi ce mărgineau valea. Nu va trece mult şi vor veni muştele, îşi zise el. Îşi băgă pistolul în toc şi se uită după calul pastorului. Fugise în vale şi nu avea timp să-l mai caute. Era grăbit să-şi ia banii…

CAPITOLUL X – Noaptea groazei.

Frank Jones, editorul ziarului „*Clarion*", îşi drese glasul şi se uită în carneţelul cu notiţe.

— O.K., Clay, zise. Îţi voi citi forma finală a articolului.

— De mult nu s-a mai scris despre mine în ziarul oraşului, îi răspunse Perkins.

— Se va publica pe prima pagină, continuă Jones. Iar mâine îţi vom face o poză.

— Grozav!

— Vei apărea chiar lângă editorial şi vei spune cât de bine arată oraşul după ce legea a triumfat în el.

— Lui Crouch n-o să-i placă aşa ceva, îl preveni şeriful.

— Cui îi pasă de Crouch? De fapt, mă gândesc la ziua în care *Clarion* va scrie că Bruno Crouch a fost gonit din oraş. Ori poate chiar spânzurat.

Perkins îşi scoase ţigara din gură şi se gândi că nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel în Smoke Rim. Oamenii începeau să capete încredere în forţele lor.

— Cam asta e totul, Clay, îi zise Jones şi-şi băgă carneţelul în buzunar.

Deodată, şeriful se încruntă.

— Spune-mi, Frank, l-ai văzut azi pe pastor?

— Văduva Carrodine l-a văzut plecând din oraş dis-de-dimineaţă. Am trecut pe la casa parohială fiindcă voiam să scriu ceva despre biserică, dar nu era acolo. Apoi văduva mi-a zis că îl văzuse plecând de dimineaţă cu un alt bărbat.

— Cu cine? întrebă Perkins.

— Nu ştia.

Omul legii ridică din umeri:

— Probabil că s-a întors până acum.

Chiar atunci auziră un tropăit de cizme afară şi, până să se ridice şeriful de la masă, patru oameni invadară încăperea.

Perkins îi recunoscu pe doi dintre ei, Gorski şi Daly.

— Ce-i asta?

— Gura, Perkins, îi zise Gorski.

Daly închise uşa în urma lui. Ziaristul de la *Clarion*, speriat, se refugie în spatele şerifului.

— Îmi face plăcere să-ţi fac cunoştinţă cu doi dintre prietenii mei, îi zise Reb lui Clay.

— Pe mine nu mă interesează aşa ceva, îi răspunse omul legii. Eu vreau să ieşiţi cu toţii din biroul meu.

Ochii îi aruncau fulgere.

— Data viitoare să ciocăniţi mai înainte de a intra în biroul şerifului, adăugă el.

Daly zâmbi.

— Prietenii mei sunt Savetta şi McDonald. Ai auzit de ei, şerifule? Perkins se uită pe rând la dandy şi la tovarăşul său, le cântări din priviri armele. Auzise de ei. Erau ucigaşi căutaţi în patru state. Frank Jones încetă să mai respire şi se lipi cu spatele de perete. Şi el auzise de ei.

— Ceea ce am spus rămâne valabil, reluă Perkins discuţia, dar cu o jumătate de glas. Bateţi la uşă înainte de a intra aici!

— Ştii ceva, şerifule, zise Gorski, aprinzându-şi o ţigară. Băieţii ăştia doi veniseră aici în vacanţă.

— Le urez vacanţă plăcută, îi replică Perkins. Acum vă rog să mă scuzaţi, am şi alte treburi.

— Şerifule, am venit aici dintr-un motiv anume, zise Daly. Vezi, prietenii mei consideră oraşul ăsta prea plictisitor.

— Credeam că e un loc mai plin de viaţă, făcu Savetta schiţând un zâmbet. Ştii ce înseamnă asta, şerifule: băutură, femei, distracţie…

— Încearcă la Ace High, domnule Savetta, îi răspunse speriat Frank Jones.

— Nici acolo nu-i distracţie. De fapt, nu e nicăieri în Smoke Rim. Parcă tot oraşul e în doliu. Ce pot face aici doi băieţi buni în vacanţă?

— Din câte am auzit, zise McDonald scoţându-şi pistolul, problema eşti tu, Perkins. Tu aduci tristeţea în oraş.

Pe şerif îl trecură fiori reci când îl văzu pe pistolar îndreptând arma către el.

— Lasă pistolul jos, îi spuse răguşit Perkins.

— Da, tu eşti problema, continuă McDonald. Domnul Crouch încearcă să însenineze viaţa oraşului, dar tu te opui din răsputeri. Nu-i frumos ce faci, Perkins.

— Pune-ţi pistolul în toc! îi ordonă şeriful.

Savetta scoase şi el un Colt.

— Înţelegi ce vreau să spun, Perkins? zise McDonald ironic. Eşti o cârpă. Noi suntem doi vizitatori şi tu vrei să te dai mare în faţa noastră. O să pun la punct treaba asta.

Arma lui McDonald bubui, iar glonţul îi perfora stomacul şerifului. Perkins văzu cum sângele i se risipea pe jos, izvorându-i de lângă centură. Apoi se prăbuşi pe biroul său. McDonald ţinti cu atenţie. Frank Jones urlă îngrozit când Coltul bubui iar, împrăştiindu-i lui Clay jumătate din cap pe podea şi pe birou. Trupul şerifului se prăbuşi apoi jos, la picioarele lor.

— Dumnezeule, murmură Jones, dându-se înapoi din faţa ucigaşilor, ţinându-se cu mâinile de cap, ca şi când ar fi vrut să se apere de gloanţe. Dumnezeule…

— Să nu-ţi închipui că acest individ apreciază ce-am făcut noi pentru oraşul lui, zise McDonald, clătinând din cap cu ironie. E al tău, Savy!

Banditul zâmbi.

— Nu, ţipă Jones.

Savetta ridică pistolul către ziarist, dar acesta se aruncă la pământ, lângă cadavrul şerifului. Cu degetele tremurânde, încercă să scoată Coltul din tocul lui Perkins, dar o umbră îl acoperi şi auzi râsul demonic al lui Savetta care-i trimise un glonţ în cap, împrăştiindu-i creierii.

— Să-l târâm pe Perkins afară, făcu vesel Daly. Domnul Crouch vrea ca toată lumea din Smoke Rim să ştie că nu mai există lege în oraş.

Traseră de picioare trupul ţeapăn al şerifului şi îl târâră în praful de pe strada principală. Rămaseră, zâmbind, lângă

el. Privitorii se îngroziră. Abia gustaseră, vreme de câteva zile, libertatea şi ar fi vrut s-o apere cu armele. Dar văzând halul în care arăta Perkins se dădură înapoi, îngroziţi. Erau de trei ori mai mulţi decât oamenii lui Crouch, dar nu aveau curajul să-i înfrunte.

Pistolarii se uitară la ei şi zâmbiră.

— Hei, băieţi, acum hai să ne distrăm, le zise McDonald.

*

Iadul revenise la Smoke Rim. Rimmer îl informă pe primarul Harrow că şeriful fusese ucis de către bandiţii angajaţi de Crouch. Apoi Rimmer fugi acasă şi se zăvorî acolo.

Primarul şi soţia lui se uitară pe fereastră şi văzură oraşul murind. Mai întâi, pistolarii porniră în galop nebun pe strada principală, trăgând în uşi şi ferestre, apoi începură să devasteze magazinele. Micuţul Tim Driver încercă să nu-i lase să intre în prăvălia lui şi bandiţii îl uciseră. Alt negustor vru să-şi salveze o parte din mărfuri, dar îl împuşcară în umăr şi el fugi acasă lăsând o dâră de sânge în urma lui.

Nemulţumiţi că nu mai au ce devasta, beţi şi supăraţi, pistolarii începură să distrugă casele oamenilor. Unul dintre orăşeni încercă să-l doboare pe Savetta, dar acesta îl ucise cu un glonţ, apoi îl ciurui cu plumbi.

Curând, alţi beţivani şi tâlhari li se alăturară celor patru, dornici să participe la distrugerea oraşului. Violurile, furturile şi crimele se ţinură lanţ în acea noapte de groază.

Binnie Harrow stătea în fotoliul ei. Rareori bea, dar în clipele acelea era cu sticla de whisky lângă ea, nemaisuportând clipele grele prin care treceau. Soţul ei era în picioare, lângă fereastră.

O clipă mai târziu, primarul îngheţă.

— Binnie! Binnie… vin aici!

— Vai, nu! ţipă ea.

Harrow tremura ca piftia văzându-i că se apropie de casa lor. Îl recunoscu. Pe Daly, cu faţa roşie de whisky-ul băut, apoi privirea lui se opri asupra lui Savetta. Ajunseră în faţa casei, iar Daly intră călare în grădină.

— Harrow!

— Nu ieşi! îl imploră Binnie. Sunt beţi şi nebuni. Sunt în stare de orice!

— Sunt primarul acestui oraş, îi răspunse el. Trebuie sămi fac datoria!

— Lex!

Dar primarul ieşise deja. O clipă se făcu linişte în rândul pistolarilor şi însoţitorilor lor.

— Îmi face plăcere să-i prezint pe prietenii mei domnului primar, zâmbi Daly. Ei sunt domnii Savetta şi McDonald.

McDonald descăleca şi se îndreptă către Harrow. Ceilalţi pistolari se opriră la portiţa grădinii cu ochii strălucind de bucurie.

— Deci dumneata eşti cel mai mare din Comitetul orăşenesc, nu?

— Sunt primarul, îi răspunse Harrow. Iar dumneata ai pătruns fără voie pe proprietatea mea. Ieşi afară!

— Domnul Crouch mi-a cerut să le fac câte o vizită de prietenie celor din Comitetul orăşenesc, îi zise McDonald. Se pare că acest comitet a făcut ceva care n-a fost deloc pe placul domnului Crouch şi anume a angajat un şerif.

— Te afli pe proprietatea mea, repetă primarul.

— Dacă mai spui asta o dată, scot pistolul şi termin cu tine, şuieră McDonald. Pricepi, primarule?

Din spatele uşii, Binnie scoase un ţipăt. Apoi izbucni în plâns.

— Datoria Comitetului era să aleagă un şerif, îi spuse Lex.

Brusc, îl trecu un fior rece, căci oamenii aceia se mişcau în cerc înjurai lui.

— Ce… ce aveţi de gând? murmură el.

— Nu te priveşte, Harrow! îi zise McDonald. Tu ascultămă pe mine. Domnul Crouch vrea să ştii că nu trebuie să mai angajezi niciodată un şerif fără voia lui.

— Ce aveţi de gând? făcu îngrijorat primarul.

— Ai auzit ce ţi-am spus?

— Da, se recunoscu învins Harrow. Dar… aceşti oameni…

— Domnul Crouch crede că e bine ca fiecare membru al

Comitetului să primească o lecţie pe care s-o ţină minte. De altfel, trebuie să recunosc faptul că meritai o casă mai frumoasă, primarule!

— Ce vrei să spui? Ce fac oamenii aceştia cu făcliile lor? Nu! ţipă Harrow. Dumnezeule, nu!

— Nu-ţi face griji, Harrow, Comitetul îţi va ridica altă casă, mai faimoasă ca asta. Până atunci, ţine minte că domnul Crouch e stăpânul oraşului!

— Bandiţilor!

— Şi nu uita să-ţi scoţi soţia din flăcări. N-am vrea să se prăjească precum o friptură. Nu, Harrow?

Primarul se repezi în casa care ardea şi o trase pe Binnie, înecată în plâns, până în stradă. Focul se întinse cu repeziciune, cuprinzând pereţii uscaţi. Casa devenise o torţă uriaşă, iar lumina pe care o arunca era în evident contrast cu întunericul de nepătruns al nopţii…

*

Dădură foc, prădară, uciseră. Pistolarii erau mulţumiţi de cum îşi făcuseră treaba, iar orăşenii ascunşi în spatele uşilor zăvorâte ştiau acum al cui era oraşul.

De aceea nu se îngrijorară că mai mulţi dintre beţivii care-i însoţiseră în acele acţiuni îşi reluaseră locurile la Ace High, părăsindu-i.

Gorski bătu la uşa din faţă a lui Chet Sinclair cu patul puştii.

— Ce vrei? se auzi o voce.

— Dacă nu deschizi, vei arde ca un şobolan înăuntru! îl ameninţă Daly: Alege!

O cheie se răsuci încet în broască. Apoi uşa se deschise şi Chet roşcatul le bară drumul cu puşca în mână.

— Vrem să te avertizăm, îi zise Savetta, scoţându-şi pistolul. Dacă vrei să mai respiri aruncă arma din mână şi pofteşte-ţi oaspeţii înăuntru.

— Ce vreţi? îi întrebă Sinclair.

— Chet, nu-i lăsa să intre, ţipă o femeie în spatele lui.

Daly zâmbi către McDonald:

— Ţi-am spus c-o să ne distrăm pe cinste. Lily Sinclair e o

fătucă tare frumoasă.

În ciuda hainelor decente pe care le purta, Lily fu sorbită din ochi de pistolari, care îi ghiciră formele pline ale sânilor şi şoldurilor. Era cea mai frumoasă femeie din Smoke Rim, la cei douăzeci şi patru de ani ai ei, iar Chet era considerat drept un om tare norocos.

— Aruncă puşca, urlă Savetta.

Chet aruncă arma şi cei patru tăvăliră peste ei.

— Vrei să ştii de ce-am venit aici, Sinclair? întrebă Gorski. Ţi-am făcut o vizită la fel cu cea pe care i-am făcut-o tovarăşului tău, Brad Baker. Voi eraţi cei doi tâmplari care lucraţi pentru domnişoara Cooper, nu?

— Şi?

— Domnul Crouch nu vrea un orfelinat pe strada principală, îi zise Gorski. Dacă mai lucrezi pentru domnişoara Cooper eşti un om mort. Cred că ţi-am vorbit destul de clar, nu?

— Destul de clar. Acum ieşiţi afară, le zise speriată Lily.

— Prea te grăbeşti, doamnă, zâmbi Daly. Nu te porţi frumos cu nişte oaspeţi.

— Nu ne sunteţi oaspeţi, îi spuse ea. Noi nu primim năpârci în casă!

— Nu e prea prietenoasă, remarcă Daly ironic.

— Plecaţi, vă rog, le spuse Chet. Am înţeles tot ce mi-aţi spus.

— Sigur c-o să plecăm, îi zise Gorski. Domnul Crouch însă vrea să fie sigur că hu mai greşeşti. De aceea ne-a cerut să-ţi dăm o lecţie. Ne-am gândit puţin la soţia ta…

— Dar ce legătură are ea?

— Una foarte serioasă, îi răspunse Daly rânjind cu gura până la urechi. Pistolul lui Savetta se îndreptă către stomacul lui Chet.

— Să nu mişti, omule!

Ceilalţi trei o luară pe Lily de lângă soţul ei.

Cu pistolul îndreptat către el, Sinclair fu martorul acelei scene zguduitoare. Cei trei o duseră pe Lily în dormitor. Femeia ţipa din răsputeri, iar cei de pe stradă, care o auzeau, se făceau că nu se întâmplă nimic… în noaptea

aceea mulţi ţipaseră în Smoke Rim…

Sinclair se rugă de Savetta cu lacrimi în ochi, dar degeaba. Brusc, auzi cum îi rupeau lucrurile de pe ea şi nu mai putu suporta.

Pumnul său îl izbi pe Savetta în plină figură, iar acesta se clătină pe picioare ca un om beat. Dar pistolul îi rămăsese în mână şi apăsă pe trăgaci în clipa în care se izbi de peretele din spatele său.

Urmă o bubuitură şi Chet fu izbit în piept de către glonţul ucigaş. Se răsuci pe picioare şi căzu în gol peste masă. Ceştile şi farfuriile se sparseră şi se împrăştiară pe duşumea în vreme ce Lily ţipa din răsputeri.

*

Sângerândă şi goală, Lily se îndreptă prin întuneric spre soţul ei mort. Apoi, ca hipnotizată, merse către fereastră.

Ucigaşii lui Chet plecaseră, îndreptându-se către local. Ea rămase privind ţintă spre oraş. Ardeau două focuri. Unul mistuia lemnăria cea nouă pentru orfelinat. Celălalt părea să fie casa primarului.

Închise ochii şi se simţi cuprinsă de ură şi durere. Chet murise. Oraşul murise. Şi ea era aproape moartă…

CAPITOLUL XI – Pastorul poartă armă!

Pe măsură ce întunericul se diminua, îşi revenea şi Duane. Capul îi bubuia ca o tobă. Mirosi sângele din jur şi simţi ceva ud pe mâna lui dreaptă.

Deschise ochii şi, la lumina slabă a zorilor ce abia se iveau, văzu pietrele din jur stropite de sânge. Gemu de durere. Se simţea foarte rău. Se ridică încet.

Îşi duse mâna la cap. Degetele îi dibuiră o gaură de-a lungul tâmplei, un fel de tăietură. Crestătura aceea îl făcuse să zacă inconştient acolo. Începu să-şi amintească totul, cum fusese ademenit acolo, cum Simon Hardy trăsese în el chiar în clipa când sărea din şa… Cu tot sângele din jur nu era de mirare că ucigaşul fusese convins că-i venise de

hac…

Totuşi trăia. Ameţit, însângerat, dar întreg. Îşi aminti ce vorbise cu Hardy… Crouch trebuia să plătească!

Trebuia să meargă la Smoke Rim, să-l ia pe şeriful Perkins şi să îl aresteze pe Crouch.

În aceeaşi clipă îşi zări armăsarul, pe Sox. Calul se afla nu departe de el, păscând pe un petic de iarbă. Credinciosul armăsar, pe care-l avea de şapte ani, se întorsese la el.

— Sox! vocea îi era spartă şi îşi dădu seama că avea sânge în gură. Se stropi cu apă pe faţă şi pe gură. Apoi urcă în şa.

Capul i se limpezise. Mai resimţea durerea, dar era în stare să călărească şi se îndreptă către canion. Apoi porni pe aceeaşi cărare pe care venise.

Curând ajunse pe o înălţime de unde se zărea oraşul. Ceva nu era în regulă. În Smoke Rim ardeau nişte focuri.

Ajunse la casa Pollyannei. O lumină slabă ardea în spatele perdelelor. Fata nu dormea la ora aceea? Îşi opri calul acolo, apoi descăleca. Uşa casei se deschise încet şi ţeava lungă a unui Winchester ieşi cu prudenţă.

— Cine e? întrebă Pollyanna cu un glas care-i trăda teama.

— Duane.

— Slavă Domnului! strigă ea, deschizând uşa larg şi repezindu-se în întâmpinarea lui.

Îşi aruncă puşca şi îl prinse cu braţele de gât, apoi începu să plângă la pieptul lui.

— Cineva a zis că ai plecat din oraş, îi reproşa ea.

— Am fost îndepărtat de Smoke Rim, îi zise el. Un oarecare Simon Hardy m-a chemat dis-de-dimineaţă să…

— Duane, dar Hardy lucrează pentru Crouch!

— Mi-a spus că tatăl lui e pe moarte. Apoi a încercat să mă ucidă într-o vale, dar m-a rănit numai.

— Vai, Duane!

— Am scăpat, Pollyanna. Dar ce s-a întâmplat aici? Luminile, focurile… Ce s-a întâmplat?

— Crouch s-a răzbunat pe oraş. A adus doi pistolari,

Savetta şi McDonald, apoi l-au ucis pe şerif şi au răvăşit Smoke Rim.

Ascultă apoi cu mânie povestirea ei. Oamenii ucişi, femeile violate, magazinele devastate, casele arse… Tot prăpădul acela nu avea alt scop decât să aducă Smoke Rim sub controlul total al lui Bruno Crouch.

Povestea tristă a lui Chet Sinclair şi a soţiei lui, Lily, care se refugiase în casa Pollyannei, îl cutremură.

— Deci oamenii lui Crouch stăpânesc oraşul…

— N-am fost acolo, îi răspunse ea, dar am auzit împuşcăturile, focurile… apoi a venit Lily şi mi-a povestit nenorocirea întâmplată.

Ochii lui ardeau asemeni flăcărilor ce se ridicau dinspre Smoke Rim.

— Intră în casă, îi zise ea. Probabil că ţi-e foame…

— Nu acum.

— Dar…

— Am ceva de îndeplinit.

— Duane! Rana ta trebuie curăţată şi bandajată.

— Poate să mai aştepte.

Se întoarse şi o privi în ochi:

— Cred că ştii ce trebuie să fac.

— Duane…

Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută.

— Mă voi întoarce, îi promise el, dându-se un pas înapoi.

— Nu te duce! Te vor ucide! Sunt nişte lupi însetaţi de sânge!

Dar el sări în şa. Porni către Smoke Rim. Vântul începu să adie, părând a îngâna o şoaptă de răzbunare.

— Pe curând, Pollyanna!

Ajunse în oraş pe când întunericul nu fusese cu totul izgonit de către ziuă. Cadavrele stăteau împrăştiate pe strada principală. Cel al vânzătorului, cel al orăşeanului care încercase să-l ucidă pe Savetta, cel al şerifului…

Trecu pe lângă cenuşa rămasă de la lemnăria pentru orfelinat, apoi pe lângă cea a casei lui Harrow.

Curând, tot oraşul avea să afle că se întorsese Duane Masterson. Observă chipuri palide, speriate, pe la ferestre.

Trecu pe lângă local, de unde răsunau râsetele beţivilor şi se îndreptă către casa parohială.

Acolo descăleca şi se duse imediat către odaia lui de studiu. Pe peretele acesteia atârna, prinsă într-un cui, centura lui de pistolar.

Câteva clipe stătu nemişcat în faţa armei sale. Jurase în faţa lui Dumnezeu că n-avea să mai pună mâna pe pistol. Trebuia să rupă jurământul!

Luă centura din cui.

Scoase Coltul din toc şi îl cântări o clipă în mână. Apoi îl încarcă, îşi prinse centura la şold şi-şi puse arma în toc.

Privi în oglindă şi-l văzu pe Duane Masterson, pistolarul.

Ieşi din casă. Vântul rece şuiera pe strada principală, ridicând praful.

Privi către local. La Ace High se făcuse linişte deplină. Privi apoi către biserica lui, cea cu pereţii albi. După câteva clipe se uită iar către local. O auzi apoi pe văduva Carrodine ţipând:

— Dumnezeule, pastorul poartă armă!

*

În lumina zorilor, orăşenii îl priviră pe Duane Masterson mergând prin mijlocul străzii principale către localul lui Crouch. Îi observară chipul de piatră şi ochii neînduplecaţi. Şi-i văzură arma, atârnând destul de jos, legată de piciorul lui drept.

Mergea repede, hotărât. Brusc, uşile batante se deschiseră şi doi beţivani năvăliră în stradă. O luară la fugă pe o alee laterală. Duane continuă să meargă în acelaşi ritm, ţinând mâna lângă pistol. Când ajunse pe trotuarul de lemn din faţă clădirii, se făcu o linişte deplină.

Nu mai bătea nici vântul. Duane deschise uşa batantă şi intră.

Înăuntru era întuneric. Se simţea mirosul de tutun ieftin, băutură şi parfum. Peste tot se vedeau semnele petrecerii date în cinstea lui Bruno Crouch, care revenise la putere – sticle goale, pahare murdare, scaune rupte, urme ale orgiei desfăşurate în cursul nopţii, la care participaseră cu

sufletele şi trupurile beţivanii şi fetele „bune” de la Ace High.

— Bună ziua, domnule reverend, se auzi glasul patronului.

Cinci oameni stăteau în jurul unei mese ca nişte stafii cenuşii în penumbră.

Crouch trăgea dintr-o ţigară. Lângă el stătea Daly, cu chipul împietrit de ură. Alături de el era un dandy, Savetta. Vizavi de Crouch se afla Gorski, iar lângă acesta ucigaşul cu chip palid, McDonald.

— Am auzit că ai lipsit din oraş, continuă patronul.

— Cred că ştii mai bine decât mine pentru ce, îi răspunse tăios Duane.

— Ei bine, lucrurile s-au cam schimbat în Smoke Rim cât ai lipsit, Masterson, îi zise Crouch zâmbind.

— Am văzut, îi replică pastorul, privindu-l ţintă.

— N-ai văzut prea multe, râse patronul. Masterson, am preluat pe de-a-ntregul oraşul. De acum încolo toţi ascultă doar de mine. Noaptea trecută le-am dat o lecţie celor din Smoke Rim. Nu-mi imaginez că vrea cineva s-o mai repet.

— Cine l-a ucis pe şeriful Perkins? întrebă Duane.

— Nu te porţi cum trebuie, pastore, mârâi Daly.

— Şi nu e genul de întrebare pe care ai voie s-o pui în oraşul meu, făcu Bruno.

— Cine l-a ucis pe Perkins? întrebă el iar.

— Cam insistent tipul, nu? făcu McDonald.

— Ai de ales, Masterson, îi zise Crouch, ridicându-se în picioare şi scoţându-şi ţigara din gură. Poţi să-ţi scoţi pistolul de la centură şi să mi-l dai mie şi în cazul acesta vom bea un păhărel cu toţii, iar dumneata îţi vei putea scrie textul pentru slujba de duminică sau…

— Nimeni n-o să pună mâna pe arma mea!

McDonald se ridică în picioare. Zâmbea.

— Nu obişnuiesc să beau cu şobolanii şi ticăloşii, zise Duane privindu-l pe McDonald în ochii lui strălucitori.

— Ştii ceva, Crouch? făcu tovarăşul lui Savetta, am impresia că despre noi vorbeşte.

Se ridică şi Savetta în picioare, cu mâinile pe pistoale.

— E ultima ta şansă, Masterson, îi zise Crouch. Dă-mi arma sau oamenii mei te vor ciurui.

Savetta rânji:

— Pari tare sigur de tine, pastore. Cred că-ţi place să treci în ochii celor din turma ta drept un erou. Porţi armă, dar n-ai mai folosit-o de mult timp, tare de mult… Ştii şi tu, Masterson, că asta nu e bine. Ţi-ai ieşit din mână, băiete şi amândoi ştim asta!

— Îţi pierzi timpul, îi zise Reb Daly. Masterson ne-a jignit, aşa că trebuie să-l ciuruim.

— Întotdeauna mi-a plăcut să curăţ un popă, vorbi Savetta. Acum a venit clipa s-o fac. E al meu!

Ceilalţi se dădură la o parte şi Savetta rămase singur în faţa lui Duane. Acesta privea ochii de şarpe ai pistolarului lui Crouch, pândind clipa când avea să scoată Coltul. Brusc, mâinile lui Savetta se îndreptară spre pistoale.

Nimeni nu apucă măcar să vadă când şi-a scos pastorul Coltul, dar toţi au auzit împuşcătura. Glonţul i-a străpuns pieptul lui Savetta, trecându-i prin inimă. Banditul s-a prăbuşit pe podea, plin de sânge.

Daly şi-a dus mâna la armă mult înaintea celorlalţi. Coltul lui Duane a bubuit iar. Glonţul i-a străpuns umărul lui Daly. Pastorul trase a treia oară, făcându-i încă un ochi lui Reb chiar în frunte.

Ceilalţi începură să tragă, dar Duane se răsuci rapid şi se aruncă sub o masă. Răpăind înjur, gloanţele îi aruncară aşchii de lemn în obraz. Unul i se înfipse în braţul stâng.

— Să-l încercuim! strigă Gorski.

— Eu îl iau dinspre tejghea, ţipă McDonald.

O puşcă bubui dinspre uşă. Gorski urlă străpuns de glonţ. Puşca bubui iar şi Gorski, lovit din nou, se prăbuşi pe o masă de joc. Duane privi către uşă.

Acolo era Len, îmbrăcat sumar, abia ţinându-se pe picioare, dar cu ochii plini de ură.

— Len, îi strigă Crouch. Ai înnebunit?

— Mabella era femeia mea, îi spuse tânărul. De ce i-ai dat-o dobitocului ăsta?

— Fereşte-te, Len, îi strigă Duane, văzându-l pe

McDonald că ridică pistolul.
Armele bubuiră în acelaşi timp. Pistolul lui McDonald şi puşca lui Len îşi atinseră ambele ţinta. Fratele lui Duane se prăbuşi la pământ, plin de sânge, lovit de glonţ chiar în faţă. McDonald, cu pieptul străpuns de plumb, se învârti lângă tejghea într-un ciudat dans al morţii, după care se prăbuşi pe podea pentru totdeauna.
Pastorul se ridică în picioare, căutându-l din priviri pe Crouch. Dar patronul fugise. Duane văzu că o uşă laterală rămăsese deschisă. Pe acolo, Bruno se strecurase pe o alee de lângă localul său.
Pastorul se repezi către uşa batantă, ca să-i taie calea. Nu-l văzu, în balconul interior al salonului, pe Simon Hardy care îl ţintea atent cu pistolul. Plănuise să-i înfigă un glonţ în spate.
— Atenţie, pastore! îl avertiză un glas.
Se aruncă la pământ şi glonţul şuieră pe lângă urechea lui, înfigându-se în podea puţin mai departe. Văzu flacăra de la arma lui Hardy şi trase de două ori. Jumătate din capul lui Hardy zbură cât colo. Deşi mort pe loc, duşmanul lui Duane rămase o clipă în picioare. Apoi se prăbuşi peste marginea balconului şi se zdrobi de podea…
— Crouch e pe stradă, îi zise Mabella. Ucide-l!
— Asta şi vreau să fac. Mulţumesc, doamnă, pentru ajutor, îi răspunse el, privind o clipă cadavrul lui Hardy.
Apoi se repezi în stradă. Mabella avea dreptate. Patronul ei se afla acolo, căznindu-se să încalece un armăsar.
— Pleci undeva, Crouch?
Tremurând, palid la chip, Bruno se îndepărtă de cal.
— De ce naiba nu te-ai ţinut de slujbele tale, Masterson?
— Ticăloşii de teapa ta au nevoie de altfel de slujbe, îi răspunse Duane.
— Stai pe loc! îi strigă Bruno. Uite ce: tu mă laşi să plec liniştit din Smoke Rim şi tot oraşul îţi va rămâne ţie.
— Nu pleci nicăieri, îi zise Duane, scoţând pistolul.
— Ba da.
— Ca să distrugi alt oraş? Să faci ceea ce ai făcut şi aici? Nu, Crouch, drumul tău se sfârşeşte în Smoke Rim.

Ochii mici şi arzând de ură ai lui Bruno îl fixară.

— Şi cum ai să mă opreşti, domnule reverend? O să împuşti un om lipsit de armă?

— N-ai pistol?

— Verifică, Masterson. Patronul nu purta armă.

— Nu-i nimic, îţi fac rost de una.

Patronul clătină din cap.

— N-o s-o folosesc, zise.

— În cazul acesta, îi spuse Duane, îmi scot şi eu centura şi ne vom bate cu pumnii goi, ca bărbaţii.

Duane îşi scoase centura cu pistolul şi o aruncă în praful drumului. Crouch aşteptă până când celălalt începu să meargă spre el, apoi îşi scoase pistolul pe care îl avea ascuns după centură.

Arma patronului scânteie. Duane înţelese într-o fracţiune de secundă şiretlicul şi se aruncă la pământ, încercând să ajungă la pistolul pe care-l lăsase în stradă. Coltul lui Crouch bubui în clipa aceea.

Glonţul găuri umărul stâng al pastorului, arzându-l ca fierul înroşit. Reuşi însă să ajungă la pistolul său în vreme ce Crouch îl ochea iar.

— Mori, pastorale! gemu patronul.

Duane se rostogoli rapid într-o parte, cu pistolul în mână. Glonţul lui Bruno se înfipse în praful străzii. Din rostogolirea sa rapidă, pastoral trase.

Pieptul îi fu străpuns şi Bruno se sprijini o clipă de bara unde îi era legat calul. Apoi pistolul îi căzu din mână. Viaţa i se risipi şi el se prăbuşi în drum.

Liniştea mai domni un moment peste oraş, apoi uşile se deschiseră larg şi oamenii năvăliră afară. Mabella fu prima care ajunse la Duane.

— Domnule reverend şi el m-a iubit, şopti ea. Len m-a iubit. Când i-am spus ce mi-a făcut Crouch, s-a ridicat din pat şi a luat puşca.

Făcu o pauză.

— Şi eu l-am iubit, domnule reverend. L-am iubit mult…

*

Reverendul Masterson îşi plimbă privirile peste biserica plină de oamenii care cântau ultimul imn. Se părea că tot oraşul se adunase acolo, între pereţii de la Zion Tabernacle. Primarul Harrow şi soţia lui, Binnie, se aflau în rândul din faţă. Cu două zile înainte, comunitatea îi terminase casa cea nouă. Şi Rimmer era acolo, purtând insigna şlefuită de şerif. Ba chiar zâmbea celor din jur. Era şi Mabella, care fără pudră pe faţă şi farduri cânta alături de ceilalţi. Câteva dintre femeile bisericoase fură cam şocate de faptul că Mabella se schimbase şi venise să se roage, dar soţia doctorului Jackson venise împreună cu ea şi stăteau în aceeaşi strană. Chiar şi doi dintre certăreţi erau acolo, fiind cam incomodaţi de cămăşile lor albe şi de cravatele de la gât.

Cântau ultimul verset. În curând aveau să iasă pe stradă şi să arunce o privire la orfelinatul care era aproape gata.

Oraşul arăta cu totul altfel acum. Era un loc al păcii, dar avea amintiri pe care nu le putea uita.

Duane îi binecuvânta şi se întoarse în sacristia sa.

Uşa se deschise şi Pollyanna intră după el. Având grijă să nu-i atingă umărul rănit, îl îmbrăţişa. El o sărută, mai întâi cu grijă, apoi cu pasiune.

— Te iubesc, domnule reverend Masterson, îi zise ea fericită. Şi mi-a plăcut slujba pe care ai ţinut-o despre cum să păstrăm oraşul curat şi decent. Toţi sunt convinşi că o vor putea face. Duane, Smoke Rim arată altfel acum.

Îl sărută iar.

— Pollyanna.

— Te iubesc, îi zise ea, cu ochii aprinşi de dragoste.

— Pollyanna…

— Da?

— Dacă vrei să săruţi un pastor, mai înainte trebuie să te asiguri de ceva anume.

— De ce anume?

— Că uşa din spatele tău e închisă. Pollyanna, n-a ieşit nimeni din biserică. Toţi s-au înghesuit în faţa uşii să ne vadă pe noi.

— Iertare, murmură ea, privindu-i pe cei care şopteau şi

râdeau arătând către ei.

— Asta e, făcu Duane, am fost prinşi asupra faptei. Nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut ca să nu fim bârfiţi de cei din oraş.

— Care? Întrebă fata.

— Să chemăm un pastor, îi răspunse el în urările celor din apropiere. De altfel, mi-e greu să trăiesc de unul singur în casa parohială.

— Duane, zise ea, sărutându-l în ciuda mulţimii de lângă ei.

Discret, Doc Jackson închise uşa, lăsându-i singuri. Sărutându-şi viitoarea soţie, Duane îngropa cu totul trecutul. O luă apoi de mână pe Pollyanna şi ieşiră afară ca să vorbească celor din turma lui.

Bret Harte.

O IUBIRE ÎN SIERRA.

I.

Către locul unde drumul principal din Sierra se apropie de culmea muntelui, unde pinii încep să lase a se zări stâncile dezgolite, plăcuţele care indică potecile se înmulţesc brusc. Ochii oricărui călător plin de praf se îndreaptă de la vechea diligentă, care l-a purtat până acolo, către luminişurile şi umbrele preistorice ale acelor ţinuturi virgine.

Dacă un călător ar fi coborât acolo, ar fi urmat una dintre potecile diferite care străbat pădurea. Liniştea din jur ar fi fost în curând întreruptă de apa care depăşeşte un dig invizibil pus în calea ei sau de şuierăturile şi vibraţiile unei maşini cu abur ascunsă de verdeaţă.

Iată, de fapt, ce a întâlnit în drumul său un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, cu haina pe spate, bastonul în mână, după ce a părăsit drumul principal şi s-a afundat în pădure într-o frumoasă după-amiază de iulie. Evident, era un mărşăluitor convins şi nu un călător adus de diligenta care tocmai trecuse pe acolo.

Hainele sale, dintr-o stofă solidă şi confortabilă erau mai bine concepute pentru o asemenea călătorie decât cele ale obişnuitului drumeţ californian. Nu purta puşcă ori carabină. La centură nu avea nici cuţit, nici pistol.

La o distanţă de jumătate de milă de drumul principal, care dispăruse cu totul privirii sale, ajunse într-o zonă defrişată unde trunchiurile pinilor tăiaţi la repezeală păreau resturile unor coloane ale unui templu antic.

Tânărul se aşeză pe o buturugă şi respiră adânc aerul curat, un adevărat balsam, ce îi cauză o tuse uşoară şi o

accelerare a suflului. Acele manifestări indicau, fără îndoială, o slăbiciune a plămânilor săi. Cu toate acestea, după câteva clipe de odihnă, se ridică, energia şi pofta de a călători îi reapărură, îşi aranja puţin hainele, apoi începu să îşi caute drumul printre resturile copacilor doborâţi.

La câţiva paşi depărtare, zgomotul unei maşini cu abur începu să se audă mai intens. Un atelaj cu boi îi ieşi în cale. Animalele, târând tot felul de lanţuri după ele, trăgeau, leneşe, o cantitate însemnată de scânduri.

După ce trecu de atelaj, se opri brusc într-un defileu. În faţa lui se vedea o construcţie rudimentară, din bârne şi scânduri, ascunsă în parte de verdeaţa pădurii. Printr-o fereastră îngustă din peretele barăcii în care se tăiau trunchiurile copacilor, zări un chip bărbătesc privindu-l binevoitor.

— Cred că m-am rătăcit puţin, i se adresă el lucrătorului, făcând un anumit efort ca să fie auzit datorită zgomotului produs de maşina de tăiat copaci. Îl cunoaşteţi cumva pe domnul Bradley?

Cel de la fereastră îi răspunse.

— Bineînţeles. Eu sunt Bradley.

— Minunat! Am o scrisoare pentru dumneavoastră pe aici, pe undeva. Ah, iat-o!

Scrisoarea fu aruncată către fereastra îngustă şi prinsă cu îndemânare de către celălalt.

Bradley o despături, o citi pe grabă, zâmbi şi făcu un „da” din cap, privi în urma sa, ca pentru a ruga maşina nerăbdătoare să-i mai acorde o amânare spre a-şi relua treaba, apoi se aplecă mult pe fereastră, punându-şi în pericol echilibrul şi îi zise tânărului:

— Priveşte acolo! Vezi bradul acela argintiu?

— Da.

— La stânga lui e o potecă. Urmeaz-o şi vei ajunge la marginea canionului, unde vei zări o casă. Strig-o pe soţia mea, doamna Bradley şi dă-i ei să citească scrisoarea.

Îşi scoase din buzunar un creion de tâmplar, puse câteva cuvinte pe hârtia mototolită şi i-o aruncă apoi tânărului.

— Ne vom revedea la ceai! Scuzaţi-mă, domnule

Mainwaring, nu prea avem mână de lucru şi maşina nu vrea să mai aştepte.

Dispăru imediat de la fereastră.

Fără să mai citească biletul, străinul se grăbi să-l pună în buzunar şi plecă în direcţia bradului argintiu. Găsi poteca de care vorbise Bradley şi porni în viteză pe aceasta. Drumul cotea brusc la dreapta.

O prăpastie uriaşă, cu o adâncime de mii de picioare, se deschise deodată înaintea sa. Marele Canion!

La prima privire părea destul de îngust. Dacă însă cugetai mai bine, comparându-i deschiderea cu înălţimile arborilor de pe celălalt perete, îţi dădeai seama de greşeală!

Totul părea aşa de liniştit, contururile erau tăiate foarte clar, încât ai fi crezut că munţii din jur se oglindeau în unda netulburată a unui lac. Spectacolul acela măreţ îl făcu pe tânăr să zăbovească o vreme la marginea. Canionului spre a-l contempla mai bine.

Apoi, îndepărtându-se cu regret, porni mai departe pe poteca urmată. Mergând pe acolo, se întreba de ce Bradley îşi alesese, ca să revină la casa lui, un drum atât de întortocheat, de complicat.

După vreo zece minute se opri. Pretutindeni înaintea lui, printre frunze şi copaci, se zărea albastrul canionului. Un glas femeiesc, plăcut şi catifelat, răsună din apropiere. Se uită în dreapta şi în stânga, dar nu văzu pe nimeni, în disperare de cauză, îşi ridică privirea către arborii sub care se afla.

— Da, continuă glasul, era caraghios. Se aflau acolo două fete din Missouri, venite de la Skinner, cu părul aranjat, draga mea, ca în vechile reviste „Cărţile frumuseţii”, purtând rochii şi eşarfe de un verde crud ca al fructelor necoapte. Una dintre ele punea atâta suflet, că pornea mereu înaintea viorii şi mai mult ţipa decât cânta.

De unde putea veni glasul acela? Străinul mai făcu câţiva paşi, astfel că ajunse, pe neaşteptate, în faţa unei lungi terase care înainta deasupra prăpastiei şi se afla înaintea unei construcţii joase, moderne, care-i fusese până atunci

ascunsă de pădure şi care părea un cuib de păsări aşezat chiar pe marginea canionului.

Pe un fotoliu basculant, cu spatele spre el, se legăna o fată brunetă, îmbrăcată cu o rochie albă. Un al doilea glas se auzi din interiorul casei şi răspundea persoanei de afară.

— Cred că a fost tare caraghios, dar câtă vreme Jim va continua să-i aducă aici pe invitaţii săi, nu ştiu cum aş putea face să ajung şi eu prin locurile acelea. Ai avut noroc, draga mea, că i-ai scăpat ca prin degete noului intendent de divizie care ne-a vizitat. Îi devenise insuportabil până şi lui Jim cu poveştile sale despre prietenul lui, milionarul din San Francisco.

Situaţia devenise stânjenitoare pentru noul venit. Momentul nepotrivit al sosirii sale, ideea că surprinsese o conversaţie intimă îl afectau. Înainta însă hotărât pe terasă.

Persoana de pe fotoliu se ridică în picioare. Chipul ei drăguţ se fixă asupra străinului.

— E cineva aici, murmură ea.

Acest lucru îl încurcă şi mai tare pe tânăr. O clipă mai târziu, pe o uşă deschisă, îşi făcu apariţia cealaltă femeie, la fel de tânără, dar parcă mai frumoasă ca prima.

— Sper că mă veţi scuza, se bâlbâi el, că sunt… deplorabil de prăfuit… dar cred că… de fapt… ştiţi… am urmat poteca până în faţa casei dumneavoastră… aşa am ajuns aici.

Mai înainte ca el să fi terminat, cele două femei îi surâdeau cu graţie. Noua venită îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Străinul însă reluă discuţia:

— E stânjenitor, nu? Ar fi trebuit să fiu mai isteţ, să mă întorc şi să revin într-un moment mai potrivit…

— Nu doriţi să vă aşezaţi? îl întrebă cea de-a doua, pe un ton mai degajat.

— Ah, mulţumesc. Am aici o scrisoare…

Spunând aceste cuvinte, îşi trecu bastonul şi pălăria în mâna stângă, scotocindu-şi cu dreapta buzunarul lateral. Dar, neîndemânatic, scăpă din mână bastonul. Cele două femei, dintr-un impuls inexplicabil, se aplecară după obiectul căzut. Tânărul fu însă mai rapid şi îşi luă singur

bastonul de pe pământ.

— Iată scrisoarea! făcu el. Mi s-a spus să i-o dau doamnei Bradley.

Îşi plimbă privirea de la o femeie, la cealaltă, neştiind ce hotărâre să ia.

— Eu sunt doamna Bradley, îi răspunse râzând cea mai drăguţă dintre ele.

Scrisoarea era astfel concepută:

„Dragă Bradley fă-i vânt lui Mainwaring cât de departe vrea el sau atârnă-l de balcon, dacă asta preferă. Banca garantează pentru el. Pălăria lui s-a albit de praful drumului, dar nu este genul de om care să fie ţinut în puf. Cred că îţi va plăcea ca om. Este fiul cuiva din Anglia. B.”

Doamna Bradley îşi aruncă privirea doar asupra primei fraze.

— Vă rog, staţi jos, domnule Mainwaring. Mai întâi însă, lăsaţi-mă să v-o prezint pe verişoara mea, domnişoara Macy.

— Încântat, răspunse tânărul. Cred însă că nu aţi remarcat ceea ce v-a scris soţul dumneavoastră pe marginea biletului.

Doamna Bradley zâmbi, apoi îşi aruncă privirea pe rândurile concepute de soţul ei.

— Jim n-ar fi trebuit să vă trimită aici urmând poteca. Drumul principal e mai drept şi mai puţin periculos. De altfel, e vina lui că ne-aţi surprins conversaţia. Dacă aţi fi venit pe drum, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. De când aţi coborât din diligentă ar fi trebuit…

— N-am venit cu diligenta, făcu Mainwaring. Am mers pe jos de la platoul Pinului Singuratic.

— Pe jos? se mirară femeile.

— Da, răspunse simplu Mainwaring. Lăsându-şi jos bagajele şi aşezându-se pe un scaun. E un peisaj minunat pe aici!

— Dar drumul are o lungime de cincisprezece mile! făcu doamna Bradley, privind îngrijorată către verişoara ei. E teribil. În plus, Jim ar fi putut să vă trimită un cal la Pinul Singuratic! Cred că sunteţi mort de oboseală.

— Mulţumesc, mă simt destul de bine. Vedeţi, călătoria asta a fost deosebit de plăcută.

— Dar, zise domnişoara Macy, uitându-se la hainele lui, aveţi nevoie de ceva… ca să vă schimbaţi… ca să vă răcoriţi… după cincisprezece mile.

— Vă rog, nu vă deranjaţi, le spuse tânărul, ridicându-se repede.

Fata însă dispăruse în interiorul casei, de unde reveni în curând, aducând o carafă şi câteva pahare.

— Poate că domnul Mainwaring preferă să meargă în camera lui Jim, să se spele pe mâini şi să-şi ia o altă pereche de pantofi, făcu doamna Bradley, foarte atentă.

— Nu, mulţumesc. De fapt, nici nu sunt obosit. Am trimis ieri o parte din haine cu o trăsură la hotelul Piscului, continuă el, observând că femeile îi priveau îmbrăcămintea. Am la mine cu ce să mă schimb, dacă ar trebui să o fac.

— Până atunci, serviţi ceva răcoritor, îi zise doamna Bradley, amuzată. O să vă îmbolnăviţi de atâta efort.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, zâmbi Mainwaring. Îmi place mult mersul pe jos şi sunt destul de sănătos pentru un astfel de efort.

— Poate că sunteţi mai voinic decât păreţi, zise doamna Bradley, cercetându-l curioasă.

— Aveţi dreptate, recunosc, răspunse el zâmbind. Aproape că uitasem că, într-un fel, sunt un bolnav şi călătoresc tocmai pentru a-mi îngriji sănătatea. Stau cam prost cu plămânii, continuă el, bătându-se uşor pe pieptul destul de pipernicit, în raport cu lăţimea umerilor săi.

Vocea lui îşi pierduse claritatea.

Doamna Bradley, care-l cercetase îndeajuns, se ridică autoritară:

— Ar trebui să vă îngrijiţi mai mult, spuse ea. Veţi începe prin a mânca acest biscuit, a bea acest pahar de whisky şi a vă odihni în camera lui Jim până ce vom aranja puţin încăperea de oaspeţi.

— Sper că nu mă trimiteţi la culcare? făcu Mainwaring, în acelaşi timp amuzat şi îngrijorat.

— Nu ştiu încă sigur. Deocamdată, mă voi mulţumi să vă

fac o baie bună şi apoi o să vă relaxaţi în acest fotoliu în timp ce verişoara mea şi cu mine vom face câteva pregătiri necesare. Vedeţi, adăugă ea, puţin umilită, nu avem decât un servitor, un chinez şi nu-i putem încredinţa prea multe lucruri de făcut.

Mainwaring înţelese că orice protest din partea lui ar fi încurcat mai mult planurile încântătoarelor sale gazde. De aceea o urmă prin casă pe doamna Bradley. Cele două femei se reîntâlniră apoi în bucătărie.

— Ai mai auzit aşa ceva? făcu doamna Bradley. Cincisprezece mile parcurse pe jos de plăcere şi cu plămânii atinşi de boală!

— Şi ce haine purta!

— Totuşi e drăguţ, nu-i aşa? tatona doamna Bradley terenul.

— Da, îi răspunse domnişoara Macy. Dar ce pantofi are! Cum a parcurs cu ei întregul drum?

— Oricum, sunt mai utili decât cei cu tocuri înalte ai căpitanului Greyson.

— Dar căpitanul umblă numai călare şi îşi stăpâneşte bine armăsarul, făcu Louisa, gânditoare.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Cred că Jim ne va mai spune destule despre acest străin, concluziona doamna Bradley, suflecându-şi mânecile şi apucându-se de treburile bucătăriei.

— Dar nu cred să Jim ştie mai multe despre el decât cele menţionate în bilet, zise domnişoara Macy.

— Poate că nici nu trebuie. Probabil că e fiul unui bogătaş din Anglia, venit aici ca să-şi îngrijească sănătatea.

— Taci!

Domnişoara Macy auzise zgomotul unor paşi pe coridor.

Zgomotul încetă, ca şi cum omul ezita să ia o hotărâre în faţa uşii deschise de la bucătărie. Străinul apăru totuşi, puţin dezorientat. Scurta lui absenţă fusese suficientă ca să-şi facă toaleta şi acum era exact tipul de tânăr englez dichisit şi plin de sănătate.

Cele două femei îl examinară cu o fineţe de pisică.

— Vă rog să mă scuzaţi, le zise el, dar aş vrea să vă ajut.

Ştiu să fac multe lucruri, aşa că puneţi-mă la încercare! Am trăit multă vreme în cort şi mă pricep la gătit.

Doamna Bradley însă îi răspunse:

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Ne-aţi încurca mai mult… Apoi, aveţi nevoie de odihnă…

— Staţi pe terasă, pe fotoliu şi dormiţi până ce soseşte Jim.

Mainwaring nu avu de ales, aşa că se refugie pe terasă. De abia se aşeză pe fotoliu că apăru domnişoara Macy, cu un platou întins, din metal alb, pe care avea mazăre nedezghiocată.

— Iată, îi spuse ea, aşezându-i platoul pe genunchi. Dacă doriţi să ne ajutaţi, aceasta este o treabă puţin obositoare. Curăţaţi mazărea!

— Dar cum să fac? întrebă el zâmbind.

— Cum? Priviţi-mă, o să vă arăt.

Se apropie mult de el, încât hainele şi trupurile li se atinseră. Se apleca peste genunchii lui, luă cu mâna stângă o păstaie de mazăre şi, apăsând-o cu degetul mare, scoase la lumină perlele verzi şi mici.

Tânărul o privea zâmbind. Şi ea îl privea, cu ochii strălucitori.

— E uşor, murmură femeia. Apoi se îndepărtă.

— Dar… o clipă! Domnişoară… Domnişoară…?

— Macy, îi răspunse Louisa.

— Ce voi face cu cojile?

— Aruncaţi-le acolo! E loc destul.

Şi îi arătă canionul, deasupra căruia terasa părea suspendată, înaintând prin aer câţiva metri buni.

Cum fata se apropiase mult de marginea terasei, Mainwaring o prinse, speriat de braţ:

— Ce ciudat! Nu credeţi că este periculos? îi zise el. N-ar fi fost mai bine să aveţi o balustradă la terasă, ca să nu existe pericolul de a cădea în gol?

— Aşa şi-a dorit domnul Bradley. Lui îi plac înălţimile.

— Da, poate că e mai frumos aşa, făcu Mainwaring, privindu-i cu atenţie buzele arcuite şi bărbia micuţă.

— Asta însă nu ne ajută cu nimic la muncă, îi zise femeia.

Trebuie să mă întorc lângă Jenny.

I se păru că ea se retrăsese cam grăbită. Să-i fi greşit cu ceva?

Era plăcut să arunce cojile în abisul imens care se căsca în jurul lui. Experienţa pe care o trăia era destul de ciudată şi avea să-şi amintească de ea, de farmecul acelei vieţi departe de civilizaţia marelui oraş…

Nu se compara, desigur, cu întâlnirea lui de săptămâna trecută, cu acel urs uriaş din văgăuna aceea strâmtă. Nici cu întâmplarea prin care îl cunoscuse pe vestitul bandit Jack Spaniolul sau cu scena de linşaj la care fusese martor în Los Angeles.

Mai păstra încă în memorie noaptea aceea, petrecută într-o cabană din comitatul Pike, unde fata care îngrijea casa, o fiinţă tare frumoasă, i se furişase în cameră şi nu-l lăsase să doarmă nici măcar un ceas.

Femeile acelea două nu-i semănau ei. Păreau nişte englezoaice veritabile, precum cele din familia lui, doar că aveau mai mult farmec.

Gândindu-se la ele şi la domnul Bradley, la fierăstrăul cu aburi şi la cabana în care îşi ţinea maşinăria, îşi dădu seama că îl cuprinsese o agitaţie febrilă, că respira mai greu şi că nevoia de a tuşi îi revenise. Îşi duse batista la buze, căci nu dorea ca zgomotul produs să le alerteze pe femei. Pe batistă i se întipări o pată de sânge…

Îngrijorat şi supărat, se refugie în camera care-i fusese destinată. Spera ca femeile să nu-i observe absenţa. Fără îndoială, pentru ele nu era decât un fanfaron lipsit de energie, chiar dacă se lăudase cu eforturile pe care le făcuse mergând atâtea mile pe jos. Ele erau atât de active, de harnice, iar domnul Bradley iute şi plin de viaţă…

Aceste gânduri îi mai aduseseră parcă roşeaţa în obraji şi îi dădură puteri noi. Vru să se ridice din pat, dar o ameţeală puternică îl cuprinse şi se prăbuşi în neant.

Când îşi reveni, un miros ciudat stăruia în jurul lui. Îl zări pe domnul Bradley, aşezat parcă la fereastra cabanei sale în care îşi ţinea ferăstrăul cu aburi. Acesta se apropie apoi de el şi îi luă pulsul. Era oare doctor?

— Acum totul e bine, îi zise, zâmbitor, Bradley. Nu vă alarmaţi, continuă el. Nu sunt doctor, dar ştiu destule despre medicină şi chirurgie, căci eu îi tratez pe muncitorii mei atunci când are loc un accident. Aţi pierdut puţin sânge, dar dacă veţi sta aici măcar două săptămâni, o să vă vindecaţi de tuberculoza asta şi o să aveţi trupul tare ca al unui copac.

— Două săptămâni! murmură, slăbit, Mainwaring. Dar eu vroiam să plec mâine!

— N-o să plecaţi nicăieri, îi zise doamna Bradley, care apăru din spatele soţului ei. Am aranjat totul. Jim a trimis mesaje prietenilor dumneavoastră aşa că vor veni ei aici şi nu veţi mai merge până la ei.

— Trebuie s-o ascultaţi pe soţia mea, ea comandă aici, îi spuse Bradley. Cincisprezece zile sunteţi sechestrat la noi, dar veţi putea trimite mesaje oricui doriţi.

— Asta înseamnă că v-am speriat, murmură tânărul.

— Ne-aţi speriat? făcu doamna. Priviţi puţin.

Se uită pe fereastra care dădea spre terasă. Domnişoara Mary se aşezase pe un scaun, cu obrajii îmbujoraţi, Ochii pe jumătate închişi, pălăria de paie prinsă de gât cu o panglică, părul legat la spate şi îşi face vânt cu un evantai din frunză de palmier.

— A venit în galop furtunos la cabana mea unde lucrez cu fierăstrăul, îi zise domnul Bradley. Călărea mustangul nostru pe jumătate sălbatic şi care ar fi putut-o arunca de zece ori din şa până să mă anunţe că ai nevoie urgentă de ajutorul meu. Doar dumnezeu ştie cum a izbutit să facă un asemenea tur de forţă…

II.

Bradley nu exagera cu nimic efectul curativ al pădurii. Exista, desigur, o misterioasă şi binefăcătoare influenţă în acel rezervor vast de miresme balsamice de marginile căruia stătea suspendat acel Balcon şi unde păreau să urce, vizibil câteodată, emanaţiile curate ale văii. Datorită acelor

efecte salvatoare şi prin respectarea regulilor de odihnă care-i fuseseră prescrise, Mainwaring n-a mai avut hemoragii.

Medicul cel mai apropiat, adus pe grabă, n-a mai adăugat nimic tratamentului ce-i fusese impus, ba chiar se miră că tânărul se înzdrăvenise aşa de repede doar prin călătorii şi exerciţii fizice. Mainwaring refuzase până atunci orice pilulă ori elixir, lucru care le miră pe femei. Cunoscând miile de panacee care se aflau în rafturile Magazinului General, gestul lui nu putea fi decât surprinzător şi, într-un fel, xenofob.

Patul lui fusese aşezat în apropierea terasei, astfel că putea comunica şi cu cei de afară sau asculta lectura domnişoarei Macy, atunci când stătea pe fotoliul cu balans.

Bradley spulbera monotonia convalescenţei prin câteva anecdote originale, ori de câte ori trecea, seara, pe lângă bolnav. Englezul remarcase în Bradley un om spiritual şi cultivat. Află că acel pădurar, proprietar al instalaţiei de tăiat lemne, primise o educaţie clasică de care dădea dovadă ori de câte ori se ivea ocazia. Ştiind că gazda sa nu ar fi putut studia decât într-o şcoală de provincie, diferite mult de Oxford sau Cambridge, ar fi dorit ca acesta să uzeze mai puţin de cunoştinţele sale în public şi să aibă o comportare mai reţinută.

I se părea totuşi ciudat că Bradley, deşi se purta destul de familiar cu el, nu făcuse niciodată aluzie la ceea ce l-ar fi legat de familia Mainwaring. Americanii manifestau, de obicei, o mare curiozitate faţă de străinii cu care se întâlneau ori el nu observase aşa ceva la gazdele lui.

Era chiar privit cu indulgenţă şi uneori profita de acest lucru, scriind familiei sale din Anglia.

— E ciudat că la voi, la englezi, nenorocirea unui membru al familiei îi aduce fericire altuia, îi zise într-o zi domnişoara Macy.

— Adică? întrebă tânărul.

— Dacă veţi muri, nu-i aşa că fratele dumneavoastră mai mic, Robert, ar deveni baronet şi Sir Mainwaring?

Aceea a fost prima şi singura aluzie la familia sa şi la

viitorul său rang nobiliar.

La rândul său, punând tot felul de întrebări, aflase destule despre soţii Bradley. Astfel, aceştia veniseră în California însoţiţi de verişoara lor, Louisa, renunţând la rentabila profesiune de avocat şi stabilindu-se pe acel domeniu muntos şi păduros, pe care îl achiziţionaseră în urma unei afaceri juridice.

— Deci sunteţi avocat, nu? întrebă Mainwaring.

Bradley izbucni în râs.

— Sunteţi înscris oficial în barou, nu-i aşa? Apăreţi astfel în toate actele oficiale?

— Adevărat, îi răspunse Bradley vesel. Ar trebui însă ca să mi se acorde circumstanţe atenuante în legătură cu aceasta.

— Nu este cazul, continuă Mainwaring. Am şi eu un văr care este om al legii. A părăsit armata pentru noua lui carieră.

— Deci nu găsiţi că e rău să încerci mai multe profesiuni prin locurile astea? îl întrebă domnişoara Macy.

— Uneori, nu.

De altfel, constata că îl admira sincer pe Bradley.

— Ştiţi, e frumos din partea lui că discută cu cineva ca mine, care n-a câştigat nici măcar un premiu la Oxford şi care nu înţelege încă lucrurile practice ale vieţii, îi mărturisi Mainwaring, într-o zi, doamnei Bradley. Are o inteligenţă extraordinară şi ştie mai multe lucruri decât învăţăm noi la Oxford.

— Jim a strălucit întotdeauna, îi răspunse femeia, puţin indiferentă. Aş fi vrut să-l văd ceva mai practic.

— Mai practic? Cum? Un om care conduce o grupă întreagă de lucrători, dă ordine în dreapta şi în stânga, care nu are nevoie de valet, de doctor, de avocat! Cine poate fi mai practic decât el?

— Vreau să spun, vorbi cu răceală doamna Bradley, că sunt lucruri în care un gentleman nu se poate arăta practic şi de care nu are cum să scape. Jim ar fi făcut mai bine să îşi folosească talentele într-un mod mai legal şi conform uzanţelor.

Mainwaring o privi surprins.

Pentru judecata lui neexperimentată, energia şi inteligenţa lui Bradley.

Originalitatea lui ar fi trebuit să pară de nepreţuit în ochii soţiei sale, adevărata femeie americană.

Fu şocat deci de acest lucru, asemeni tuturor bărbaţilor loiali şi raţionali care se află pentru prima oară faţă în faţă cu neloialitatea lipsită de jenă, cu logica indescifrabilă a sentimentelor femeieşti. Cum? Un bărbat cu care orice femeie s-ar fi mândrit să...

Dar se opri brusc din gândurile sale. Se întrebă dacă şi domnişoara Macy împărtăşea acelaşi punct de vedere ca verişoara ei.

Toate acele lucruri nu ştirbeau cu nimic farmecul vieţii idilice pe care o duceau la Balcon. Prăpastia deasupra căreia locuiau era la fel de încântătoare prin iluziile ei poetice de spaţiu, adâncime, culoare. Oamenii din jur, activităţile agreabile de zi cu zi, glumele îl făceau să se simtă bine, tot mai bine.

Fu foarte mirat într-o zi, când Bradley îi aduse câteva exemplare din cele mai recente ziare englezeşti, cumpărate tocmai la Sacramento. Gazda lui fu mirată, la rândul ei, de faptul că tânărul nu le dădu prea mare importanţă, în plus, refuză şi vizita pe care vroia să i-o facă unul dintre compatrioţii săi cu influenţă, aflat în America.

În absenţa femeilor, absorbite de activităţile lor casnice, îi făcea plăcere să discute cu Fu-Yup, servitorul chinez, care îl îngrijea. Ceva mai târziu avea să cunoască o altă persoană neobişnuită, fata fierarului.

Când Mainwaring fu în stare să îşi părăsească încăperea în care zăcuse şi să îşi ocupe iar locul la masa familiei Bradley, doamna Jenny crezu de cuviinţă să mărească personalul domestic şi aranja cu vecinul lor cel mai apropiat, fierarul, ca fata lui să vină la Balcon câteva zile ca să le ajute în treburile casnice, aşa cum o mai făcuse.

În ziua când ea veni, Bradley intră în camera lui Mainwaring, închise uşa după el cu un aer misterios şi îl privi cu ochii săi albaştri, strălucitori şi şireţi.

— Dragul meu, cred că ştii că în prezent trăieşti într-o ţară liberă unde nu se cunosc diferenţieri artificiale între oameni, unde fiecare poate urca oricât de sus pe scara socială.

— Am aflat ce înseamnă libertatea trăind alături de dumneavoastră şi de rudele dumneavoastră. Nicăieri nu există mai multă egalitate ca deasupra acestui abis fără fund.

— Atunci iată despre ce este vorba. Domnişoara Minty Sharpe, fata fierarului, a fost de acord, pentru un salariu modest, să ne ajute câteva zile ca să ţinem gospodăria. Ea vine azi. Întotdeauna am considerat-o egala noastră, în mod firesc, se va aştepta ca să o tratăm la fel şi azi. Doamna Bradley a considerat deci că, în cazul în care sănătatea nu ţi se acomodează cu simplitatea democraţiei noastre, să mâncaţi mai departe aici, în cameră.

— Domnişoara Sharpe va constata ea însăşi că mă voi comporta într-un mod exemplar, îi zise, foarte serios, Mainwaring.

— Să sperăm că aşa va fi, încheie conversaţia Bradley. Acum, că aţi consimţit aceasta, vreau să mai adaug doar că nimeni nu face prăjituri mai bune ca domnişoara Minty şi numai pentru asta merită să-i facem orice concesie posibilă.

Veni şi ora mesei…

Mainwaring, purtând pe chip o paloare care-l făcea interesant, braţ la braţ cu gazda sa, traversă vestibulul şi intră, pentru prima oară, în sufrageria casei în care locuia de trei săptămâni. Încăperea era luminoasă şi veselă, iar ferestrele dădeau către stânci, fiind impregnată şi de parfumul văii. Uşa şi cele patru ferestre mari, larg deschise, păreau ramele unor tablouri în care pădurea, stâncile, cerul infinit alcătuiau combinaţii de forme şi culori de o rară frumuseţe.

— E minunat aici! şopti Mainwaring, privind în jurul lui ca un copil încântat.

Doar că domnişoara Minty nu se afla acolo. Avea să-i servească Fu-Yup, chinezul priceput la toate.

Mainwaring nu se putu abţine să nu-i şoptească, maliţios, Louisei:

— Văd că şi voi, americanii, vă delimitaţi clar de servitorul vostru chinez.

— Ba deloc, făcu ea. Dimpotrivă, el se delimitează de noi. Ne consideră ca inferiori în rang faţă de el. Dar… tăcere! Ne va auzi!

Atunci apăru în sală domnişoara Minty, zâmbitoare, încrezătoare în puterile ei. Se apropie de masă.

Chipul ei, care nu cunoscuse vreodată pudra sau fardul, îmbujorat, îl atrase pe englez în mod deosebit, chiar din clipa în care ea veni şi se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, prieteni, li se adresă ea, punându-şi cotul pe masă şi privindu-l cu o vie curiozitate pe tânărul de lângă ea. Am picat acum câteva clipe şi mi-am şi schimbat hainele, astfel că acum sunt gata să vă ajut. Trebuie să remarc totuşi că domnul care este bolnav arată mult mai bine decât atunci când l-am văzut prima oară. Da, nu vă miraţi, domnule. Săptămâna trecută, când am trecut pe la Jenny Bradley, dormeaţi ca un bebeluş, cu fereastra deschisă. V-aş fi îngrijit de atunci, dar am crezut că aţi încăput pe mâinile Louisei.

Mainwaring se îmbujora uşor la această remarcă. Doamna Bradley şi domnişoara Macy schimbară priviri discrete între ele. Bradley se grăbi să-i spună englezului:

— Vedeţi, domnule Mainwaring, natura lucrează cu toate forţele ei ca să vă faceţi bine, iar acum a trimis-o pe domnişoara Minty, care în mod cert vă va pune pe picioare!

— Nu trebuie să îmi spuneţi domnişoara Minty, continuă fata, uitându-se la oaspete.

— Dacă nici dumneata nu-mi vei spune domnule, atunci voi folosi doar Minty, atunci când voi vorbi cu tine, îi răspunse Mainwaring.

Chipul lui Bradley se lumină.

Minty îşi ridica ochii negri din farfuria ei şi îi zise:

— Mi-ai făcut o propunere ispititoare. Care este deci prenumele tău?

— Nu e la fel de frumos ca al tău. Este Frank.

— Nu-i adevărat, râse ea. Trebuie să fie Francis. Doar speri ca într-o zi, lumea să îţi spună Sir Francis, nu?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Minty se ridică de la masă, sub pretextul că oaspetele murea de foame şi insistă să aducă chiar ea un platou cu gustări de la bucătărie spre a-l servi copios. Urmă o mică luptă cu Francis, care insista să servească el, dar forţa lui Minty, îl obligă să stea pe scaun. După ce-i umplu farfuria cu felurite bucate, fata îi spuse:

— Acum vei mânca liniştit şi îi vei lăsa pe alţii să facă puţină conversaţie la masă.

În curând, conversaţia se generaliza, în ciuda faptului că Minty trebuia să facă faţă, mai mult sau mai puţin, îndatoririlor profesionale, alergând deseori la bucătărie. În ciuda aluziilor încurajatoare pe care fata fierarului le făcea la adresa lui Mainwaring şi a Louisei, englezul o simţea parcă pe domnişoara Macy la fel de distantă şi reţinută ca în prima zi în care o cunoscuse.

Ridicându-şi privirea cu ochii aţintiţi asupra lui. Îl privea amuzat şi afectat, ca un frate mai mare care asistă cu plăcere la masa unui şcolar ce înfulecă pofticios toate bucatele.

— Adevărat, Bradley, dar n-am ce face, zise el, punând pe farfurie cuţitul şi furculiţa. Ştiu că pofta mea de mâncare de azi e revoltătoare, dar n-am ce face. Aerul curat şi oamenii din jur m-au stimulat.

— E prima masă ca lumea din ultimele şase luni, nu? îi zise Bradley.

— Cred că voi, cei din Marea Britanie, nu vă îngrijiţi la fel de bine ca noi, interveni Minty.

— Sunt o reclamă minunată a ceea ce au făcut îngrijirea şi atenţia pe care mi le-aţi acordat, i se adresă Mainwaring doamnei Bradley. Dacă doriţi să construiţi un sanatoriu aici, voi fi primul care va semna certificatul de funcţionare.

— Aveţi grijă ce spuneţi, Mainwaring. Doamnele ar putea să vă creadă pe cuvânt. Louisa şi Jenny au făcut tot ce le-a stat în putinţă, anul trecut, ca să ne mutăm la Sacramento şi să transformăm Balconul într-un hotel pentru turişti.

— Chiar vă gândeaţi la aşa ceva? le întrebă Francis pe cele două femei, privindu-le mai atent.

— În acest mod ne vom bucura mai mult de societate decât o facem de obicei şi ne-am simţi mai aproape de lume, îi răspunse Louisa.

— Iar domnul Bradley ar avea mult mai mult de câştigat decât de pe urma afurisitului de fierăstrău cu aburi, completă doamna Bradley.

Mainwaring nu mai ştia ce să spună. Oare ele considerau mai onorabilă conducerea unui hotel de către Un om al legii decât directoratul unei instalaţii de tăiat copacii?

— Eu încă nu m-am hotărât ce cale să urmez, draga mea, interveni Bradley. Deocamdată am refuzat hotelul, fiindcă afacerile îmi merg bine. Dar, a propos, Mainwaring, am găsit azi dimineaţă o scrisoare de la domnul Richardson. Vrea să ne viziteze aici, la Balcon.

— Dar i-am scris că-mi este mult mai bine şi că nu e necesar să vină…

— Are ca pretext pentru vizita sa legalizarea unei afaceri în care îi sunt partener. Crede că simplul fapt că se deplasează tocmai de la San Francisco până aici ţine loc unei invitaţii oficiale din partea mea, invitaţie pe care nu vreau, poate, să i-o fac.

— Dar el… este bancherul tatălui meu! Îi trebuie condiţii deosebite, ar trebui să stea aici la hotel şi dumneavoastră nu dispuneţi de aşa ceva!

— Încă nu, zâmbi Bradley, dar Balconul este elastic şi eu sunt sigur că-l putem metamorfoza.

Se făcu brusc linişte.

Doar Bradley îşi păstră voia bună şi el continuă:

— Vom servi cafeaua pe terasă, Mainwaring, iar doamnele ne vor urma acolo în curând. De altfel, nu ştiu dacă e bine să las un convalescent ca tine să mănânce tot ceea ce ne-a pregătit Minty. Veţi servi desertul altă dată.

De îndată ce fură singuri pe terasă, Bradley îi şopti:

— Mă întreb dacă domnul Richardson o va tolera pe Minty.

— Dacă eu pot şi el o va face, îi zise englezul. Bradley

merse mai departe cu confesiunile sale.

— Priviţi adâncul acesta, Mainwaring şi închipuiţi-vi-l privit ostentativ de o grămadă de turişti, de femei gătite şi de alte creaturi snoabe, închipuiţi-vă cât zgomot ar fi, ce vorbărie goală, câţi chelneri vor alerga în dreapta şi în stânga, câte sticle de şampanie se vor desface! Aţi mai regăsi vreodată liniştea în care aţi dormit atâtea zile aici? Doar femeile ar putea dori să se metamorfozeze astfel acest loc izolat şi atât de plăcut…

— Ascultându-vă vorbind, Bradley, ajung la concluzia că şi dumneavoastră sunteţi la fel de vandal ca turiştii aceia, căci aţi instalat un fierăstrău ce ucide în continuare pădurea.

— Ah, dar eu lupt împotriva naturii, însă nu vreau să o domin sau să o schimb. Apoi, fierăstrăul acela îmi aduce destui bani… Mi-am amintit că trebuie să mă întorc la lucru, zise el, ridicându-se şi scuturându-şi cenuşa din pipă.

— Ah, vreţi să jucaţi rolul yankeului care fuge mereu, că în cărţile americane? Nici nu v-aţi terminat bine masa…

— Avem o treabă dificilă de îndeplinit în seara asta, îi răspunse Bradley. Şi nu avem prea mulţi oameni…

Intră apoi în casă, de unde reveni îmbrăcat în hainele de lucru. Îi făcu, vesel, un semn din cap lui Mainwaring şi porni spre instalaţia lui cu aburi.

Seara, târziu, când şi doamna Bradley se retrase pentru câteva clipe în camera ei, Mainwaring şi Louisa rămaseră singuri pe terasă. O vreme păstrară tăcerea, respirând liniştea adâncă, fără de hotar. Luna, abia răsărită, îi împodobea cu ţesătura razelor ei. Câteva stele sticleau în depărtare. Aromele plantelor sălbatice îi învăluiau, iar vântul le mângâia uneori pletele.

Încet, încet, începură să vorbească despre frumuseţile care-i înconjurau, apoi despre întâmplările pe care le trăiseră. Mai târziu trecură la gusturile lor, obiceiuri, cunoştinţe, dorinţe… Cercetară câteva aspecte de morală, etichetă, doctrină.

Când reapăru doamna Bradley ca să-l avertizeze pe convalescent că trebuia să meargă la culcare, amândoi se

simţiră deranjaţi, neplăcut impresionaţi de timpul care zburase aşa de repede.

— Ei, ce spui? o întrebă doamna Bradley pe verişoara ei de îndată ce Mainwaring dispăru pe culoarul care ducea la camera lui.

— Ce să spun? Mi-a vorbit despre lumea lui, despre Anglia, iar eu despre americani. A fost ceva plăcut.

— Parcă s-a mai înzdrăvenit.

— Da, dar e departe de a fi vindecat.

Mainwaring nu avea însă nici un confident căruia să-i împărtăşească impresiile sale. Făcuse un pas mai aproape de frumoasa Louise, dar gândurile îi zburară, fără voie, la domnul Richardson, cel a cărui vizită, apropiată, avea să distrugă parcă familiaritatea lui cu cei de la Balcon. Presimţea acest lucru, deşi nu avea nici o bază logică pentru a-şi susţine punctul de vedere.

De ce oare Richardson nu venea mai târziu? De ce nu venise mai devreme?

Adormi cu aceste gânduri în minte.

O visă pe Louisa, măturând pământul cu fusta ei lungă şi frumoasă, privindu-l cu ochii ei delicaţi şi albaştri.

Dimineaţa, când se trezi, abia mijeau zorii. Liniştea, libertatea, munţii care abia se zăreau, nimic nu lăsa să se înţeleagă că undeva, în inima pădurii, fierăstrăul cu aburi al lui Bradley distrugea metodic natura.

III.

Căsuţa în care trăiau Minty, tatăl ei şi un frate mai mic se afla pe marginea unei râpe, umplută parţial cu lemne putrezite, frunze, praf şi cenuşă, provenită de la forja domnului Sharpe. Locuitorii căsuţei aruncaseră şi ei în râpă tot felul de resturi: lăzi sparte, faianţă, fontă, haine vechi. S-ar fi putut crede că locuinţa fusese special aleasă acolo, tocmai datorită existenţei acelei râpe, atât de comod utilizată pentru a te debarasa de lucrurile inutile.

Casa se compunea dintr-o sufragerie spaţioasă, o

bucătărie şi două dormitoare. Pe pereţi atârnau afişe uriaşe cu maşini agricole, calendare, imagini ce ilustrau texte din Scripturi.

Când Minty ajunse acasă în seara aceea, primul lucru fu să meargă la hangar. Un băiat care avea aceleaşi trăsături cu ale ei, cu părul ciufulit, muncea la forjă alături de tatăl său, un bărbat atletic, care cânta în vreme ce prelucra o potcoavă.

Fără a scoate o vorbă, Minty traversă hangarul şi, când ajunse în dreptul celor doi lucrători, îi trase fratelui ei o palmă peste o ureche.

— Ai luat-o pe asta şi o să mai primeşti una dacă te mai îmbraci cu pantalonii noi imediat ce eu plec de acasă!

— Ceilalţi s-au rupt la genunchi, îi răspunse băiatul, încercând să se apere cu genunchiul şi cotul.

— Fugi şi te schimbă, imediat!

— Hei, Minty, mi-ai adus amestecul acela pentru febră? interveni domnul Sharpe.

— Nu. Bradley mi-a spus că o să cheleşti dacă foloseşti mereu scoarţa aceea de copac amăruie, chinina, fără să fii bolnav. Susţinea că n-ai avut niciodată febră şi că eşti puternic ca un cal.

— Bradley nu se pricepe.

— Dar ţi-a pus umărul la loc la fel de bine ca un medic.

— Asta nu înseamnă nimic. Dar ce s-a întâmplat? De ce te-ai întors în seara asta?

— Vreau să îmi mai iau câteva lucruri, îi răspunse el, plecând spre casă.

— L-ai văzut?

— Da.

— Biby a trecut pe aici la prânz. Spunea că necunoscutul acesta e un personaj foarte important în ţara lui, iar milionarii din San Francisco sunt plini de atenţii pentru el. Unde te duci?

— În casă.

— Fii atentă puţin, Minty. Pregăteşte câţiva biscuiţi pentru cină, mi-e foame de nu mai pot. O să-mi povesteşti noutăţile la masă.

Mai târziu, când domnul Sharpe a părăsit forja pentru a se aşeza la masă, biscuiţii calzi înotau în unt. Acesta era felul lui preferat şi, uitând de curiozitatea lui cu privire la Mainwaring, înfuleca de zor, riscând o indigestie.

După ce termină de mâncat, domnul Sharpe îi zise fetei:

— Ce mai spunea Bradley despre minele acelea de pe pământurile lui?

— Tată, Bradley nu scoate nici măcar un cent de pe urma lor. El pretinde că lemnele tăiate cu fierăstrăul îi aduc bani destui şi că va deveni milionar atunci când calea ferată va trece pe aici şi când le vor trebui traverse.

— Până atunci însă, trebuie să trăiască, să plătească salariile angajaţilor săi, să-şi întreţină instalaţiile. Biby mi-a spus că are de gând să-i folosească pe milionarii din San Francisco cu ajutorul englezului. Ai auzit ceva despre asta?

— Nu. Absolut nimic.

— Nimic? Dar atunci despre ce s-a vorbit acolo?

— Lucruri de societate, pe care dumneata nu le-ai pricepe, fiindcă nu ai făcut colegiul. Nu ai prieteni la Frisco şi nici nu cunoşti bunele maniere. Nici eu, de altfel. Nu ştiu să cânt la pian, nu vorbesc deloc franţuzeşte, nici nu am toalete la modă. Noi nu avem decât o forjă într-o zonă de munte.

— Minty, nu asta vroiam eu să aflu.

— Ba da. Nu sunt o proastă şi ştiu că atunci când deschid eu gura, ceilalţi încep să se uite în jos ori îşi muşcă buzele ca să nu râdă. Poate că nu sunt o companie prea bună.

— Cum, Minty? se înfierbântă fierarul, ridicându-se de pe scaun. Şi-au dat aere în faţa ta?

— Nu este vorba de asta, îi răspunse fata.

— Atunci?

— Mi se pare destul de urât că vrei să-i furi băiatul unei mame bătrâne din Anglia sau unui tânăr englez să-i răpeşti fratele prin procedee femeieşti, fără să le ceri permisiunea. Ce-ai spune dacă fratele meu, Richelieu, ar fi mare şi s-ar îmbarca, e destul de aiurit pentru asta, apoi s-ar îmbolnăvi într-o ţară străină, unde o prinţesă ori o altă femeie l-ar ţine ascuns ca să-l îngrijească, fără voia noastră?

Pe domnul Sharpe nu l-ar fi deranjat prea mult o asemenea mezalianţă.

— Fratele tău are numai gărgăuni în cap! Îi plac doar lucrurile frumoase şi hainele noi, se plânse tatăl fetei. Dar Louise Macy nu are deja pe cineva? Pe căpitanul Greyson? Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost trimis la plimbare, îi răspunse Minty. Totuşi, Louise îl poate chema oricând înapoi dacă nu-l va putea îmbrobodi pe tânărul englez. Aşa merg lucrurile la Balcon. Cele două femei de acolo sunt în stare de orice! N-ai vedea în ochii lor nici o picătură de apă din dragoste adevărată. Asta mă supără. Dacă Louise ar ţine cât de puţin la băiatul ăsta, nu mi-ar părea rău. Ea însă nu doreşte decât să ajungă baroneasă, prin orice mijloace!

— Nu are rost să ne amestecăm noi în treburile lor, încercă să o împace fierarul.

— Bine, n-o să ne amestecăm! Mai e un englez, care vine mâine de la Frisco spre a-l vedea pe bolnav. Dar unde este Richelieu? De ce nu este la masă cu noi?

— Mi-a zis că nu-i este foame. Cred că s-a dus la vecinii noştri. Acolo e o fată de vârsta lui, căreia trebuie să-i facă puţină curte, la ora asta.

— La vârsta lui! făcu Minty, indignată. Cu cine o fi semănând. Nimeni din familia noastră nu s-a comportat ca el.

Aici, domnul Sharpe preferă să tacă.

— Curios, Minty, spuse el ceva mai târziu, cum se împlinesc lucrurile aşa cum e scris. Un personaj important ajunge prin locurile noastre, se îmbolnăveşte şi e îngrijit în prima casă care-i iese în drum. Nu putea să fie aceea forja noastră? Nu puteai să-l îngrijeşti tu, chiar în camera asta? Însă n-a fost să fie aşa…

— Ce tot spui, tată? Nu ţi-am povestit că avea o scrisoare pentru Bradley?

— Ce contează? Dacă ar fi venit călare, ca orice om important, prima oară s-ar fi oprit la fierărie, unde te-ar fi văzut pe tine. A venit însă pe jos, fiindcă aşa i-a fost scris, astfel că a întâlnit-o mai întâi pe Louisa.

O clipă, Minty fu tulburată de teoria originală a tatălui ei.

— Totuşi, tată, uiţi că…

— Vreau doar să spun că totul a fost destul de ciudat, încheie el discuţia. Se ridică apoi, se duse la ea şi o luă în braţe.

— Nu mai fi necăjită.

Apoi se despărţiră. Domnul Sharpe plecă să se culce, după o zi de muncă grea, iar Minty rămase până noaptea târziu, să-l aştepte pe ştrengarul de Richelieu.

IV.

A doua zi de dimineaţă, când Mainwaring se trezi, constată că avea din nou febră şi era foarte agitat. Se îmbrăcă şi se duse pe terasa încă pustie. Scaunele, pe care stătuseră el şi Louisa, se aflau încă unul lângă altul. Privi Marele Canion, care se deschidea înaintea lui şi constată că se schimbase ceva în acel peisaj.

O ceaţă uşoară se ridica din vale, ca o ultimă iluzie a nopţii ce trecuse. Aerul rece al dimineţii îl irita. Auzi un zgomot de paşi din celălalt capăt al terasei şi se întoarse într-acolo.

Apăru un băiat, care-i semăna foarte mult lui Minty Sharpe! Mainwaring îi zâmbi. Richelieu înainta şi îi întinse mâna.

— Jim Bradley a plecat deja? îl întrebă apoi băiatul.

— Nu, nu cred. Eu sunt Frank Mainwaring.

Băiatul zâmbi.

— Eu sunt Richelieu.

— Richelieu?

— Da, e un nume franţuzesc. Un domn cardinal, ştiţi… Mamei i-a plăcut mult acest nume.

— Richelieu… şi mai cum?

— Richelieu Sharpe.

— Aha, eşti fratele lui Minty!

Îşi strânseră iar mâinile. Băiatului i se păru că englezul acela era un om încântător.

— Ei, bine, dacă eşti grăbit, îi zise Mainwaring, bate la uşă şi intră în casă. Aud zgomote la bucătărie.

Richelieu fu de acord. Mai întâi însă, se duse pe terasă şi lăsă pe podea o mică batistă albastră, înnodată, care conţinea obiecte grele.

— Hei! Richelieu! Nu ţi-ai găurit batista cu obiectele tale valoroase? Ce ai acolo?

— Nişte mostre, îi răspunse scurt băiatul. Apoi intră în casă. Reveni imediat.

— Ei, bine, cardinale! îi zise Mainwaring. Ai găsit pe cineva?

— Pe doamna Bradley, dar Jim este la instalaţia din pădure. Mă voi duce acolo.

— Ai văzut-o şi pe domnişoara Macy?

— Pe Lily?

— Da, pe Lily.

— Nu, n-am văzut-o. E plecată să flirteze cu căpitanul Greyson.

— Să flirteze cu Greyson? repetă Mainwaring bulversat.

— Da, se plimbă cu caii pe creastă.

— Vrei să spui că acum ea se plimbă cu calul alături de domnul… căpitanul Greyson?

— Da. Călăreşte şi flirtează.

— Ce înţelegi tu prin” flirtează”?

— Dumneavoastră ştiţi foarte bine. Ca şi Lily, de altfel. Se făcu linişte.

Englezul nu mai părea interesant. Conversaţia cu el nu mai era nici amuzantă, nici instructivă. Richelieu îşi pierdea vremea degeaba.

— Am plecat, îi zise el.

— La revedere! Îi răspunse Mainwaring, fără a-l mai privi.

Băiatul îşi luă mostrele şi se îndepărtă, convins că englezul era o nulitate. Pe la ora 8, doamna Bradley ieşi din casă.

— Jim şi-a petrecut întreaga noapte în pădure, îi zise ea. Va veni să mănânce şi îl va aduce pe prietenul dumneavoastră, domnul Richardson. Din păcate, domnişoara Sharpe lipseşte azi.

Mainwaring nu băgă de seamă că Jenny accentua termenul politicos prin care o desemnase pe Minty.

— De aceea a venit fratele ei aşa de dimineaţă?

— L-aţi văzut?

— Da, e amuzant. Era foarte interesat să dea şi peste domnul Bradley, aşa că a fugit la instalaţia din pădure.

— Louisa vă va ţine companie de îndată ce-şi va schimba hainele, reluă discuţia doamna Bradley. A ieşit dis-de-dimineaţă ca să facă o plimbare cu un prieten. Adoră să călărească în zori.

„Şi să flirteze”, adăugă, în gând, Mainwaring.

Era firesc faptul că Louisa călărea în zori, aşa cum se obişnuia în ţinutul lor şi că o însoţea cineva. De ce băiatul insistase însă asupra cuvântului „flirteze”? Ştia oare mai multe de la Minty?

Ceva mai târziu apăru Louisa, cu ochii strălucitori. Îi spuse că obişnuia, de mai multă vreme să iasă dimineaţa cu căpitanul Greyson, dar renunţase în ultimele zile, de când…

— De când? o întrebă Francis.

— De când sunteţi la noi… bolnav, îi răspunse ea. Mainwaring se îmbujora de plăcere şi ochii îi străluciră mai tare. Luau masa, când apăru domnul Richardson, singur. Le explică faptul că Bradley avea o afacere importantă şi neprevăzută, care l-a silit să întârzie. Mainwaring nu fu prea afectat de lipsa lui.

Bancherul, cu o constituţie masivă, puţin obez, fu imediat fascinat de atitudinea graţioasă şi puritană a doamnei Bradley şi devenise foarte galant cu ea, lucru care-l deranja pe Mainwaring. Când rămaseră singuri, faţă în faţă, pe terasă, Richardson îi zise lui Francis:

— E ciudat că până acum n-am auzit nici un cuvânt despre nevasta lui Bradley. Este tare drăguţă şi o bună gospodină. Are noroc cu ea aici.

Mainwaring îi răspunse, cu răceală:

— E o tovarăşă admirabilă pentru un bărbat care trebuie şi mai mult admirat decât ea. Au fost foarte binevoitori cu mine şi m-au îngrijit cu atenţie. Nici fratele sau sora mea nu

s-ar fi purtat ca ei.

— Desigur, desigur, se grăbi să confirme Richardson. I-am scris doamnei Mainwaring că aceşti oameni v-au îngrijit foarte bine şi că…

— Doamna Mainwaring ştie deja ce cred eu despre ei şi ce datorează bunătăţii lor, îi răspunse rece tânărul.

— Adevărat, adevărat, zise bancherul, parcă scuzându-se. I-aţi cunoscut bine… Bradley a încercat să obţină de la bancă fonduri ca să îşi monteze alte fierăstraie.

Tânărul tăcea, politicos şi nu punea nici o întrebare referitoare la afacerile gazdei sale.

— Nu o cunoşteam pe verişoara lui, domnişoara Macy, continuă Richardson. Am auzit însă vorbindu-se despre ea pe vremea când îşi vizita nişte prieteni la Menlo Park, acum un an. Se spunea că Johnson, un colonel din Sacramente, era înnebunit după ea. Ar fi fost o partidă bună, căci colonelul este foarte bogat, dar afacerea a căzut, dintr-un motiv necunoscut. Se zicea apoi că ea a vrut să se mărite cu un tânăr spaniol, Pico, de la *ranch*-ul Amador, dar familia lui nu a vrut să audă de aşa ceva. Deci, fata asta e cam ghinionistă. Presupun, totuşi, că se va aranja, în cele din urmă, cu acest căpitan Greyson, cu care se plimbă călare în fiecare dimineaţă.

— Oare banca n-a considerat o investiţie bună noile fierăstraie ale lui Bradley? îl întrebă liniştit Mainwaring.

— Nu poţi face afaceri cu el. Nu e un om practic.

— Credeam că e. Pare aşa de energic, îşi face treaba aşa de bine.

— Tocmai de aceea. Şi-a pus în cap idei absurde, de colaborare cu muncitorii săi. Face lucrurile încet şi la o scară limitată. Aici ar trebui să cumpere întreaga regiune, să-i de-a la o parte pe vecinii săi, să închidă celelalte instalaţii de tăiat arbori din zonă şi să organizeze o societate pe acţiuni cu sediul la San Francisco. Doar aşa ne-ar conveni nouă.

— Dar nu consideraţi că tot ceea ce întreprinde el ar fi un plasament dezavantajos pentru bancă, în cazul că s-ar merge după ideile lui?

— Poate că nu.
— Îl daţi deci la o parte doar fiindcă afacerea nu vi se pare suficient de importantă pentru bancă?
— Adevărat.
— Richardson, îi zise tânărul, ridicându-se încet şi frângându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, doresc să vă ocupaţi personal de această afacere, în numele meu. Vreau să-i fiu de folos într-un fel domnului Bradley. Vreau să-i ofer sprijinul de care are nevoie şi să se dezvolte doar aşa cum gândeşte el. E clar? Vreau acest lucru şi cred că tatăl meu doreşte şi el ce-mi doresc eu. Dacă vreţi să-i scrieţi în legătură cu acest subiect…
— Nu este necesar, îi răspunse încet bancherul. Voi face aşa cum doriţi… Nu este o investiţie prea rea şi, în felul acesta, vă veţi recompensa faţă de familia Bradley. Deoarece mă aflu aici, mi se pare firesc să preiau afacerea asta.
— Mai e ceva, Richardson.
— Da?
— Cum doamnele nu prea au mulţi servitori, ar fi preferabil să nu rămâneţi masa de prânz ori la cea de seară. Va trebui să mergeţi la hotelul Piscul, care se află la vreo două mile de aici. Puteţi veni diseară. Până atunci nu am treabă cu dumneavoastră.
— Desigur, murmură Richardson. Să-mi iau rămas bun de la doamne…
— Nu este necesar, îi zise liniştit Mainwaring. N-aţi face altceva decât să le deranjaţi de la treburile lor casnice. Le voi spune că aţi plecat, dacă mă vor întreba. Vă veţi găsi bastonul şi pălăria pe coridor şi puteţi pleca de pe terasă pe scările acelea. Găsiţi-mi pe cineva la hotel, care să-mi transporte mâine bagajele la Sacramente îmi va trebui un cal. Vă aştept diseară, să mai discutăm problema. Bună ziua!
Mainwaring îl conduse şi îl urmări cu privirea cum se îndepărta de casa lui Bradley.
Când reveni pe terasă, o văzu pe Louisa. Ce drăguţă şi ce distinsă era în rochia aceea de zi! Ce era de mirare că o

admiraseră colonelul Johnson, spaniolul şi Greyson? Cine n-ar fi vrut-o de soţie?

— De ce l-aţi gonit pe domnul Richardson? îl întrebă fata.

— Mi s-a părut obositor pentru doamna Bradley şi pentru dumneata să-l găzduiţi fără a avea vreun ajutor din partea servitorilor.

— Dar era oaspetele nostru, nu trebuia să vă amestecaţi.

— Îmi pare rău, am greşit, domnişoară Macy. Mă veţi ierta?

— Sigur, vă voi ierta, mai ales că vă pare rău pentru ceea ce aţi făcut, râse Louisa. Nu ştiu însă ce va spune Jenny când va afla ce uşor dispuneţi de cuceririle ei.

Se opri brusc din râs şi îl privi mai atent.

— V-a adus cumva o veste proastă? Sper că nu v-a stricat buna dispoziţie pe care aţi obţinut-o prin cura urmată la noi… Dacă v-a întristat, atunci mai bine că l-aţi gonit!

— Din păcate, cura mea aici s-a încheiat. Am dat dispoziţiile necesare ca să plec mâine.

— Aşa de repede?

— Vi se pare că e prea repede, domnişoară Macy?

— Am uitat că stăteaţi aici ca un bolnav şi că datorită suferinţei dumneavoastră am avut plăcerea de a vă avea printre noi.

Cuvintele ei potrivite nu trădau existenţa vreunui sentiment.

— Acum, fiindcă s-a încheiat munca dumneavoastră ca soră de caritate, puteţi reveni în lumea plăcerilor având conştiinţa împăcată, zâmbi trist Mainwaring. Puteţi să vă reluaţi plimbările călare pe care le-aţi întrerupt datorită bietului bolnav…

Louisa îşi ridică spre el ochii limpezi şi strălucitori. Nu citi în ei nici reproş, nici indignare, nici măcar mirare. El vrusese să o insulte, dar nu-şi nimerise ţinta.

— Verişoara mea ştie că plecaţi aşa de repede? îl întrebă ea.

— Nimeni nu ştie. M-am hotărât cu câteva clipe în urmă, după ce am aflat de la Richardson că am de rezolvat o

afacere importantă.

— Ar trebui să mai lăsaţi afacerile şi să vă ocupaţi, în primul rând, de sănătatea dumneavoastră. Nu spun că ar fi bine să vă sechestrăm aici, râse ea, dar ar fi păcat să risipiţi ceea ce aţi câştigat la noi prin odihnă şi aer curat.

Mainwaring ar fi vrut să-i spună multe, dar nu şi adevăratul motiv al plecării lui precipitate.

Cum ar fi putut să o întrebe acele lucruri delicate care constituiau adevăratul motiv al plecării lui precipitate? Ca să-şi acopere nepriceperea, era nevoit să mintă în continuare. Părând că vrea să schimbe subiectul conversaţiei, îi zise:

— Richardson v-a mai văzut o dată… La Menlo Park…

Louisa i-a răspuns însă, mirată, că ea nu l-a mai întâlnit niciodată.

— Cred că la un anume domn Johnson, continuă el. Sau la unul dintre *ranch*-urile spaniole. Parcă a pomenit de un anume… Pico…

Louisa îl privi tulburată, preţ de o clipă. Apoi izbucni într-un râs irezistibil, îmbujorându-se totodată.

— Deci, îi zise ea, cu ochii înlăcrimaţi de râs, vreţi să îmi spuneţi că n-aţi auzit bine ceea ce v-a povestit domnul Richardson fiindcă special nu aţi vrut să o faceţi… E un compliment englezesc?

— Poate. Cert este un lucru, îi zise el, privind-o drept în ochi. Plec la drum tocmai pentru a găsi iubirea adevărată. N-aţi vrea să mă ajutaţi. Domnişoară Macy?

Se apropie încet de ea. Devenise şi mai palid, dar mult mai îndrăzneţ. Ea însă se îndepărtă uşor de el, punându-şi mâinile pe spătarul unui scaun.

— Şi unde vreţi să vă începeţi căutarea? Sau încă nu v-aţi hotărât? La domnul Johnson? La domnul Pico?

— Aici, îi răspunse el.

— Eu cred că ar fi bine să-i spuneţi verişoarei mele că vreţi să plecaţi mâine, murmură ea, cu un zâmbet abia schiţat. Vă cam grăbiţi. Ah, iată că tocmai a apărut, continuă ea, auzind zgomot în vestibul.

— Poate că nu mă grăbesc, aşa cum credeţi.

— Atunci „căutarea” nu este aşa de importantă, mai poate fi amânată? Uşa se deschise şi doamna Bradley, surâzătoare, îşi făcu apariţia.

— Domnul Mainwaring te căuta, îi zise Louisa. Nu doar că l-a gonit pe domnul Richardson, dar vrea să plece şi dumnealui chiar mâine!

Apoi Luisa îi explică verişoarei sale că anumite afaceri urgente îl sileau pe oaspetele lor să le părăsească.

— Nu cred că poate fi vorba de aşa ceva, interveni doamna Bradley. Încă nu v-aţi refăcut şi Jim nu va fi de acord cu plecarea dumneavoastră…

— Chiar dacă voi pleca mâine sau poimâine, îi zise el grav, sper să ne revedem în curând, fie aici, fie în Anglia. Deja am scris multe despre dumneavoastră familiei mele şi, continuă el, privind-o drept în ochi pe Louisa, în ţara mea există un loc special pentru dumneavoastră, în care sunteţi bineveniţi oricând, în orice împrejurare. Ca tineri americani nu veţi fi, poate, încântaţi de părinţii mei, care au cam început să îmbătrânească şi văd altfel lucrurile, dar surorile mele o vor considera, în mod cert, pe domnişoara Macy ca făcând parte din familie.

O scânteiere de mulţumire se ivi în ochii Louisei.

— Dar, îi spuse veselă doamna Bradley, o călătorie în Anglia este, deocamdată, un vis irealizabil pentru noi. Doar printr-o întâmplare fericită să devină o realitate… O creştere neaşteptată a preţului lemnului de construcţie sau ridicarea hotelului la care ne gândim de atâta vreme ar rezolva situaţia.

— O să discut acest subiect cu domnul Bradley şi sper să găsim o rezolvare practică, îi răspunse Mainwaring.

— Nu cred că veţi reuşi măcar să îl faceţi să vă lase ca să plecaţi, replică doamna Bradley. Să mergem, Louisa, nu trebuie să uităm că avem datoria să ne ocupăm de confortul domnului Mainwaring, iar Minty ne-a părăsit ca o laşă. Oaspetele nostru nu va suferi nici o privaţiune câtă vreme ne va mai onora cu prezenţa sa.

Mainwaring rămase singur pe terasa.

Fără îndoială, femeile înţeleseseră exact vorbele sale. Nu

mai avea de făcut decât să vorbească şi cu Bradley şi să obţină, în ziua următoare, un răspuns definitiv din partea Louisei.

Felul în care ea reacţionase, nepăsătoare, la presupunerile lui Richardson, lămuriseră multe lucruri. Calea spre inima ei îi era deschisă… Ştia că poziţia lui socială, influenţa lui, erau lucruri importante, de care orice femeie ţine cont, inclusiv independenta şi încântătoarea verişoara a doamnei Bradley.

Trecu însă e oră, iar Louisa nu mai apăru pe terasă, ca să completeze întâlnirea lor între patru ochi ce fusese întreruptă prin apariţia soţiei lui Jim. Nu-i spusese domnişoarei Macy nici măcar jumătate din tot ce intenţiona să facă. Dacă în momentele acelea ea nu punea prea mult preţ pe vorbele lui, fiind obişnuită cu promisiunile neserioase ale tinerilor americani care-i făcuseră curte până atunci?

Acest gând îl făcu să intre în camera lui, unde smulse o foaie de hârtie dintr-un carneţel şi îi scrise fetei un bileţel, solicitându-i o întâlnire urgentă, între patru ochi. Cum să-i trimită însă bileţelul? Fără îndoială, trebuia să i-l pună chiar el pe tocul ferestrei mereu deschisă de la camera Louisei.

Trebuia însă ca să îl fixeze cu ceva, să nu îl ia vântul. Luă de jos o piatră căzută din batista „cardinalului”. Culoarea ei frumoasă, albăstruie, i-ar fi atras şi mai mult atenţia încântătoarei domnişoare Macy asupra foiţei de hârtie. Puse apoi biletul pe partea interioară a tocului ferestrei, piatra deasupra lui şi se îndepărtă mulţumit.

N-avea de unde să ştie că Richelieu, care îşi dăduse seama, între timp, că una dintre preţioasele lui mostre dispăruse, îşi amintise că îşi lăsase batista pe terasă, astfel că se întorsese să o caute. Uitându-se cu atenţie peste tot, zări fereastra deschisă de la camera Louisei. Rămase stupefiat! Ea îi luase piatra!

Îşi recupera comoara nepreţuită şi dispăru de îndată cu ea. O rafală de vânt aruncă în canion bileţelul englezului, la câteva clipe după aceea.

Când Mainwaring reveni pe terasă, observă că piatra şi

bileţelul dispăruseră. Louisa însă întârzia să apară…

Încet, încet, decepţia şi îngrijorarea puseră stăpânire pe el.

— Vă miraţi, desigur, de ce am venit aici, după ce de dimineaţă am trimis vorbă că nu voi putea veni. Ei bine, s-a întâmplat ceva cu totul deosebit: Am făcut o treabă nemaipomenită acasă! Tata şi-a uitat şi numele vreme de zece minute. Abia ce mi-am revenit şi eu din zăpăceală şi mi-am zis: „Pune-ţi şalul pe tine, domnişoară Minty, ia-ţi pălăria şi fugi la Jim Bradley ca să le ajuţi pe doamne să pregătească masa pentru străinul bolnav.” Aşa că, mai zise ea, aşezându-se pe un scaun, iată-mă!

— Dar nu mi-aţi spus ce s-a întâmplat, îi răspunse zâmbind Mainwaring, privind mai mult spre camera Louisei decât spre Minty.

— Adevărat! se lumină la faţă domnişoara Sharpe. Uitasem ce e mai important! Ei, bine, ne-am îmbogăţit. Zăpăcitul de frate-miu, Richelieu…

— Cardinalul?

— Poftim? Fratele meu, pe care nimeni nu dă doi bani, a dus mostrele lui domnului Bradley. Acesta a venit alergând la noi. De necrezut! I-a spus tatălui meu să pună gard peste tot! Locul pe care se află forja noastră, este, de fapt, un filon de argint şi de cupru! Richardson, acest străin pe care îl cunoaşteţi, a venit şi el cu Jim. Ne-a spus că, dacă probele lui Bradley se adeveresc, mina valorează mai mult de o sută de mii dolari de aur…

— Datoria mea este să vă felicit, domnişoară Sharpe, îi zise Mainwaring, făcând eforturi să pară interesat, dar privirea lui nu se dezlipea de fereastra Louisei şi de coridorul care ducea la camera ei.

Minty observă acest lucru şi se posomorî puţin.

— Aici au aflat toţi vestea cea mare, continuă ea. Jim a trimis un bileţel soţiei sale, iar dumneavoastră v-am spus-o chiar eu, mai ales că ştiam că mâine veţi pleca.

— Cine ţi-a spus asta?

— Lily Macy.

— Da? Chiar ea? E posibil totuşi să mă răzgândesc, îi zise

el, cu un zâmbet forţat.

Doamna Bradley şi domnişoara Macy apărură şi ele, venind de la bucătărie. Felicitările lor păreau puţin exagerate, după părerea lui Mainwaring.

— Nu-i aşa că Sir Francis v-a spus că pleacă mâine? o întrebă Minty pe Louisa.

— Aşa am înţeles, răspunse domnişoara Macy, privindu-l pe englez cu ochii ei limpezi şi indiferenţi. Nu ştiu dacă nu s-a răzgândit.

— Poate că domnişoara Sharpe, care acum face parte dintre capitalişti, îl va ruga să mai rămână, vorbi doamna Bradley pe un ton acidulat, neobişnuit la ea, de obicei veselă şi lipsită de prefăcătorie.

— Cred că domnişoara Sharpe şi-a găsit locul pe care l-a meritat dintotdeauna, îi răspunse Minty. Am venit însă aici ca să-mi fac treaba, nu să stau la discuţii sau să-l împiedic pe el să îşi facă bagajele. Asta dacă mai aveţi nevoie de mine…

Pentru a evita o dispută între femei, căci spiritele începeau să se încingă, Mainwaring interveni prompt:

— După ce aţi făcut atâta drum, ca să ne aduceţi asemenea veşti minunate, domnişoară Sharpe, nu mai aveţi dreptul să plecaţi. Dacă o veţi face, voi merge şi eu cu dumneavoastră.

Curând însă, femeile plecară la bucătărie, de unde răsunară râsete vesele. Mainwaring se duse în camera lui şi începu să îşi facă bagajele.

Nu mai avu ocazia să se întâlnească între patru ochi cu Louise.

La masa care a urmat, subiectul discutat a fost descoperirea fabuloasă de la forja lui Sharpe, cu efecte multiple pentru regiunea lor. Englezul ghici că plecarea lui trecea drept o temă mai puţin importantă decât evenimentul ce agita apele în ţinut. Totul se terminase între el şi Louise, cel puţin aşa i se păru lui, înainte de a fi început. Îi era însă greu să-şi ia privirea de la ochii ei albaştri, minunaţi.

Bradley se întoarse târziu, aducând confirmarea sigură şi

în detaliu a norocului care dăduse peste Sharpe. Deja, bancherul Richardson îi oferise credite fierarului spre a începe construcţia noii mine de argint.

— Nu m-ar mira, Mainwaring, îi zise acestuia, dacă veţi fi obligat să participaţi la această afacere şi să obţineţi un profit minunat.

— Ar fi cazul, adăugă şi doamna Bradley.

— În ceea ce mă priveşte, eu nu mă ocup decât cu minele de aur, făcu Jim.

— Nici n-ai găsit vreodată aur, îi reproşa soţia lui, în schimb îţi petreci nopţile muncind pe brânci la fierăstrăul tău, fără nici un folos. Gândeşte-te că s-ar mai putea aşeza cineva, pe celălalt versant al Canionului, un bărbat mai deştept ca tine, care ţi-ar mina proiectul viitorului hotel, construindu-l el înaintea ta!

Bradley oftă, abătut. Apoi i se adresă afectuos lui Mainwaring, spunându-i că regretă mult plecarea sa, chiar dacă avea treburi importante de rezolvat.

— Sper că nu veţi uita, dragă prietene, că grija dumneavoastră cea mai mare va fi să vă îngrijiţi sănătatea şi dacă, din când în când, vă veţi mai aminti de Balcon şi de locuitorii săi, aceasta va fi cea mai bună recompensă pentru puţinele îngrijiri pe care vi le-am acordat, îi zise Jim, strângându-i mâna..

Iată însă că Richardson întârzia. Când apăru bancherul, conversaţia intrase deja într-o fază de lâncezeală, mai ales datorită proastei dispoziţii pe care o manifesta doamna Bradley.

Doamna Bradley îl privi pe Richardson cu multă căldură, iar acesta începu să-i facă iar curte! Mainwaring îi făcu însă un semn bancherului şi acesta îl urmă într-o altă cameră unde rămaseră doar bărbaţii. Jim şi bancherul fură lăsaţi apoi să discute afacerile care îi priveau, iar Francis se îndreptă către Louise, care ţinea un obiect cunoscut în mână. Era piatra pe care o pusese pe biletul său.

Nu ştia însă faptul că Jim adusese piatra acasă puţin mai devreme şi că aceasta fusese proba pe care identificase argintul de la mina lui Sharpe.

Neştiind aceasta, i se părea că fata, ironică, vroia să-i arate că îi descoperise şiretenia.

— Aveţi o piatră deosebită, îi zise el cu răceală.

— Da, îi răspunse ea. E din „mina” lui Sharpe. Credeam că aţi văzut-o deja, a mai fost în casa noastră.

— Aţi găsit-o pusă pe ceva important, nu?

Louise ridică din umeri, nepăsătoare:

— Nu ştiu. Putea fi pusă şi deasupra unor lucruri lipsite de valoare. Totul este din ce punct de vedere apreciem valorile.

— Mulţumesc! încheie el, afectat, conversaţia. Apoi ieşi.

În cursul nopţii, discuţiile dintre Bradley şi bancher au continuat pe terasă.

— Deci, având în vedere poziţia lui Sir Robert şi faptul că fiul său Francis, pe care aţi avut norocul să-l găzduiţi, este moştenitorul comitatului, puteţi veni oricând la banca noastră, uşile ei vă sunt deschise. Aş pune însă o condiţie.

— Care?

— Opriţi prostia care se desfăşoară sub ochii dumneavoastră!

— Ce prostie? întrebă, mirat Jim.

— Doamna Bradley înţelege foarte bine, îi răspunse bancherul. Întâlnirile dintre Francis şi Louise Macy nu au nici o perspectivă. Gândiţi-vă ce situaţie socială are el şi la cea a ei! Am crezut că acest lucru o să vă dea de gândit, Bradley.

— Singurul lucru care îmi dă de gândit, în clipa aceasta, este că v-aţi aşezat cu scaunul chiar la marginea prăpastiei. Pe Dumnezeu, dacă nu părăsiţi imediat scaunul acela şi casa mea, nu mai răspund de consecinţe!

— Aşteptaţi o clipă, le strigă Mainwaring, apărând la o fereastră. Sări apoi pe terasă.

— Ascultă-mă, Richardson, ce ţi-am spus eu să faci? se răsti apoi la bancher. De ce pui alte condiţii decât cele pe care le-ai discutat cu mine? De când hotărăşti tu ce perspective am eu în viaţă şi cu cine trebuie sau nu să mă întâlnesc?

— Dar… Sunt sigur că tatăl dumneavoastră va fi de

aceeaşi părere cu mine!

— Dispari din ochii mei. L-ai insultat pe domnul Bradley, m-ai insultat şi pe mine. De acum nu mai am nevoie de serviciile dumitale. Niciodată! M-ai înţeles?

— Prea bine, domnule Mainwaring. Dar… Voi folosi prima ocazie ce se va ivi ca să-i explic lui Sir Robert ceea ce s-a întâmplat, azi, aici! Mai zise bancherul, apoi dispăru în noapte.

— Îmi pare rău, Bradley, pentru tot ce s-a întâmplat, continuă englezul. Ţi-am răsplătit bunătatea printr-o insultă.

— Nu. Aveţi nici o vină, domnule Mainwaring. Drept dovadă, priviţi semnul prieteniei mele.

Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură.

Mai discutară apoi, preţ de un ceas. După ce Mainwaring plecă să se odihnească, Bradley, gânditor, rămase ca să privească stelele. Când intră, la rândul său, în casă, îi zise nevestei sale:

— Astăzi m-am gândit la proiectul tău privitor la hotel. Mâine voi scrie la Sacramento pentru a-mi căuta noi parteneri de afaceri ce vor accepta să investească aici.

V.

Soarele tocmai se ridica.

Timp de doi ani, astrul zilei asistase la metamorfoza pe care o suferise acel „cuib de vrăbii” de la marginea Canionului, proprietate a familiei Bradley. Pe stâncile din Sierra se ridicase între timp o clădire impunătoare, lunguiaţă, cu numeroase încăperi: un hotel.

Pe locul unde se găsea forja lui Sharpe existau acum numeroase instalaţii înnegrite de fum şi mulţi oameni. Minele de argint erau deosebit de rentabile, iar proprietarii extrem de bogaţi.

Pe cealaltă parte a oceanului, razele lui mângâiau, în aceeaşi zi, grădinile şi castelul de la Oldenhurst, zidurile masive, statuietele, aleile, copacii cu bogatele lor coroane,

şanţurile cu apă. Generaţii întregi contribuiseră la construirea lui, luptaseră cu focul şi cu săbiile între zidurile sale, minţiseră şi uciseseră pentru a-l poseda. Unii dintre foştii săi stăpâni fuseseră trimişi la eşafod, alţii în exil, cei mai mulţi îşi sfârşiseră însă zilele bolnavi de gută şi de guturai, neputincioşi, bătrâni. Tot acel trecut zbuciumat, înălţător ori decadent, strigătele de victorie, cântecele de glorie, poveştile nefericite ale atâtor secole rămăseseră împietrite în zidurile masive şi mândre cu care castelul Oldenhurst înfrunta timpurile.

Iată însă că o telegramă, care îi parvenise, chiar în acea dimineaţă lui Sir Robert, distruse, zdrobise Oldenhrust-ul cu o forţă de mii de ori mai puternică decât cea a secolelor. O hârtie, o simplă hârtie puţin îngălbenită, răpusese mândrul castel englez. Sir Robert Mainwaring, a cărui familie stăpânea vastul edificiu de peste trei sute de ani, aflase că era ruinat! Ceea ce nu reuşiseră să facă războiul, prigoana religioasă, molimele, focul, intriga sau progresul, a reuşit un duşman pe care nobilii britanici nici măcar nu-l luaseră în seamă şi îl crezuseră de competenţa evreilor şi traficanţilor: banul. A câştiga bani altfel decât prin munca oamenilor de pe domeniu, prin daruri, favoruri regale sau moşteniri, fusese de neconceput pentru cei din neamul Mainwaring.

Sir Robert se lansase însă în nişte speculaţii bancare şi de bursă, despre care nu ştia mai nimic. Plasase sume uriaşe în nişte mine din California şi devenise acţionarul principal al unei bănci din San Francisco. Minele însă se închiseseră, căci filonul era epuizat, iar banca îşi încetase plăţile după ce susţinuse o mare companie de exploatare forestieră.

Chiar în acea zi, la Oldenhurst se desfăşura o petrecere. Tradiţia îi cerea însă lui Mainwaring să îşi accepte înfrângerea bărbăteşte. Se aşeză deci la masă, alături de invitaţii săi şi îi zise doamnei Mainwaring:

— Milady, nu uitaţi că astăzi trebuie să mergem la gară ca să-i luăm pe cei din familia Bradley. Frank ne-a scris din San Francisco despre ei.

Doamna Mainwaring îi aruncă o privire rapidă soţului ei şi

îi răspunse sotto voce:

— Credeţi că, acum, mai vor să vină? Probabil că au aflat şi ei despre situaţia noastră.

— E adevărat. Familia Bradley este foarte bogată în prezent. Au vândut pe la preţ extravagant căsuţa în care a fost îngrijit Francis.

— În ceea ce priveşte zvonurile despre Francis şi domnişoara Macy…

— Draga mea Geraldine, ştii ce ne-a spus doctorul Paget: „Doar Dumnezeu îl mai poate face bine pe Frank”. Să sperăm că va rezista destul de mult ca să-mi urmeze la titlu. Care femeie însă va accepta să se lege de un bărbat condamnat să fie bolnav şi sărac? În nici un caz, domnişoara Macy.

Avea dreptate. De altfel, din familia Bradley a apărut doar Jim. Femeile regretau că nu putuseră veni, dar invitaţia anterioară a ducelui de Northforeland şi a marchizului de Dungeness le obligase să participe la o altă reuniune.

— Eu nu mi-am văzut nici soţia, nici pe verişoara ei, de când m-ara întors din Elveţia, de la fiul dumneavoastră. Cred că au găsit o distracţie şi nu m-au mai aşteptat în Londra, deşi eu aş fi preferat să le fi întâlnit acolo.

Sir Robert şi Lady Mainwaring se arătară curtenitori, dar puţin încurcaţi. Lady Canterbridge, care venise şi ea la gară, îl privi pe Jim cu ochii ei de un minunat albastru deschis. Nu părea un soţ prost. Oare îşi iubea cu adevărat egoista nevastă? Aşa se comportau oare americanii, ei mergeau la anumite petreceri, iar soţiile lor la altele? Lady Canterbridge nu putea răspunde la asemenea întrebări.

Bradley fu puţin agasat de inspecţia la care-l supusese doamna aceea înaltă şi frumoasă.

— Lady Canterbridge, verişoara lui Frank, îi explică Sir Robert, după o mică ezitare.

Bradley şi doamna se salutară printr-o înclinare a capului. Apoi Jim începu să povestească toate amănuntele călătoriei sale, felul în care îl întâlnise pe bolnav la Saint-Moritz şi starea în care se găsea acesta.

A doua zi de dimineaţă, Bradley, profitând de ocazia favorabilă de a fi singur cu Sir Robert, i se adresă:

— Scuzaţi-mă, începu el, dacă vă vorbesc la fel de direct ca fiului dumneavoastră, fiind la fel de sincer cu dumneavoastră ca şi cu el. Deşi eu nu mi-am vândut terenurile lui Richardson, nici nu am fost de acord cu procedeele sale, e posibil ca vreuna dintre ideile mele să fi stat la baza planului vast şi fatal care a ruinat banca.

Sir Robert fu la fel de sincer ca şi el, povestindu-i cum decurseseră investiţiile în California, astfel că Jim rămase uimit de superficialitatea şi nesăbuinţa de care tatăl lui Francis dăduse dovadă. Naivitatea şi ignoranţa în domeniul afacerilor erau inexplicabile pentru Jim, mai ales că Robert Mainwaring trăise în mijlocul unei societăţi intrigante, lipsite de sinceritate, în care capcanele nu lipseau.

Bradley asculta cu un zâmbet trist marile viziuni pe care contase gazda sa ospitalieră. Apoi îi prezentă lui Sir Robert un plan de ajutor rapid potrivit căruia, printr-o finanţare adecvată, din resursele lui financiare, catastrofa stăpânilor de la Oldenhurst putea fi evitată cel puţin o vreme, iar Compania în care învestise banca avea să fie repusă pe linia de plutire.

Urmară cinci luni de zile, în care, în mare secret, Bradley acţiona în California şi făcea, totodată, vizite dese în Anglia. Castelul de la Oldenhurst începea să îi placă din ce în ce mai mult. Liniştea, natura încântătoare, construcţia impunătoare îi plăceau mai mult decât petrecerile la care participa soţia lui. Alături de el apărea tot mai des lady Canterbridge.

După o vreme, Jim însă dori să se întoarcă definitiv în America şi încercă să îşi convingă soţia să vină cu el.

— Nu vei fi niciodată mai fericit decât în California, în mijlocul omuleţilor de acolo, îi răspunse ea. Decât să continui să îţi împărtăşesc sărăcia în America, prefer să îţi împărtăşesc bogăţia printre nobilii civilizaţi din Anglia. De altfel, trebuie să mă ocup de Louise, adăugă ea. Aproape că am logodit-o oficial cu lordul Dunshunner şi sper că n-ai de gând să-i strici aranjamentele, aşa cum ai făcut în

California.

Frunzele copacilor au căzut, între timp, pe terasele vaste de la Oldenhurst, fără ca destinul castelului şi al stăpânilor lui să se fi schimbat în vreun fel.

Invitaţiile pentru Crăciun fuseseră adresate lui lady Canterbridge, al cărei soţ se afla încă la Hamburg, alături de lordul Dunshunner şi lui Bradley, a cărui nevastă se afla în Franţa, împreună cu verişoara ei.

Jim fu un pic dezorientat când lady Canterbridge i se adresă într-o după-amiază, când reveneau de la lac, felicitându-l pentru apropiata căsătorie a Louisiei.

— Parcă nu aţi ţine aşa de mult la felicitările mele, observă ea, căci el nu-i răspunsese imediat. Poate preferaţi pe altcineva în locul lordului Dunshunner.

— Pe cine?

— Credeţi că noi, cei de la Oldenhurst, n-am aflat că Frank se apropiase foarte mult de domnişoara Macy acolo, în California?

— Dumneavoastră poate ştiaţi, noi însă nu.

— Nu vă supăraţi pe mine din pricina asta. Vroiam doar să vă felicit… Dunshunner nu e un băiat rău şi, în curând, va moşteni o avere impresionantă, în plus, societatea nobiliară din Anglia este destul de capricioasă, astfel că verişoara dumneavoastră ar trebui să profite cât mai repede de situaţia pe care o are azi, pentru că în viitorul apropiat…

— Ce se va întâmpla?

— Aţi auzit de o anume domnişoară Araminta Eulalie Sharpe?

Bradley tresări.

Sub numele acela lung se ascundea Minty, fata fierarului, vecinul lor de la Balcon… Ochii lui străluciră.

— E o veche prietenă de-a mea, lady Canterbridge.

— Ce întâmplare! Ea va fi cea care va face senzaţie în curând. Se spune că este foarte bogată, dar are multă naturaleţe. Fitz Harris este nebun după ea. Lady Dungeness a invitat-o la mai multe serate, iar Northforeland nu aşteaptă decât căsătoria verişoarei dumneavoastră ca să o

întoarcă delicat către domnişoara Araminta Eulalie Sharpe.

— Vă mulţumesc pentru veşti, zâmbi Jim.

— O cunoaşteţi demult pe domnişoara Sharpe?

— Atunci când locuiam la Balcon, ne era cea mai apropiată vecină.

— Deci vă veţi bucura dacă o veţi vedea aici, ca invitată a mea?

— Bineînţeles, îi răspunse Bradley.

Ajunseră la poarta care separa curtea castelului de parcul din jurul zidurilor.

— Doriţi să reintraţi în castel?

— Nu, doamnă. Aş vrea să mă mai plimb puţin.

— Şi m-aţi iertat pentru ştirile pe care vi le-am dat?

— Cine se poate supăra pe dumneavoastră? o întrebă el zâmbind, privind-o în ochii ei albaştri.

Vestea reuşitei lui Minty în viaţa mondenă britanică a fost, mai târziu, confirmată de către Sir Robert, care l-a chemat pe Bradley în cabinetul său.

— Frank ne-a scris de la Nisa că a reîntâlnit-o pe domnişoara Sharpe. Cum lady Canterbridge mi-a spus că aţi cunoscut-o bine pe această fiinţă fascinantă, am avut de gând să vă întreb câteva lucruri despre ea. Iată însă că acum câteva clipe, am primit o scrisoare de la domnul Sharpe, prin care îmi cere o întrevedere de afaceri.

— O întrevedere de afaceri?

— Întocmai.

— Ar trebui să vă mărturisesc ceva. Domnul Sharpe este cel care a plătit cea mai mare parte a datoriilor dumneavoastră. A făcut-o însă cu condiţia ca să nu ştiţi nimic despre asta. De fapt, nu e decât un fierar care a făcut avere. Din acest punct de vedere, lady Canterbridge este bine informată şi cunoştea acest element.

— Ce ciudat! Vreau să spun ce om generos… Va trebui să fiu politicos cu el, din cauza lui Frank. Îi voi invita de Crăciun. Fiica lui se numeşte…

— Araminta Eulalie Sharpe, îi răspunse Bradley zâmbind.
Veni şi Crăciunul, dar Minty nu se ivi. La Oldenhurst veniră mulţi vizitatori atraşi de curiozitate şi de frumuseţea

castelului. Sir Robert, care suferea puţin de gută, supărat de absenţa familiei Sharpe, absorbit însă de alte gânduri, rămăsese acasă, iar Bradley se plimba prin vasta bibliotecă, prin faţa lui Sir Percival, înaintaşul gazdei lui, care-i zâmbea dintr-un tablou uriaş, când auzi nişte paşi uşori. Lângă el apăru lady Canterbridge, ţinând în mână o carte.

— Ce părere aveţi despre înaintaşii noştri? îl întrebă ea. Se pare că acolo, în America, nu daţi doi bani pe aşa ceva.

— Poate.

— Oare cum vedeţi voi, americanii lumea noastră? Valorile noastre? Îmi plăceţi, sunteţi oameni entuziaşti, cu multă imaginaţie. Dar… nu aveţi stil deloc.

Bradley nu-i răspunse.

— Cred că v-am necăjit din nou, continuă femeia cea înaltă, cu ochi albaştri. Vă rog, fiţi cu adevărat un creştin şi iertaţi-mă.

Bradley o prinse de mâna ei subţire şi albă.

Chiar în clipa aceea însă, nişte voci răsunară de dincolo de uşa bibliotecii. Cineva se îndrepta către ei. A-i găsi acolo pe amândoi, unul lângă altul, era un lucru destul de compromiţător şi ei înţeleseră imediat situaţia în care se aflau. Lady Canterbridge se trase cu un pas înapoi, ascunzându-se după o perdea groasă, trăgându-l pe Jim după ea. La timp!

Uşa bibliotecii fu deschisă de un valet şi, în urma acestuia, în cameră pătrunse un bărbat cu umeri laţi, care avea o valiză şi o umbrelă.

— Nu mai pierdeţi o clipă, tinere, i se adresă aceasta valetului şi mergeţi la Sir Robert Mainwaring pentru a-l anunţa că domnul Demander Sharpe, din California, doreşte să-i vorbească de îndată. E vorba de afaceri, clar?

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu, ajutându-se de bastonul său, stăpânul castelului îşi făcu apariţia în bibliotecă.

— Bine v-am găsit, Sir Robert, îi spuse noul venit. Sunt Demander Sharpe, din California şi am de discutat cu domnia voastră nişte afaceri urgente. Eu şi fata mea Minty, am avut plăcerea să-l cunoaştem pe băiatul

dumneavoastră şi să-l reîntâlnim, de curând, la Nisa.

— Mă bucur mult să vă cunosc, domnule Sharpe. De altfel, am aflat de la domnul Bradley despre generozitatea pe care aţi arătat-o faţă de familia mea şi de mine, personal.

— Cum? Bradley nu şi-a putut ţine gura. Ah, ticălosul, nemernicul! În loc să aibă grijă de Jenny Bradley şi de Lily Macy, care se învârt ca nişte fluturi în jurul conţilor şi ducilor din Anglia, se amestecă în treburile altora.

— Dar mi-a vorbit despre secretul dumneavoastră doar că să înţeleg de ce doriţi să ne vedem azi.

— Bine, fie! Să revenim la afaceri. Dumneavoastră aveţi un băiat, Francis. Eu am o fată. Au fost făcuţi unul pentru celălalt şi vor să se căsătorească. Când l-a văzut prima oară pe Francis, Araminty era o fată săracă. Printr-o minune a lui Dumnezeu, a devenit foarte bogată, în vreme ce familia Mainwaring şi-a pierdut averea…

— O clipă, domnule Sharpe, îl opri baronetul. Sunt flatat şi apreciez mult obiectul vizitei dumneavoastră. Fără îndoială că m-am gândit ce consecinţe nefericite ar putea avea o legătură între fata dumneavoastră şi fiul meu, dar domnişoara Araminty Sharpe cunoaşte, poate, la rândul ei, starea atât de proastă a sănătăţii lui Francis.

— Asta vroiam să vă spun şi eu. A aflat tot de la medicii cu care a vorbit. „Tată, nu mai are ca avere decât titlul de baronet şi se poate să nu trăiască prea mult ca să ajungă să îl poarte”, mi-a spus ea. „Cere-i tatălui său să mă lase să îl iau de soţ”.

— Francis ştie că aţi venit aici?

— Bineînţeles că nu! Nu ştie că ea îl iubeşte. Araminty vrea mai întâi să ştie care este poziţia dumneavoastră.

— Adică… iubirea ei nu e împărtăşită şi de Francis?

— Bineînţeles că nu. Mai întâi trebuie să aranjez lucrurile cu domnia voastră.

Sir Robert se plimbă câteva clipe prin cameră, fără să scoată o vorbă. Se opri apoi lângă oaspetele său.

— Dragă domnule Sharpe, îi zise el, nu pot permite un astfel de sacrificiu. E prea mare.

— Atunci, îi spuse Sharpe, mă tem că va trebui să acţionăm fără permisiunea dumneavoastră. Nu mă aşteptam să dau aici peste un alt Jim Bradley. Dacă nu permiteţi fiicei mele să se sacrifice căsătorindu-se cu Francis, nici eu nu voi permite ca ea să îşi sacrifice dragostea, neluându-l de bărbat. Deci întrevederea noastră s-a încheiat.

— Cred că suntem amândoi doi bătrâni proşti, domnule Sharpe. Dar... haideţi să discutăm şi cu lady Mainwaring. Haideţi! Lăsaţi-mă însă ca să vă scap de această valiză şi de umbrelă.

— Doar dacă îmi permiteţi să-i telegrafiez un „da” lui Minty, altfel... Când camera rămase iar pustie, Jim Bradley şi lady Canterbridge se strecurară afară din ascunzătoare, ţinându-se de mâini. Începea oare şi pentru ei o nouă viaţă?

*

*   *

A urmat apoi un Crăciun fericit, atât la Oldenhurst, cât şi la Nisa.

A fost acceptat până la urmă sacrificiul lui Minty? A ajuns ea stăpâna castelului şi a primit titlul de baroneasă ori soarta a lovit-o, lăsând-o văduvă de tânără?

Cine ştie?

Dar, cum Oldenhurst există încă în toată puterea sa, este de presupus că pericolul care a planat asupra destinului său a fost îndepărtat şi poate că iubirea născută în Sierra a avut forţa de a îndepărta norii negri de pe cerul familiei Mainwaring, lăsând soarele să strălucească iar pe domeniile întinse ale acelui neam vechi de peste trei secole...

Bret Harte.

PRERIA ÎNSÂNGERATĂ.

I.

Era în 1852. Câmpia imensă, de culoare gri închis, care lua, în depărtare, o tentă albăstruie, prezenta, din loc în loc, pete mai întunecate, care păreau ochiuri de apă. Acolo unde solul era lipsit de iarbă, negru, carbonizat, mai ales în interiorul unor cercuri neregulate, se zăreau resturi de ziare, cârpe, cutii de conserve ce fuseseră desfăcute, urme de cenuşă.

În zare, o linie continuă, joasă, întunecată, care era înghiţită de întuneric la căderea serii pentru a reapărea în zori, nu suferea, de atâtea zile, nici o modificare de formă. Deşi se deplasau necontenit spre o ţintă nedefinită, deşi trecuseră atâtea zile, la apusul soarelui li se părea că reveniseră în acelaşi loc din care plecaseră dimineaţa.

Aşa înţelegeau lucrurile cei doi copii care priveau lumea din fundul unei căruţe cu coviltir, cum aveau emigranţii. Spectacolul oferit de prerie dura de două săptămâni şi părea să nu suporte nici o modificare, cât de mică. Cu toate acestea, copiii nu arătau a fi nici miraţi, nici plictisiţi de cele din jurul lor.

Cel mare, un băiat de unsprezece ani, părea străin de uzanţele şi obiceiurile unui trai care i se părea firesc fetiţei de şapte ani şi familiei acesteia, alături de care călătorea. Hrana, fără pretenţii, era pregătită cu destulă neîndemânare. Relaţiile dintre oameni erau simple, directe, lipsite chiar de jenă. I se părea neplăcut faptul că dormea îmbrăcat, învelit cu nişte cuverturi. Se zbătea singur să îşi aducă apă şi să se spele, căci celor din jur nu le păsa deloc

de curăţenie.

Acele greutăţi nu i se păreau însă de netrecut. Ca dovadă, mânca şi dormea bine, ba chiar găsea viaţa veselă. Ştia însă că, pentru cei din jur, nu! Era decât un copil orfan, încredinţat expediţiei, la Saint Joseph, de către o rudă a mamei lui vitrege şi care trebuia dus altei rude, din Sacramento.

Cum mama lui vitregă nu-i spusese nici măcar adio şi făcuse totul pentru a-l îndepărta de lângă ea, din Saint Joseph, se gândea că ea nu urmărea decât să scape pentru totdeauna de el. Cei din convoi consideraseră lucrurile în acelaşi mod ca şi băiatul.

Doamna Silsbee, soţia celui care conducea trupa, arăta destul de rău, fiind o femeie îmbătrânită înainte de vreme, hărţuită de griji, neavând nici măcar timpul necesar ca să îşi demonstreze tandreţea maternă pentru fata ei.

Ei trei se găseau în ultima căruţă, care pârâia, se deplasa încet, cu mare i greutate.

Copitele boilor care formau atelajul scoteau zgomote surde când izbeau solul, ridicau nori mici de praf în jurul lor. Neţinând seama de acel praf, copiii se jucau de-a” „negustorul cu prăvălie”.

Fetiţa, în rolul cumpărătoarei bogate şi mofturoase, făcea târguiala cu băieţelul, care se instalase în spatele unei lăzi cu vechituri ce ţinea locul tejghelei şi de unde îi vindea toate lucrurile avute la îndemână. Ea îşi plătea cumpărăturile cu dărnicie şi uşurinţă, prin intermediul unor bucăţi de hârtie. Dacă trebuia să-i dea rest, nu era nici o problemă, nu avea decât să rupă i hârtia în mai multe bucăţele şi treaba se rezolva. Pe măsură ce mărfurile se vindeau şi îi rămâneau din ce în ce mai puţine, le schimba denumirile, iar ea cumpăra acelaşi obiect, dar sub un alt nume.

— Să vă prezint o pânză de cea mai bună calitate pentru draperii! Nu costă decât patru şilingi yardul. E din lână pură şi se comportă foarte bine la spălat, adăugă el cu gravitate.

— Mai bine îmi fac cumpărăturile la Jackson, îi răspunse fata, aparent nemulţumită de serviciile ori de marfa lui.

— Foarte bine! Atunci eu nu mă mai joc cu tine!

— Şi ce-mi pasă?

Imediat, băiatul răsturnă tejgheaua, iar cuvertura care fusese atât de tentantă pentru cumpărătoare căzu pe podeaua căruţei. Acest lucru îi sugeră o nouă idee neguţătorului.

— Ia zi, eşti de acord să ne jucăm de-a cumpărătorii de lucruri vechi? Voi pune tot ce avem la loc, talmeş-balmeş, apoi le voi vinde în pierdere.

Fata îşi ridică ochii spre el.

Ideea era îndrăzneaţă, nouă şi atrăgătoare. Dar Susy îi răspunse:

— Nu!

Fără îndoială, o făcea mai mult din obişnuinţă. Îşi luă de jos păpuşa, iar băiatul trebui să o lase să treacă în partea din faţă a căruţei.

După câteva minute, uitaseră cu totul de cele întâmplate până atunci. Băiatul, Clarence, urmărea din priviri căruţa dinaintea lor. Unul dintre oamenii care mânau animalele coborâse din aceasta şi mergea în spatele vehiculului.

— Cla’ence, îi zise fata.

— Da, Susy.

— Ce vei face?

— Ce voi face?

— Când vei fi mare! îi strigă ea.

Clarence ezită să-i răspundă imediat. Planul său, bine conceput de mai multă vreme, era să devină pirat. Un pirat necruţător, dar care să îşi aleagă cu grijă prada. Citise demult o carte, pe care văzuse multe urme de degete, numită „Ghidul din prerie”. Acolo unde scria despre fortul Laramie şi vestitul Kit Carlson, se menţiona că acesta preferase cariera de călăuză celei de pirat, întrucât i se păruse mai accesibilă şi mai puţin periculoasă.

Totuşi, din compasiune pentru ignoranţa de care dădea dovadă Susy, nu pomeni nimic despre cele două proiecte, ci îi răspunse cu simplitatea specifică oricărui tânăr american:

— Mă voi face preşedinte!

Această declaraţie nu-l obliga cu nimic, nu îl silea să îi

facă o descriere amănunţită în continuare.

— Eu o să mă căsătoresc cu un preot, îi zise fata. Voi creşte păsări, voi avea o mulţime de, lucruri, îmbrăcăminte pentru copii, mere, marmeladă, melasă, chiar şi carne de porc, atunci când se va tăia câte unul.

Apoi se aşeză pe duşumeaua căruţei şi nu-l mai băgă în seamă. Îşi legăna păpuşa. El putea să-i vadă, din spate, capul rotund şi părul ondulat, genunchii goi, cu gropiţe, pe care îi ţinea ridicaţi şi încerca să-i acopere cu marginea cămăşuţei ei scurte.

— N-aş vrea să fiu soţia unui preşedinte, murmură ea după o vreme.

— Nici n-ai putea!

— Aş putea, dacă aş vrea.

— Ba nu!

— Ba da!

— N-ai putea!

— De ce?

Îşi dădu seama că nu putea să-i dea un răspuns. De ce era oare convins de acea imposibilitate? Nu avea nici un motiv plauzibil şi preferă să tacă o vreme.

Căldura şi praful deveniseră sufocante. Căruţa de abia se mişca… Clarence contempla desenul pe care îl lăsa în urma lor drumul făcut de convoi.

Apoi se ridică şi merse lângă ea. Încalecă tăblia de lemn care constituia un fel de capac pentru căruţă.

— Vreau să cobor, îi zise, ridicând un picior peste capac.

— Mama a zis să nu faci asta.

Clarence nu-i răspunse, ci se dădu jos, pe pământ, lângă roţile ce se învârteau încet. Îi era uşor să se ţină de un ciot de lemn al căruţei, fără a fi obligat ca astfel să meargă mai repede.

— Cla’ence.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Ajută-mă să cobor!

Îşi pusese deja pe cap pălărioara de paie şi se ridicase în picioare, ţinându-se de o margine de lemn cu micile ei braţe, cu o încredere atât de mare, că băiatul nu o putu

refuza.

O prinse în braţe cu îndemânare.

Se opriră o clipă şi lăsară vehiculul greu, care se balansa în dreapta şi în stânga, să se îndepărteze de ei. După ce căruţa ajunse la vreo sută de yarzi distanţă, alergară şi o prinseră.

Reluară jocul de câteva ori, până obosiră şi se plictisiră, apoi porniră în urma căruţei cu paşi leneşi, ţinându-se de mâini.

Puţin mai târziu, Clarence exclamă:

— Ia te uită, Susy!

Ultimul vehicul se îndepărtase de ei, iar în spaţiul care-i separa se ivise un animal extraordinar!

La prima privire ai fi zis că era un câine, dar unul slăbănog, obraznic, fără stăpân, vagabond mai curând decât un animal cinstit, care pierduse urma vreunui convoi. Când îl priviră însă mai bine, văzură că părul său gri, de pe spinare, forma un fel de coamă ridicată, că pe părţile laterale blana lui avea pete întunecate ce păreau vânătăi. Când îşi ridică spre ei capul, ca o provocare, îi văzură buzele subţiri, prea scurte pentru a-i acoperi dinţii albi, trase în sus ca să-i permită parcă să rânjească încontinuu.

— Vino la mine, căţelule! îi zise Clarence. Măi căţeluşule, vino aici!

Susy izbucni într-un râs dispreţuitor:

— Nu e câine, prostule, e coiot!

Clarence se înroşi. Nu era prima oară când fata unui pionier îi dovedea că ştia mai multe decât el. Se grăbi să-i răspundă, pentru a-şi ascunde greşeala:

— Nu contează, tot îl voi prinde! Nu este mai de soi decât alţii…

— N-o să poţi, îi răspunse ea, scoţându-şi pălăria de paie. Fuge mai repede ca un cal.

Totuşi, Clarence, urmat de Susy, fugi după el. Când ajunseră la vreo douăzeci de paşi de ciudata creatură, aceasta, fără nici un efort. Făcu două-trei salturi şi ajunse la distanţa care-i separa la început.

Repetară vânătoarea de câteva ori, dar animalul îi evita

mereu cu salturile sale în lateral, fără a bate însă în retragere în mod normal din faţa lor.

În cele din urmă înţeleseră că nu-l puteau nici prinde, nici speria. Concluzia fu formulată de Susy, care zise cu o grimasă semnificativă:

— Cla’ence, nu ţine.

Băiatul luă de jos o bucată de pământ întărit şi o aruncă după coiot. Ţintise bine şi lovi animalul în şold. Coiotul sări în sus, scoase un ţipăt scurt, care se asemăna cu un lătrat furios, după care dispăru.

Clarence se întoarse la prietena lui cu un aer victorios. În ochii ei se citea însă spaima.

Nu îşi dădu seama de ce, dar observă, în aceeaşi clipă, că animalul nu se îndepărtase de ei, ci se deplasase, într-un semicerc, în jurul lor.

— Cla’ence, abia îi zise ea.

— Ce e?

— Căruţa. A plecat!

Băiatul tresări.

Era adevărat, căruţa nu se mai zărea!

Întregul convoi dispăruse, nu doar vehiculul din care coborâseră ei. Parcă fusese înghiţit de un ciclon sau chiar de lacomul pământ… Un noruleţ de praf mai stăruia departe, deasupra solului, indicând poziţia trupei.

Câmpia nesfârşită se întindea înaintea lor fără să păstreze nimic din ceea ce înseamnă viaţă ori mişcare. Marea boltă de cristal, plină de praf şi de foc în timpul zilei, de întuneric şi de stele în timpul nopţii şi care li se păruse întotdeauna o cupolă construită în jurul lor pentru a-i ţine închişi înlăuntru-i, se ridicase într-un anume fel şi lăsase căruţele să treacă, reînchizându-se apoi deasupra lor…

II.

Prima lor senzaţie fu tipică oricăruia care devine liber. Se priviră unul pe celălalt în linişte, cu ochi scânteietori, respirând adânc. Numai că străfulgerarea sălbăticiei

spontane se risipi imediat.

Susy întinse mâna ei micuţă şi se prinse de vesta lui Clarence.

Băieţelul o înţelese şi îi zise:

— Nu sunt prea departe şi se vor opri de îndată ce vor băga de seamă că nu suntem în căruţă.

Începură să meargă mai repede.

Urmăriseră, în fiecare zi, mersul soarelui şi urmele lăsate de căruţe, lucruri ce reprezentau adevărate călăuze care nu puteau greşi. Aerul. Proaspăt al preriei, dincolo de praful care izbutea să pătrundă peste tot şi mirosul de vită transpirată le dădeau forţe noi.

— Nu trebuie să ne fie deloc teamă, îi zise fetiţa.

— De ce să ne fie teamă? o întrebă Clarence cu dispreţ.

Pronunţă cuvintele cu atât mai decis cu cât îşi aminti deodată că, de mai multe ori, îi lăsaseră singuri timp de câteva ore, în căruţă, fără a trimite pe cineva să îi vadă. Absenţa lor putea deci să nu fie remarcată decât abia atunci când convoiul s-ar fi oprit pentru a face tabăra, odată cu căderea nopţii, adică peste cel puţin două ceasuri.

Nu alergau foarte repede dar, fie că erau mai obosiţi decât crezuseră, fie aerul era mai rarefiat, li se părea că respirau mai repede şi mai greu decât s-ar fi aşteptat.

Clarence se opri brusc.

— Iată-i!

Indică îndată, cu degetul, un mic nor de praf care se ridica la linia orizontului şi deasupra căruia se zări, pentru câteva clipe, silueta unei căruţe, numai că aceasta dispăru, spre dezamăgirea lor.

Ei nu ştiau că preria, în aparenţă perfect plată, se compune de fapt din felurite ondulaţii succesive şi că ai lor, dispărând, nu făcuseră altceva decât să treacă de pe culmea unei asemenea mici coline sau dune pe cealaltă parte a ei. Ei se gândiră însă că totul nu fusese decât un cumplit miraj…

Susy nu mai rezistă şi izbucni în lacrimi fierbinţi. Slăbiciunea ei deşteptă în băiat mândrie şi putere. N-o mai privi ca pe egala lui, nu-i mai vorbi cu sinceritate. Devenise

protectorul ei şi răspunderea aceea îl apăsa de două ori mai greu ca înainte.

— Degeaba plângi, îi zise cu o anumită bruscheţe. Nu-ţi este de nici un folos. Linişteşte-te! În câteva minute se vor opri şi vor trimite pe cineva să ne caute. Nu m-ar mira ca vreun om să fie deja pe urmele noastre chiar acum.

Susy însă, datorită intuiţiei ei feminine, simţi că suna ceva fals în glasul lui. Se repezi la el şi începu să-l bată în piept cu micii ei pumni.

— Nu vin! Nu vin! Ştii asta foarte bine! De ce mă minţi?

Epuizată de efort, se întinse brusc pe pământ, închise ochii şi strânse în mâini câteva fire de iarbă.

— Ridică-te! îi zise băiatul, cu chipul palid.

— Lasă-mă!

— Deci vrei să plec singur… Să te las aici, îi mai zise el.

Susy deschise cu iuţeală ochii ei mari şi albaştri, din umbra pălăriei sale şi îi privi chipul hotărât.

— Da.

El se prefăcu a se îndepărta, dar nu vroia decât să privească de pe o înălţime oarecare soarele ce se apropia de apus.

— Cla’ence.

— Cee?

— Ia-mă cu tine!

Îi întinse mâinile, ca să o ridice. El o luă în braţe, iar ea îşi puse căpuşorul pe umărul lui.

— Fiecare se va uita în câte o parte şi îi vom vedea. Acum!

Ideea îi plăcu lui Susy. După ce el făcu câţiva paşi, clătinându-se sub povară, ea îl întrebă:

— Vezi ceva, Cla’ence?

— Deocamdată nu.

— Nici eu…

Similitudinea percepţiilor lor păru să o satisfacă. În curând cântărea mai mult în braţele lui: adormise.

Soarele îşi urma drumul către apus. Linia orizontului muşcase bine din el. Clarence îl privea cu ochii săi obosiţi de momentele prelungite în care atenţia îi fusese atât de

mult solicitată. Uneori, razele strălucitoare încă păreau să-l jeneze în căutările sale şi îi solicitau privirea la o probă destul de dură.

Aburii, în pânze negre, pluteau la orizont, formând uneori figuri rotunde ce păreau discuri solare şi străluceau când se ridicau de pe suprafaţa întunecată a câmpiei. Nu vedea decât un platou nesfârşit, dezolant şi pustiu…

Discul solar căpătase o culoare roşu aprins. Se părea că razele sale aveau să incendieze preria.

Clătinându-se sub povara lui, merse mai departe. Făcu un pas greşit, fiind cât pe ce să se prăbuşească. Se opri. Nu mai putea merge în continuare.

Îi lipsea aerul. Era plin de sudoare. Picioarele îi tremurau, auzea un bâzâit ciudat în urechi, iar discuri roşii, asemănătoare soarelui, i se iveau pretutindeni în jur.

În dreapta lui se ridica o colină mică, unde crezu că se poate odihni în linişte, supraveghind în acelaşi timp orizontul. Când se apropie de acel loc, îşi dădu seama că nu era decât o tufă deasă de iarbă şi crengi, ce crescuse mai înaltă decât cele din jur. Îşi aşeză acolo povara cu grijă, apoi se prăbuşi el însuşi, epuizat. Găsise un adăpost moale pentru Susy.

Copleşit de oboseală, nu se lăsă însă furat de toropeală. Într-un genunchi, cu mâna streaşină la ochi, cerceta câmpia.

Timpul trecu. Când soarele îşi retrase în teacă ultima rază roşiatică, băiatul înţelese că nu mai putea face nimic, că de acum încolo doar Cel de Sus îi mai proteja…

III.

După apusul soarelui, o linişte adâncă puse stăpânire pe întreaga prerie. Clarence auzea, de la câţiva paşi distanţă, respiraţia uşoară a lui Susy şi îşi percepea, parcă, propriile bătăi de inimă.

Era copleşit de rolul salvatorului resemnat, pe care şi-l asumase încă de la început, fără ezitare. Susy avea să se

trezească destul de repede şi avea să sufere de foame şi de sete. Ce avea să facă atunci?

Dacă ajutoarele pe care le aşteptau ar fi venit până atunci, totul era perfect. Dacă însă nu? Refuză să se gândească la aşa ceva. Poate că avea să plouă şi problema apei s-ar fi rezolvat. Oricum, dimineaţa puteau strânge roua de pe ierburi spre a-şi mai potoli setea…

Pe măsură ce timpul trecea şi întunericul începea să-i ameninţe, vântul se pornise şi trecea prin câmpie murmurând un suspin prelung ce câştiga mereu în intensitate. Curând, întreaga întindere adâncită, multă vreme, în linişte totală, păru a se trezi la viaţă, prin lungi vaiete, gemete nesfârşite, sunete joase.

Uneori, lui Clarence i se părea că aude chemările unor glasuri îndepărtate, alteori nişte şoapte izvorâte chiar din apropierea lui. Dar erau simple impresii eronate sau chiar lucruri adevărate?

Simţi că e cuprins de o ciudată toropeală. Sări în picioare. În acelaşi moment, o siluetă care se mişca apăru între el şi orizont. Se găsea la douăzeci de paşi distanţă, foarte clar decupată pe fondul încă luminos al cerului. I se păru că se apropie de el…

O fiinţă omenească! Era călare. Constată, o disproporţie grotească între călăreţ şi dimensiunile minuscule ale poneiului ce îi servea la transport, ale cărui picioare subţiri erau fixate şi bine înfipte în praf. Părea a fi un refugiat de la un bâlci. Purta o pălărie caraghioasă, fără calotă, cu marginile îndoite, de care avea prinsă o pană de curcan. Pe umeri avea o cuvertură zdrenţăroasă, cu pete, care abia reuşea să îi ascundă picioarele colorate în galben. Într-o mână ţinea o puşcă. Examina cu atenţie un punct îndepărtat, aflat în altă direcţie decât se găseau copiii, spre est de ascunzătoarea lor.

Curând după aceea, o duzină de paşi sprinteni, făcuţi fără zgomot de către ponei, îl purtă pe necunoscut înspre partea lor dreaptă. El îşi păstra însă privirea fixată către acel punct misterios de la orizont.

Lui Clarence îi era cu neputinţă să se înşele! Profilul

semitic al figurii aceleia pictate, nasul mare şi curbat, pometţii osoşi, gura mare, ochii înfundaţi în orbite, părul neted, lung şi în şuviţe, atingerea morţii pe care o inspirau toate acele lucruri, indicau un indian. Ucigaşii preriei, nemiloşii, sângeroşii stăpâni ai câmpiei nesfârşite căutau noi victime spre a le adăuga ca trofee alături de urechile de urs ori de bizon care le împodobeau locuinţele... Cine avea să pice, de această dată, pradă bestialităţii lor?

Spre lauda lui, băiatului nu-i era însă frică. Totuşi, o clipă mai târziu, când silueta ciudată se întoarse şi dispăru printre ondulaţiile preriei dinspre vest, Clarence simţi cum îl treceau fiorii, fără să înţeleagă de ce. Ameninţarea sumbră a morţii, trecuse, tăcută, la numai câţiva paşi de el....

— Mamă!

Era glasul lui Susy, care se trezea.

— Sst! Mai dormi, Susy, îi şopti el.

Îşi îndreptă, chiar atunci, privirea către punctul pe care îl supraveghease indianul. Acolo era ceva!

O linie întunecată abia se putea desluşi prin negura care domina câmpia. Câteva clipe nici nu îndrăzni să dea o formă precisă gândurilor sale...

Trebuia să fie un alt convoi care venea către ei! Şi, dacă ar fi judecat după rapiditatea mişcărilor acestuia, oamenii aceia dispuneau de cai, pe care-i zoreau spre a ajunge într-un loc prielnic, unde să instaleze tabăra din timpul nopţii. Nu se aşteptase deloc să primească ajutor într-un asemenea fel... Iată ce desluşiseră ochii mult mai bine antrenaţi ai indianului şi care fusese cauza fugii lui grabnice.

Convoiul se apropia de ei la trap rapid. Evident, era bine organizat. Se compunea din cinci sau şase căruţe şi mai mulţi cavaleri pentru escortă.

Într-o jumătate de oră avea să ajungă la ei...

Totuşi, Clarence evită să o trezească pe Susy, care căzuse iar în somnul ei greu. Îşi scoase vesta pentru a-i acoperi umerii şi îi aranja culcuşul. Apoi aruncă o altă privire către convoiul care se apropia.

Dintr-un motiv inexplicabil, acesta deviase înspre stânga

faţă de ei! Peste zece minute, s-ar fi aflat pe aceeaşi linie cu ei, la o distanţă de cam o milă…

Dacă ar fi trezit-o în acea clipă pe Susy, teama ar fi paralizat-o, iar el n-ar fi putut să facă nici măcar jumătate din drumul acela cărând-o în braţe.

Îi rămânea doar să fugă în întâmpinarea acelor oameni şi să le ceară ajutorul… Acest lucru însemna însă să o lase singură pe Susy, părăsind-o în noapte, iar el nu voia aşa ceva cu nici un preţ! Dacă ea s-ar fi trezit, în întuneric, ar fi putut chiar să moară de frică, ori ar fi plecat orbeşte, fără nici o ţintă, prin câmpie… Nu avea de ales. Trebuia să fese convoiul să treacă şi astfel ultima lor şansă de salvare… — I se puse un nod în gât. Vântul nopţii îi dădea frisoane.

Convoiul ajunse la cea mai mică distanţă de ei. Nu se putu abţine şi ieşi dintre ierburile înalte, agitându-şi pălăria de paie deasupra capului, în speranţa că le va atrage atenţia. Nu ajunse însă prea departe, căci, întorcându-se puţin, văzu mişcându-se tufa de iarbă care de abia se distingea de restul câmpiei.

Nu trebuia să se îndepărteze!

Ar fi reuşit să ajungă la convoi şi să aducă ajutor, dar cum aveau să o mai găsească pe Susy în câmpia nesfârşită?

Urmări din priviri trupa care se îndepărta încet. Îşi agita în continuare pălăria, fără mari speranţe că gestul său avea să aibă un efect concret.

Deodată, i se păru că trei dintre cavalerii din escortă, care precedau prima căruţă, îşi schimbaseră formele. Nu mai erau nişte siluete clar delimitate, lungite şi negre, care se desenau la orizont… Mai întâi îşi pierduseră claritatea, deveniseră parcă mai greu de distins, apoi începuseră a se alungi şi mai mult, îngustându-se, până ajunseră ca nişte semne de exclamare.

Continuă să îşi agite pălăria. Siluetele se alungeau şi se subţiau mai departe.

Înţelese! Cele trei siluete îşi schimbaseră formele pentru că se îndreptau către ei!

Brusc, necunoscuţii de opriră. Ce făceau, de ce nu mai

avansau?

Un fulger orbitor ţâşni de la unul dintre ei. Lui Clarence îi şuieră glonţul pe lângă ureche şi se lipi imediat de pământ, tremurând tot. Îl întâmpinau ca pe un tâlhar!

Cu toată spaima pe care i-o insufla puşca, se ridică de jos şi le făcu iar semne cu pălăria.

Atunci un călăreţ se desprinse din grup şi se lansă impetuos către el. Pe măsură ce se apropia, căpăta dimensiuni impunătoare, gigantice, care se decupau în obscuritatea prin care încă îl percepea. Brusc, necunoscutul îşi aruncă arma la pământ şi le strigă celorlalţi însoţitori ai săi:

— Opriţi! Nu mai trageţi! Nu e un indian, ci un copil!

După câteva clipe, ajunse lângă Clarence şi se aplecă asupra-i impunător şi protector.

— Hello! Ce faci aici?

— M-am rătăcit de convoiul domnului Silsbee.

— Rătăcit? De când?

— Cred că de trei ore. Îi aşteptam să se întoarcă după mine şi să mă caute, adăugă Clarence.

— Şi vrei să stai aici să-i aştepţi?

— Da, aşa mă gândeam… până în clipa în care v-am zărit…

— Atunci de ce nu ai mers drept către noi în loc să bântui pe aici şi să ne obligi să ne abatem din drum?

Băiatul aplecă privirea în pământ. Avusese motivele lui, dar se abţinea să i le spună bărbatului acela impunător.

— Din fericire pentru tine, suntem cu ochii pe indieni, reluă necunoscutul. Fără asta nu v-am fi remarcat. Ţi-am pus viaţa în pericol trăgând asupra ta. De ce ţii însă morţiş să stai în locul ăsta?

Băiatul nu-i răspunse.

— Cla’ence, se auzi un glăscior.

Bubuitura o trezise pe Susy. Necunoscutul se întoarse repede către tufa de unde venise glăsciorul.

Clarence tresări şi îşi recapătă aplombul.

— Vedeţi ce aţi făcut, aţi trezit-o! îi reproşa el omului. Din cauza asta stăteam aici. Nu puteam să o duc în braţe până

la voi. Nu puteam nici să o fac să meargă prin întuneric, fiindcă îi era frică. Dacă aş fi lăsat-o singură şi s-ar fi trezit, n-aş mai fi găsit-o niciodată în prerie.

Fetiţa era în siguranţă, de acum nu-l mai interesa nimic. Bărbatul îi privi pe rând.

— Deci, îi zise el calm, nu ai venit la noi din cauza surorii tale?

— Nu e sora mea. E o fetiţă, fiica doamnei Silsbee. Mergeam împreună în căruţă şi am coborât… A fost vina mea, eu am ajutat-o să coboare.

Cei trei oameni îşi conduseră caii astfel încât îi înconjurară şi stăteau aplecaţi asupră-le, cu mâinile prinse de genunchi şi capetele întinse înainte.

— Deci, prietene, erai hotărât să rămâi aici ca să n-o laşi singură, în loc să vii la noi şi să fii salvat?

— Da, îi răspunse puţin agasat băiatul, căci întrebările acelea se cam repetau.

— Vino aici.

Făcu un pas înainte. Bărbatul îi aruncă pălăria de paie de pe cap şi încercă să-l privească în ochi. Apoi îi puse mâna pe umăr şi le zise celorlalţi:

— Vedeţi? Nu e decât un puşti.

Mai înainte ca băiatul să-l întrebe dacă era sau nu o intenţie injurioasă în calificarea aceea, omul îşi scoase piciorul din scară şi, invitându-l, îi zise:

— Hai, urcă!

— Dar Susy?

— Priveşte, ea l-a ales deja pe Phil!

Clarence privi într-acolo.

Susy ieşise din tufă. Pălărioara ei, lăsată pe spate, buclele ei, revărsate în jurul feţei încă umflată de somn, vesta lui Clarence care-i atârna pe umăr, toate acestea n-o împiedicau să privească, satisfăcută, pe bărbatul care, râzând, cu braţele deschise, se aplecase asupra ei.

Nu-i venea să îşi creadă ochilor.

Fetiţa aceea speriată, capricioasă, nesupusă, pentru care suferise şi riscase tot, se arunca în braţele primului venit, ca şi când ar fi uitat tot ceea ce se petrecuse până atunci…

IV.

Cursa impetuoasă pentru revenirea la convoi, pe armăsarii focoşi, le produse celor doi copii un moment de bucurie secretă, care se spulberă însă repede.

Galopul în care îi purtau caii, vântul şuierător al nopţii, întunericul dens în care erau cufundate căruţele oprite undeva, în faţa lor, le făceau pe acestea să pară nişte colibe conice, aşezate în cerc într-un mod atât de regulat, că părea un adevărat exerciţiu militar.

Copiii fură surprinşi de organizarea complexă a acelei expediţii. Cincizeci ori şaizeci de cai erau legaţi în interiorul cercului, unde focurile de tabără ardeau liniştite. În faţa unei căruţe se ridica un cort impunător, prin a cărui deschizătură se putea vedea o masă acoperită de un material alb.

Era sărbătoare sau aşa se trăia acolo în fiecare zi?

Clarence şi Susy îşi amintiră de mesele pe care le serveau afară, pe nişte scânduri sau sub prelata joasă a căruţei, atunci când ploua. Erau încântaţi de ceea ce vedeau acolo.

După ce coborâră de pe cai, ajunseră în faţa unei căruţe al cărei interior era amenajat ca un dormitor, după care trecură pe lângă alta, amenajată ca bucătărie. Nu se putură abţine să nu-şi arunce, între ei, priviri admirative, fără a scoate însă nici un cuvânt.

Omul care îi condusese până acolo şi care părea şeful expediţiei, intră într-un cort. Nu întârzie însă mult acolo şi reveni lângă ei, împreună cu o doamnă cu care schimbase câteva cuvinte în grabă.

Doamna alergă grăbită spre ei, cu un surâs încântător pe buze. Se opri în faţa fetei, pe care o ridică în braţe. Clarence fu bucuros să o vadă pe mica lui protejată pe mâini atât de bune, încât uită imediat că nici nu fusese băgat în seamă. Susy, mirată, zâmbea.

Bărbatul bărbos, care părea soţul doamnei, o avertiză

imediat de omisiunea făcută. Ea adăugă câteva cuvinte pe care băiatul nu le înţelese. Apoi se apropie zâmbitoare de el şi îi puse o mână albă şi curată pe umăr.

— Aşa, deci, ai avut grijă de micuţa creatură? E frumoasă ca un înger, nu?

Clarence se înroşi de plăcere. El însă nu reuşise să o vadă niciodată pe Susy sub forma unui mesager ceresc. De fapt, era mai sensibil la frumuseţea celei care îi făcuse complimentul decât la cea a micuţei sale tovarăşe.

Doamna luă pe Susy în cămăruţa ei, de unde fetiţa reapăru în curând pieptănată, parfumată, acoperită de panglici şi îmbrăcată foarte plăcut, încât părea o păpuşă.

În acest timp, băiatul rămăsese cu soţul doamnei şi cu încă un om din tabără.

— Ei, bine, nu mi-ai spus încă numele tău.

— Clarence, domnule.

— Şi mai cum?

— Brant.

— Eşti rudă cu colonelul Brant? întrebă cel de-al doilea om.

— Era tatăl meu, zise băiatul, înroşindu-se de plăcere la gândul abia schiţat că găsise şi el pe cineva care să îl cunoască într-un fel..

Cei doi oameni schimbară o privire între ei. Ştiau că Brant era un răufăcător urmărit în mai multe state, în vreme ce băiatul habar n-avea.

— Eşti chiar fiul colonelului Brant, de la Louisville?

— Da, domnule, repetă Clarence, simţind de această dată o greutate pe suflet.

— Şi când a murit? întrebă repede omul.

— Ah, de multă vreme! Nu-mi amintesc prea multe despre el, eram prea mic.

— Nu-ţi aminteşti de el?

— Nu!

— Dar cum ai ajuns să călătoreşti cu Silsbee?

Clarence îi povesti tot. Primul dintre cei doi oameni rămase gânditor, apoi aruncă o privire spre mâinile bronzate ale băiatului. Zâmbetul binevoitor îi reveni pe

buze.

— Presupun că îţi este foame, nu?

— Aşa e, îi răspunse timid Clarence. Dar… aş vrea să mă spăl înainte de masă.

Se gândea la faţa de masă atât de curată pe care o văzuse în cort, la doamna cea elegantă, la Susy, care era aşa de împodobită.

— Desigur, îi răspunse bărbatul. Vino cu mine!

Îl duse pe băiat într-o căruţă unde se găseau o toaletă cu masă şi o chiuvetă din porţelan alb, cu un săpun care mirosea foarte frumos.

Când revenără la cort, Clarence remarcă faptul că nu se puseseră cuverturi pe bănci decât pentru gazda sa, soţia lui şi personajul care-i însoţea pretutindeni şi răspundea la numele de Harry, desemnându-i pe ceilalţi doi cu doamna şi domnul Peyton.

Susy, care era cocoţată pe un scaun mai înalt, amenajat în mod special, îi deturna atenţia, indicându-i un loc liber lângă ea.

— Clarence, îi zise ea, avem la masă pui fripţi, clătite şi biscuiţi şi dulceţuri şi domnul Peyton spune că am voie să mănânc tot ce vreau!

Doamna Peyton începu să o îndoape pe fetiţă cu toate bunătăţile avute la îndemână şi nu făcea pauză decât pentru a-i aranja buclele ondulate. Soţul ei o privea grav şi satisfăcut.

Deodată, ochii bărbatului şi ai femeii se întâlniră.

— Ar fi avut cam vârsta ei, John, murmură doamna.

Bărbatul nu-i răspunse decât printr-o înclinare a capului, apoi îşi întoarse privirea spre noaptea adâncă.

Domnul Harry se lăsă mai tare pe spătarul scaunului, ca şi cum ar fi vrut să îşi ceară scuze pentru prezenţa lui acolo, în acel moment delicat.

Clarence se întrebă cine putea fi cea despre care vorbiseră ei doi, de ce căzuseră două lacrimi din genele doamnei Peyton în ceaşca lui Susy şi de ce fetiţa nu protesta cu toată energia, aşa cum făcea de obicei în asemenea situaţii.

Ceva mai târziu află că soţii Peyton îşi pierduseră unicul copil.

— Cred că mâine le vom ajunge din urmă convoiul, chiar de dimineaţă. Poate că unul dintre ei va veni la noi încă din timpul nopţii, suspină doamna, aruncându-i o privire plină de regret lui Susy.

— Ce ciudat că totuşi cercetaşii lor, care ar trebui să-i caute pe copii, n-au ajuns până acum la noi, făcu Peyton. I-am pus pe Hank şi Pete să patruleze pe pistă pentru a le ieşi în cale.

— Sunt oameni fără inimă, murmură doamna, indignată. S-ar mai fi înţeles, dacă era vorba doar despre acest băiat, care e mare şi se descurcă singur. Să arăţi însă o asemenea nepăsare faţă de această micuţă e o mare neruşinare!

Pentru prima oară, Clarence cunoscu cruzimea preferinţei. Acest lucru îl duru cu atât mai mult, cu cât începuse să o adore, în felul său copilăresc, pe femeia cea elegantă cu chip frumos.

Domnul Peyton observă starea lui sufletească şi interveni imediat:

— E posibil ca Silsbee să se gândească la faptul că fetiţa lui e pe mâini sigure şi are cine să-i poarte de grijă, zise el. Pe de altă parte, n-ar fi exclus să fi fost înşelaţi, ca şi noi, de semnele pe care le-au pus indienii şi să fi încurcat drumul.

Presupunerea aceea îi aminti imediat lui Clarence de personajul care apăruse în apropierea lui pe când se găsea lângă tufa de iarbă.

Să îndrăznească să le vorbească? L-ar fi crezut sau ar fi râs de el?

Ezită să le spună ce ştia, apoi se hotărî să vorbească, dar numai cu domnul Peyton.

După ce terminară cina şi o ajută pe doamnă să strângă vesela, toată lumea se adună afară, instalându-se în jurul focului de tabără din faţa cortului mare.

Lângă un alt foc, oamenii jucau cărţi şi se distrau, dar băiatul nu dorea să facă parte dintre ei. Se simţea foarte bine în tovărăşia gazdei sale, dar era nemulţumit de faptul

că nu-i vorbise despre indian.

V.

În jurul focurilor se cânta, se spuneau versuri ori se jucau cărţi. La un moment dat Susy, cu vocea ei piţigăiată, vru să cânte ceva.

— „Slavă lui Dumnezeu”, îi sugeră Clarence.

Fetiţa, care asistase mereu la slujbele religioase din tabăra lui Silsbee, începu, sigură pe ea:

„Slavă lui Dumnezeu, de la El ne vin toate cele bune…”

La sfârşitul celui de-al doilea vers, încetară toate şuşotelile şi râsetele din jur.

Un glas cu timbru grav, cel al voinicului jucător de poker, se auzi la al treilea vers. Curând, acesta era acompaniat de o duzină de voci sonore şi, când ajunseră la ultimul vers, se formase un cor complet, în care accentele mai dure ale conducătorilor de căruţe şi ale călăreţilor se amestecau cu intonaţiile de soprană ale doamnei Peyton ori cu tonul fals din glăsciorul ascuţit al fetiţei.

Cântecul se repetă de mai multe ori, iar ochii oamenilor erau plini de recunoştinţă. Sunetele se ridicau şi se coborau odată cu vântul nopţii, cu alternările de lumină şi de întuneric produse de fulgere şi de focurile din tabără, pentru a se stinge, în final, în misterul câmpiei aflată în puterea nopţii.

Urmară câteva clipe de linişte, după care, ca la un semn, grupul se dispersă.

Doamna Peyton se retrase cu Susy, după ce Clarence o pupase şi îi urase noapte bună.

— Cred, începu timid băiatul, că azi am văzut un indian, îi zise lui Peyton, când rămaseră numai ei doi.

— Un indian? Unde? tresări bărbatul, îi dădu toate detaliile necesare.

Peyton se îndepărtă de el câteva clipe, apoi reveni împreună cu Harry şi un alt bărbat.

— Eşti sigur de ceea ce ne povesteşti? îl întrebă pe băiat.

— Da, domnule.
— La fel de sigur cum eşti că l-ai avut ca tată pe colonelul Brant, care a murit? râse Harry.
— Nu mint, murmură Clarence.
— Te cred, băiatule, îi zise Peyton. De ce nu ne-ai vorbit despre asta mai devreme?
— N-am vrut să vorbesc de faţă cu Susy… şi cu ea…
— Care ea?
— Doamna Peyton, răspunse băiatul, înroşindu-se.
— Ah, râse Harry, eşti foarte politicos!
— Lăsaţi-l în pace! le strigă Peyton. Copilul ştie ce spune… Dar, continuă el, adresându-i-se lui Clarence, cum se face că indianul nu v-a văzut?
— Am evitat să fac cel mai mic zgomot, ca să nu o trezesc pe Susy şi…
— Şi?
— Indianul părea mai preocupat de ceea ce aveaţi voi de gând să faceţi.
— Aşa e! îl întrerupse cel de-al treilea om, care avea o anumită experienţă în domeniu. Indianul se afla împotriva vântului faţă de copii, de aceea nu le-a găsit ascunzătoarea. Restul hoardei lor îl precedase… în mod cert, vor încerca să ni se aşeze în drum, ca să ne atace. Altceva ce ai mai observat?
— Înainte de asta am văzut un coiot.
— Foarte bine. Şi acest lucru e un indiciu. Coioţii nu merg niciodată după indieni, fiindcă nu au nimic de câştigat de pe urma lor. Când l-ai văzut?
— Imediat după ce ne-am dat jos din căruţă.
— M-am gândit eu că aşa trebuie să fie! Animalul a fost nevoit să meargă înaintea indienilor sau în lateral de ei. Asta înseamnă că pieile roşii se găsesc între noi şi celălalt convoi, dacă nu cumva îi urmăresc pe oamenii lui Silsbee.
Peyton deveni foarte palid. Îi făcu un gest celui de-al treilea om, avertizându-l că băiatul auzea tot. Clarence îi văzu gestul şi se miră.
Discuţia continuă, pe şoptite, între cei trei oameni. Băiatul auzi concluzia:

— Toate acestea nu prevestesc nimic bun, domnule Peyton. Dumneavoastră nu veţi reuşi decât să ne expuneţi pe pământul lor, dacă veţi ridica tabăra în noaptea asta. Pe de altă parte, vă îndoiţi că pe noi ne urmăreau indienii... Dar, vedeţi, dacă nu ne-am fi întors din drum când copiii rătăciţi ne-au făcut semn şi am fi mers înainte, am fi căzut în ambuscada acestor nemernici însetaţi de sânge. După părerea mea, am avut mare noroc şi pentru că am avut călăreţi care ne-au asigurat paza. Doar pentru faptul că ne-am întors după aceşti doi copii, acum ştim că pieile roşii se află înaintea noastră, cel puţin până mâine dimineaţă.

Ceva mai târziu, Peyton se despărţi de cei doi, luându-l cu el pe Clarence.

— Băiatul meu, îi zise, mâine la prima oră vom fi în picioare şi vom porni pe pistă după convoiul vostru. Ar fi bine să te culci acum în căruţa mea. Cum eu îmi voi petrece noaptea în şa, nu cred să te deranjez până în zori...

Îl duse la o căruţă alăturată celei în care se odihneau Susy şi doamna.

Clarence fu surprins când văzu că acolo se găseau o tablă de scris, burete şi chiar o etajeră cu câteva cărţi. Un cufăr lung, dispus ca o canapea, fusese aranjat pentru a servi ca pat. Era acoperit cu un cearceaf, avea perne albe şi curate. Totul părea de un lux cu care copilul nu era obişnuit.

Un covor gros acoperea planşeul greoaiei căruţe ce folosea ca dormitor şi care era suspendată pe arcuri, pentru a evita efectul gropilor în timpul deplasărilor, după cum îi explicase domnul Peyton. Exista o uşă cu vitralii şi ferestre culisante, pentru a lumina şi a aerisi interiorul.

Lăsat singur acolo şi vârât în aşternutul alb, Clarence nu îşi putu reţine curiozitatea de a cerceta pe îndelete toate lucrurile care-l înconjurau.

Se întrebă apoi de ce se arătase interesat Peyton de orice dată referitoare la tatăl său. Detaliile respective erau importante pentru nişte străini? Mama lui nu-i vorbise prea mult despre acestea...

Apoi coborî încet din culcuş. Merse fără zgomot la o

fereastră, o deschise ca să vadă cum funcţionează şi privi afară. Focurile stinse, ale taberei, stelele care străluceau fără a reuşi să lumineze locurile, conturul neclar al unei patrule aflată în mişcare, dincolo de cercul căruţelor, îi schimbară cursul gândurilor.

De ce spusese domnul Peyton, atunci când se întâlniseră prima oară, că nu era decât un puşti? Oare fraza aceea reprezenta ceva rău?

Se întoarse, fără zgomot, la culcuşul său. Stând lungit în pat, îşi zicea că, atunci când se va face mare, va deveni călăuză ori un om în genul domnului Peyton, va avea convoiul lui şi îi va invita pe Susy şi Silsbee să-l însoţească. Era, deja, o autoritate în privinţa indienilor. Chiar se trăsese asupra lui fiindcă fusese luat drept una dintre pieile roşii!

Când se trezi, fu foarte mirat să constate că soarele inunda căruţa cu lumina lui şi făcea aerul insuportabil de încins. Simţi, pe dată, mirosul cunoscut al prafului ridicat de copitele cailor. Percepu scârţâitul uşor al roţilor şi al resorturilor, micile oscilaţii ale suspensiei, zgomotul distinct al hăţurilor. Deodată, convoiul se opri brusc.

Fără îndoială, ajunseseră în dreptul căruţelor lui Silsbee. Peste câteva clipe aveau să facă transferul celor doi copii, iar minunata aventură avea să înceteze. Trebuia să se scoale!

Se mai întinse însă de câteva ori în culcuşul său somptuos. Ce linişte era peste tot!

Auzi apoi nişte voci îndepărtate. Apoi multe glasuri agitate… Simţi că inima începe să i se strângă. Ceva nu era în regulă… De căruţa lui se apropiară în goană doi călăreţi.

— Sculaţi-l pe băiat şi întrebaţi-l! auzi Clarence şi vocea aceea părea a fi a lui Harry.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi să vină Peyton, zise alt om. El trebuie să hotărască.

— E mai bine să aflăm imediat dacă ei au fost…

— Aşteptaţi! Staţi pe loc, se auzi glasul lui Peyton. Îl voi întreba imediat! Clarence, mirat, deschise uşa şi se găsi în faţa lui Peyton care plin de praf, abia coborâse din şa. Pe chip avea întipărită o expresie de spaimă.

— Câte căruţe erau în convoiul vostru, Clarence?
— Şapte, domnule.
— Exista vreun semn pe vreuna dintre ele?
— Da. Pe una scria: „în drum spre California”, iar pe alta: „Râmă, purcelule, altfel vei crăpa!”.
Ochii lui Peyton se fixară asupra lui Clarence. Bărbatul părea gata să-i facă nişte dezvăluiri îngrozitoare…
— Câţi eraţi în convoi?
— Douăzeci şi unu şi cu doamna Silsbee…
— Mai erau şi alte femei?
— Încă trei.
— Ridică-te şi îmbracă-te, îi zise grav, în liniştea care pusese stăpânire pe cei de afară. Păstrează-ţi sângele rece şi mintea limpede. Mă întorc imediat.
Apoi îi şopti:
— Se pare că azi va trebui să le arăţi celor din jur că eşti un bărbat adevărat, Clarence.
Uşa se închise în urma lui Peyton. Cu mişcări mecanice, începu să se îmbrace. Teama care se cuibărise în el luase proporţii. Inima îi bătea la fel de tare ca în clipele când văzuse dispărând convoiul său, cu o zi în urmă.
În cele din urmă, nemairezistând acelor clipe de tensiune, se duse la uşă şi o deschise. Caravana lor era cufundată în linişte. Doar Susy, dintr-o căruţă, trăncănea fără nici o grijă. Sări jos şi alergă în faţă, unde se găseau Peyton şi alţi călăreţi.
Primul lucru care-l miră fu, la vreo două sute de yarzi, silueta inertă şi melancolică a unei căruţe cărei aparţinea lui Silsbee. Era lipsită de animalele de tracţiune, de oişte, stând singură şi nemişcată sub cerul orbitor.
Pe măsură ce se apropia de grupul călăreţilor, văzu resturile sfărâmate ale unei alte căruţe. Roţile din faţă şi osia lor dispăruseră, iar vehiculul se prăbuşise ca un taur căzut sub maiul măcelarului…
Mai încolo, resturile carbonizate şi înnegrite ale altei căruţe… în jurul aceleia se reunise toată ceata lui Peyton. Din grup se desprinseră doi oameni, care duceau cu ei un trup mutilat îngrozitor. În acel moment fu observat de

ceilalţi.

Se auziră imediat strigătele:

— Înapoi! Opriţi-l!

Nu-i mai păsa; de vântul care se năpustise cu violenţă asupra lui. Se îndreptă cât putu de repede către vehiculul din faţă, în care se jucaseră el şi Susy. O mână viguroasă i se puse pe umăr. Era cea a lui Peyton.

— E căruţa doamnei Silsbee, murmură el, cu buzele albite. Dânsa unde e?

— Lipseşte, îi răspunse bărbatul, împreună cu alte unsprezece persoane. Ceilalţi sunt morţi…

— Ea trebuie să fie aici! îi strigă băiatul, fugind din prinsoarea lui. Lăsaţi-mă!

— Clarence, îi zise Peyton, prinzându-l iar de braţ, poartă-te ca un bărbat! Priveşte în jurul tău! Încearcă să ne spui cine sunt oamenii aceştia…

Acolo se găseau două grămezi de haine vechi ce zăceau la pământ, unele peste altele şi, ceva mai încolo, un alt maldăr aşezat într-un loc unde Peyton le ordonase oamenilor săi să le pună.

În acele zdrenţe prăfuite, de unde viaţa fusese gonită fără milă, nu mai exista nimic de care să se teamă… Trecu de la un cadavru la altul, îi recunoscu, după diferite indicii, pe cei care, până mai ieri îl fuseseră tovarăşi de drum… Ceilalţi, în frunte cu Peyton, îl urmau, îngroziţi şi curioşi, în acelaşi timp.

Nu înţelegea de ce, dar simţea nevoia să ajungă cât mai repede la căruţa din faţă, la cea cu care călătoriseră el şi fetiţa.

— Nu-i nimic pe acolo, îi zise Peyton. Am cercetat noi mai devreme. Clarence, în loc să-i răspundă, merse mai departe, iar oamenii îl urmară.

Căruţa aceea i se păru mai prost îngrijită, mai dezordonată şi mai rudimentară ca niciodată. Resturi de oase, cutii de metal alb, provizii împrăştiate pretutindeni, oale, castroane, cuverturi, haine formau un amestec confuz, acoperit de praf. Dar, în acel amestec eterogen, ochii băiatului remarcară un rest de stambă destrămată.

— E rochia doamnei Silsbee! strigă el cu însufleţire, grăbindu-se să urce în vehicul.

Ceilalţi se priviră cu chipuri îngrozite. După o clipă însă, zeci de mâini începură să răscolească lucrurile. Apoi, un bărbat scoase un ţipăt de groază, sări un pas înapoi, deopotrivă înspăimântat şi furios. Îşi ridică privirea spre cerul arzător de deasupra lor.

— Dumnezeule! Priviţi!

Chipul doamnei Silsbee era galben ca de ceară şi abia se vedea printre lucruri. Pentru Clarence, femeia nu mai era aceeaşi. Trăsăturile ei îmbătrânite, ridurile săpate de atâtea griji, neliniştea ei morocănoasă făcuseră loc unei linişti profunde, unui repaos cum numai la statui întâlneai.

În clipa următoare, bărbatul care o descoperise făcu un gest rapid, îşi aruncă batista pe urmele de sânge uscat ale victimei, ca pentru a-i ascunde lui Clarence un lucru înfiorător. La rândul lui, băiatul fu tras înapoi, dar unul dintre cei de faţă murmură, cu buzele albite de spaimă:

— Dumnezeule mare! Şi ea e scalpată!

Leroy Jorgensen.

ŢINTĂ PENTRU TOŢI.

Sfatul lui Dan fu ascultat. Barmanul se ridică bucuros, îşi puse mâinile pe tejghea. Braţul drept al lui Masters se afla într-o stare destul de proastă. Reuşi totuşi să-l întindă şi, cu greu, îşi puse arma pe tejghea, la dispoziţia lui Dan, Tovarăşul lui Lobo, care nu-şi putuse folosi pistoalele cât timp acţionase prizonierul, le aruncă şi ridică mâinile.

Tânărul Wheeling le luă de jos şi le puse la centură, alături de arma lui Masters.

— Ţi-am spus, Lobo, că te afli pe o pistă greşită. Să ştii că am avut dreptate. Nu ţin însă deloc să ajung la puşcăria din Shale-City. Nici în cea din Culver. Mă preocupă altceva.

— Nu faci astfel decât să-ţi agravezi situaţia, Dan, îi răspunse Masters şi în glasul lui nu se ghicea nici un fel de pică. Nu vei lupta mult împotriva legii.

— Vreau să duc o viaţă veselă înainte de a fi spânzurat. Până atunci trebuie să mai pun la punct nişte lucruri. Tipii care au trecut pe aici înaintea celor din Shale ce v-au spus despre mine?

— Să te arestăm, fiindcă eşti căutat de oamenii legii.

— Adevăraţi vrăjitori. Cum puteau şti? Înseamnă că le era frică să nu-i urmăresc. Nu se înşelau. Mai dă-mi un pahar, barman şi caută-mi ceva de mâncare. Mai am de mers în noaptea asta şi mi-e foame.

Cei doi prizonieri se uitau încruntaţi la el. Ţinea pistoalele lângă el. După ce termină de mâncat şi le puse în tecile de la centură şi luă un altul în mână. Focul tras ceva mai devreme trezise oamenii din localitate.

— Rămas bun! Nu mă urmăriţi, Lobo, nu veţi câştiga

nimic şi riscaţi să primiţi câteva gloanţe în cap. După câte ştiu; trebuie să mă comport ca şi când aş fi ţintă universală, de aceea restul lumii este format din duşmanii mei.

Trecu prin uşa batantă de la intrare, apoi urcă în şa. Trebuia să înfrunte iar viscolul. Avea să îşi continue drumul spre sud, drumul răufăcătorilor…

Se părea că nu-l urmăreşte nimeni. De fapt, nici nu se aştepta să-l vadă pe Lobo pornind în urmărirea sa. De tovarăşul acestuia nici nu putea fi vorba.

Ar fi fost greu să aduni o ceată în noaptea aceea, cu atât mai mult cu cât oamenii care ar fi răspuns la apel nu erau lămuriţi despre ce era vorba şi nu aveau nici un interes să se ia după Dan Wheeling.

Singurul duşman adevărat al călăreţului era viscolul. Nu intrau la socoteală cei care, între localitatea aceea şi trecătoare, puteau fi oameni care se temeau de Wheeling.

Îi fusese frig, fusese obosit, dar acum era dominat şi de sentimentul că nici un om cinstit nu avea să-i deschidă uşa în noaptea aceea, dacă ar fi cerut ajutor. Pentru toţi el devenise un pericol, o ameninţare secretă, un criminal poate, în orice caz, un răufăcător. Iar, dacă acei care slujeau legea nu puneau mâna pe el, viaţa îi va scoate în cale alte pericole, alţi duşmani.

În primul rând, cei care erau implicaţi direct în povestea lui. Aveau să-l atace fără nici o milă, iar el trebuia să se apere ca un şobolan prins în cursă.

Dan îşi zise însă că nu se temea de întâlnirea cu Devarra şi cu celălalt bandit. Avea o socoteală de pus la punct cu ei.

Poate că vântul glacial, pătrunzător, întunericul, singurătatea, ţinutul pustiu îl forţau să îşi găsească un ascunziş. Numai că toate clipele grele prin care trecuse, suferinţa îndurată, foametea, oboseala, dezonoarea, trebuiau plătite.

Vântul spulbera zăpada. Drumul era acoperit de gheaţă. Începea să urce. Arborii deveneau mai rari pe măsură ce se apropia de trecătoare.

Dan luptă cu furtuna întreaga noapte. Urcă în continuu şi dimineaţa.

Observă că vântul se potoli. În jurul lui totul era alb. Doar câţiva fulgi de nea mai cădeau de sus. În spatele lui strălucea soarele. Începea dezgheţul.

Se afla la mare altitudine. Aerul era foarte rece. Gheţurile aveau nişte forme ciudate pe acolo.

Era obosit, îngheţat, disperat.

Pe la prânz ajunse la frontieră. Se vedea o baracă pe jumătate acoperită de zăpadă. Era singurul semn de viaţă pe care îl dădea natura. Coborâse de pe cal. Îşi ducea de frâu armăsarul, iar acesta îl urma supus, cu capul plecat.

În ceea ce-l privea, Dan era complet vlăguit. Se decise deodată să caute adăpost în coliba aceea dărăpănată. Oricum, era mai bine să ai un acoperiş deasupra capului decât să te afli sub cerul liber.

Apropiindu-se mai mult, văzu că pe coşul construcţiei ieşea un fir subţire de fum. Puse mâna pe pistol şi bătu în uşă. Dan era convins că aceasta nu mai fusese deschisă de cel puţin douăzeci şi patru de ore. De altfel, se deschidea în afară şi un strat de gheaţă îi bloca mişcarea.

Un glas se făcu auzit, ca o dovadă că acea colibă era locuită. Eforturile locatarului şi ale musafirului reuşiră să deblocheze până la urmă uşa.

— Cum merge, străinule? îl salută omul care stătea acolo. Acesta purta o barbă scurtă şi fuma dintr-o pipă veche.

Dan, care o clipă crezuse că Devarra se adăpostise în cabana aceea, privi peste tot ca să nu aibă vreo surpriză.

— Cum merge? întrebă, la rândul lui. Am avut noroc şi am zărit fumul care iese pe coş. Ai cumva o cană de cafea fierbinte pentru un biet călător care merge spre sud?

Locatarul nu păru deloc suspicios. Fireşte, fusese puţin surprins de vizita aceea, căci nu era o oră la care să circuli de bună-voie prin ţinuturile respective. Nu avea însă obiceiul de a pune prea multe întrebări.

— De fapt, mor de foame, îi zise Dan.

Se lăsă pe cuvertura de pe o banchetă aşezată lângă perete.

— N-am găsit nici un adăpost unde să mă pot odihni în

cursul nopţii, adăugă el.

— Dormi puţin aici, îi zise gazda, vărsând cafeaua în ceştile de tinichea. Voi avea grijă de calul tău. Pari vlăguit de tot, ceea ce nu mă miră având în vedere gerul pe care l-ai îndurat pe drum. Alte amănunte nu mă interesează.

Dan nu se lăsă rugat de două ori. Se simţea în siguranţă în cocioabă şi, oricum, chiar dacă i-ar fi fost teamă, tot trebuia să se odihnească.

Adormi şi timp de trei ore nici măcar nu mişcă. Se trezi brusc după aceea.

Paznicul de la frontieră îşi fuma pipa şi citea paginile îngălbenite ale unui ziar vechi. Auzindu-l pe Dan că se mişcă, îl privi întrebător:

— Eşti singur, nu?

— Da. De ce?

— Au trecut mai devreme doi, îi răspunse încet celălalt. Dis de dimineaţă. I-a întâlnit unul dintre oamenii noştri. În timp ce dormeai mi-a spus că respectivii ne-au omorât un viţel şi i-au tăiat o pulpă de la un picior din spate, după care şi-au continuat drumul spre Mexic.

— Dis de dimineaţă?

— Da. Ar fi bine să ai grijă, dacă nu-ţi sunt prieteni. După mine nu e chiar bine să-i întâlneşti în cursul nopţii.

— Deci ţin drumul acesta? murmură Dan, ieşind din încăpere ca să se spele puţin.

Părea destul de îngândurat când adăugă:

— Nu, nu-mi sunt prieteni, dar cred că ştiu cine sunt ei. În orice caz, voi pleca foarte repede de aici, spuse el ştergându-se pe faţă şi pe mâini cu prosopul. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, mai zise el în vreme ce îşi punea paltonul.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Este una dintre rarele plăceri ale celor din munţi, îi răspunse gazda. E destul de pustiu pe aici. Îţi urez să nu dai de cei doi călăreţi. Vei da de noroi între cabana asta şi trecătoare, căci dezgheţul a fost însemnat în după-amiaza asta. Dacă însă vei călători toată noaptea, vei da iar de gheaţă, dar mâine vei uita ce înseamnă zăpada, norocosule!

— Poate! îi strigă Wheeling.

După ce îi strânsese mâna celui care-l găzduise, se grăbi să pornească la drum către sud. Nu-i venea să creadă că se afla atât de aproape de un ţinut cu totul diferit.

Nu mai vizitase niciodată regiunea aceea, fiind complet străin de ceea ce îl aştepta acolo. Refuza să se gândească la viitor. Lucrurile îi erau neclare.

Ceea ce ştia sigur era că trebuia să se hrănească, să se încălzească, să fie pregătit ca să întâmpine necunoscutul care-l aştepta dincolo de întinderea de zăpadă.

Avea să fie mereu un răufăcător sau va reveni la o viaţă normală? Numai destinul avea să decidă. Dacă va rămâne singur, ştia ce va trebui să facă. Dacă va fi însă forţat de evenimente, urma să vadă ce era de făcut.

Nu avea nici un plan în minte. Nu putea însă uita cuvintele tatălui său. Bătrânul avea o proprietate în Quicapos şi Dan nu se îndoia de faptul că luptele care se duceau în regiune nu aveau nici o legătură cu ferma respectivă.

Wheeling tatăl era prea în vârstă ca să se ducă şi să trăiască în altă ţară, unde să lupte aşa cum făcuse în tinereţe. Se gândise că fiul său îl putea înlocui? Sfidase astfel tinereţea şi îndrăzneala lui Dan?

Acesta murmură ceva doar pentru el. Îi datora puţină recunoştinţă tatălui său.

Îşi aducea aminte că, încă din copilărie, acesta avusese grijă de el, îl învăţase ce înseamnă forţa şi curajul, temeritatea, îndemânarea la tras şi în luptă.

Numai că în prezent era un răufăcător şi se vedea forţat să fie un călător singuratic pe un drum care îl ducea acolo unde doar Dumnezeu ştia. Felul în care îl ajutase şi îl dezavantajase tatăl său se compensau reciproc?

Poate că nu. Totuşi, în adâncul inimii sale, Dan păstrase o dragoste neobişnuită pentru tatăl său, Omul de Fier, care voia întotdeauna să facă dreptate şi era de un curaj nebunesc.

Această dragoste filială îl sfătuia să ierte greşelile pe care le comisese Bătrânul faţă de el. Chiar dacă Omul de

Fier se arătase drept sau incorect în ceea ce-l privea, Dan trebuia să fie fidel faţă de el.

Nu se opri deci odată cu căderea nopţii. Cu atât mai mult cu cât drumul îl obliga să meargă când călare, când pe jos.

Zăpada nu mai cădea, deşi ameninţa să o facă. Peisajul se prezenta altfel sub razele gri ale lunii. Era greu de crezut că în scurt timp regiunea îngheţată avea să cedeze locul unui climat mai blând. Şi totuşi Dan avea să întâlnească soarele.

Trecătoarea, acoperită de neaua albă, se desluşea sub cerul întunecat.

În afara unui punct negru, de dimensiunile unei ţevi de puşcă, nimic nu tulbura puritatea peisajului.

Dan îşi zise că, dacă o pasăre ar fi traversat spaţiul vast în clipele acelea, n-ar fi scăpat vederii lui.

Deodată însă, privirea lui se ascuţi instinctiv. Parcă o umbră se furişase peste pânza imaculată a zăpezii. Urcă iar în şa, apoi porni către locul acela, ca să observe mai bine despre ce era vorba.

Să fi fost, din întâmplare, un lup? Nu era imposibil. Un lup american s-ar fi putut aventura pe acolo, dar cu ce s-ar fi hrănit? Umbra păruse a se mişca, apoi dispăru brusc.

Tânărul Wheeling îşi continuă drumul încă o sută de metri, dar nu se întâmplă nimic deosebit. Probabil că imaginaţia îi era tulburată de nervii întinşi la maximum. Totuşi, era convins că în apropierea lui se găsea o fiinţă. Nu aveau cum să fie Devarra şi tovarăşul său, fiindcă ei nu ştiau că el plecase pe urmele lor. Pe măsură ce mergea mai departe, zărea şi alte umbre, dar acelea erau închipuiri ale lui.

Nu mai avea decât două sute de metri până să pătrundă în trecătoare. Uitase că putea fi văzut de departe…

Văzu altă umbră. De această dată foarte distinct. La intrarea în trecătoare se afla cineva! Duse mâna la pistol, dar chiar în clipa aceea răsună o împuşcătură. Glonţul îl şterse pe obraz.

Nimerise într-o ambuscadă? Cineva voia să-l omoare? Sări din şa în clipa când ceva îl lovea în obraz. Glonţul îi

traversase gulerul mantalei.

Va mai cuprinde:

* Leroy Jorgensen – Drum presărat cu gloanţe.

Povestirea semnată Leroy Jorgensen din volumul de faţă este un capitol din romanul său Drum presărat cu gloanţe, ce va apărea curând la Editura FORUM.

* Jack London, Roger Lecureux, Kirk Hamilton – Fiul lupului şi alţi pistolari.

* Hal G. Evarts – Ferma înţeleptului

* Fenimore Cooper, Cal Marryat, Bret Harte – Răzbunarea apaşului.

* James O. Curwood – Vânătorul de oameni.

